

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/37 • 12 Eylül 2008 • 1 YTL

Kavgaya yiyicilerin rant kavgasıdır!

CMYK

İÇİNDEKİLER

Yiyici asalakların dalaşması neyi yansıtıyor?	3
Abdullah Gül'ün Erivan ziyareti...	4
12 Eylül düzenine son vermek için devrimci sınıf hareketini yükseltelim! . . .	5
Şam'daki dörtlü zirve neyi amaçlıyor? . . .	6
Yolsuzluk deryasında sönen bir mum ışığı: "Deniz Feneri"	7
Deniz Feneri yalana doğru yelken açanlara yol gösteriyor!	8
Grev ve direnişlere daha güçlü destek! . . .	9
Belediye TİS'lerinin gösterdikleri	10
Yol-İş Olağanüstü Genel Kurulu yapıldı...	11
Küçükçekmece ve Ümraniye'de işçi toplantıları...	12
İşçi ve emekçi hareketinden...	13-15
<u>Kamu emekçilerini hedef alan saldırılar gündemde...</u>	
Tabanda oluşturulacak örgütlenmelerle mücadeleye hazırlanılmalıdır!	16-17
KESK'in mücadele programı ve toplu görüşme sürecine ilişkin şube yöneticileriyle konuştuk...	18
Bunlar engerekler ve çıyanlardır!	19
Metal TİS'lerinde esneklik dayatması!	20
Tuzla tersanelerinin "mazlum" patronları!	21
Kapitalizm kadını neden öldürüyor?	22
Kapitalizm doğayı yok etmeye devam ediyor...	23
Suikast kurbanı Benazir Butto'nun dul eşi cumhurbaşkanı...	24
ABD dışişleri bakanının Libya ziyareti	25
Özel savaş aygıtı kendisini tahkim ediyor! - M. Can Yüce	26
Sol liberalizm: İllüzyon tüccarları ve kolera günleri / 2	
Volkan Yaraşır	27-28
Eylül bültenlerinden...	29
Mücadele alanlarından...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/37 ● 12 Eylül 2008

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Metal TİS'lerinde bugüne kadar 3 görüşme yapıldı. 4. toplantı 16 Eylül tarihinde MESS merkez bürosunda yapılacak. Türk Metal çetesinin bugüne kadar TİS sürecini tabandan doğru tartışmaya açmadığı, hatta üyelerini dahi bilgilendirmediği biliniyor. Birleşik Metal'in ise önden TİS taslaklarını üyeleriyle birlikte hazırlaması, "hemen teslim olmayacağız, direneceğiz" türü açıklamalar yapması, TİS sürecine dair bilgilendirmelerde bulunması olumludur. Ancak yeterli değildir. Zira Birleşik Metal'in süreci göğüsleme yönünde bir iradesi ve inancı bulunmamaktadır.

Böylesi bir tabloda sınıf devrimcilerinin sürece müdahalesi ayrı bir önem taşımaktadır. Sınıf devrimcilerinin alana ilgisi kuşkusuz yeni değildir. Zira sektörün Türkiye ekonomisinde tuttuğu yer ve buradan yükselecek mücadele kararlılığının sınıfın diğer bölüklerinde yaratacağı etki biliniyor. Ancak metal işçilerinin mücadelesini açığa çıkaracak kanallar ne yazık ki tıkalıdır. Sınıf devrimcileri sürece yaptıkları müdahalelerle tıkanan bu kanalları açmayı zorlamaktadırlar. Metal işçileriyle gerçekleştirilen toplantılar, metal işçilerine seslenen, TİS sürecine dair bilgilendirmede bulunan, mücadeleye çağırın merkezi ve yerel materyallerle sürece müdahale etmeye, metal işçilerine izlenmesi gereken yolu göstermeye çalışmaktadırlar.

TİS görüşmelerinin sonlarına doğru yaklaşılması, oluşabilecek tepki ve öfkenin doğru kanallara akıtılması sınıf devrimcilerinin sürece daha güçlü müdahalesini de gündeme getirmektedir. Bu anlamda tüm çalışma alanları hazırlıklarını yoğunlaştırmalı, ortaya çıkabilecek imkanları en iyi şekilde değerlendirmek için buna uygun bir planlama içerisinde olmalıdırlar.

TİS görüşmeleri seyrinin yakından izlenmesi, çıkan sonuçlara göre metal işçilerine seslenilmesi, bir kez daha ihanete ve satışa geçit verilmemesi için metal işçilerinin bugünden uyarılması, mümkünse eylemli tepkiler örgütlenmesi önemlidir.

Sektörün taşıdığı önem ve sınıf hareketinde yaratacağı etki sürece müdahaleyi ayrıca önemli kılmaktadır. Sınıf devrimcileri bu bilinç ve pratikle hareket etmelidir.

* * *

Sınıf devrimcileri mücadele mevzilerini büyütüyorlar. Bu mevzilerden biri de Eskişehir'de yaratıldı. *Kızıl Bayrak* Eskişehir bürosu açıldı. Büro çalışmasıyla birlikte sınıf devrimcilerinin Eskişehir'deki siyasal çalışması daha da güçlenecek. Kuşkusuz atılan bu adım büro faaliyetinin çok ötesindedir. Zira sınıf devrimcileri son birkaç yıldır Eskişehir'de sistemli ve sürekli bir siyasal çalışma yürütmekteydiler. Şimdi görev, yaratılan bu zemini çalışmanın asıl zemini olan siyasal sınıf çalışmasına doğru evriltmek ve kalıcı hale getirmektir.

Kızıl Bayrak bulunduğu her alanda dalgalanmaya devam edecektir.

* * *

Kızıl Bayrak Eskişehir bürosunun adresi:

Adres: Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hamı Kat: 5 No: 58 / Eskişehir

"Mülklerinden edilen insanlar hiç bilmedikleri yeni mekanlara (kentler) koşarken, aynı zamanda yeni bir yaşama koşuyorlardı. Yani işçileştiriliyorlardı. Sahip oldukları tek şey kendi enerjileri (emek-gücü) idi. Nesneleri dönüştüren, onlara biçim veren enerji (emek-gücü) aynı zamanda işçileşmelerinin temel nedeni haline gelmişti. Çünkü birilerinin (kapitalistlerin) bu enerjilere ihtiyacı vardı. Karl Marx'ın emek-gücü dediği bu enerji, dünyayı her gün yeniden inşa ederken kendi enerjileri kendilerini güçsüz kılıyordu. Yani tüm enerjileri kapitalistlere/patronlara güç veriyordu. Karl Marx bunu edebi bir şekilde dile getirmişti: 'Sermaye ölü emektir, vampir gibi sadece canlı emeğin enerjisini çekip aldığında yaşıyor, ne kadar çok canlı emeğin enerjisini çekip alıyorsa o kadar güçleniyor ve daha fazla yaşıyor.' (Karl Marx)
Sermayedarlar/patronlar kölelik sisteminde olduğu gibi çalışanları tamamen ele geçirmek istemiyorlardı, ama onları uysallaştırarak denetim altına almak istiyorlardı. Bu gereklilik ilk elden 'çalışmanın' mutlaklaşması anlamına gelmiştir."

Fiyat: 10 YTL (KDV dahil)

KAPITALİZMİN HAPİSHANELERİNDE ÖDÜNC HAYATLAR - Yüksel Akkaya

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

Yiyici asalakların dalaşması neyi yansıtıyor?

AKP hükümeti ile TÜSİAD'ın en büyük oligarklarından Doğan Grubu arasındaki yeni dalaşma bir anda düzen siyasetinin ana gündemi haline geldi. Tarafların karşılıklı olarak yazılı ve görsel sermaye medyasını neredeyse yarı yarıya ellerinde tuttukları ve burjuva muhalefet partilerinin de dalaşmada taraf haline geldikleri gözönüne alındığında, bu sonuç şaşırtıcı da değildir.

Dalaşmanın bir anda bu boyutlara ulaşmasında taraflar adına yeni çıkışların en üst düzeyden yapılmış olması var. Doğan Grubu'nun medya üzerinden ve yolsuzlukları konu eden kontrollü saldırısını AKP ve hükümet adına başbakan doğrudan yanıtlayınca, bunu da çıkarıcılık ve vurgunculukla suçladığı hasmına karşı savaş ilanına çevirince, olay bir anda çığırından çıktı. Kaba şantajı dayalı bu savaş ilanına karşı cepheden grubun başı bizzat yanıtladı. O da kendince şantaja meydan okudu ve bugüne kadar gizli sürdürülmüş kirli çıkar ilişkileri hakkında bazı iddialar attı ortaya. Şimdi taraflar bir yandan karşılıklı olarak birbirlerini çıkarıcılıkla, şantajcılıkla, vurgunculukla ve ahlaksızlıkla suçlarken, öte yandan birbirlerinin hırsızlıklarını, yolsuzluklarını, vurgunlarını, bu gibi durumlara uygun düşen ifadeyle, kirli çamaşırlarını bir ucundan da olsa ortaya dökmekle meşguller.

Ortaya dökülenler halen son derece sınırlı olmakla birlikte yine de önemli öğeler içeriyor. Aydın Doğan'ın medya gücünü pazarlık ya da şantaj aracı olarak kullanarak hükümetlerin sağladığı kolaylıklarla önemli vurgunlar vurduğunun aslında bir haber değeri yok. Bu, bu ülkede yaşayan ve politik yaşamı izleyen hemen herkes tarafından artık iyi kötü biliniyor. Daha önemli olanı bizzat başbakan tarafından "bizim Çalık"lara sunulanlar hakkında ortaya dökülenler. Aynı şekilde, başbakanın öfke patlaması halinde tehditler ve şantajlar savururken, bugüne kadar işi "saygıyla", "gizli" biçimde götürülmüş demistik ama artık böyle olmayacak diyerek, alışılmış patavatsızlığı ile tüm toplum önünde açığa vurduğu gizli ve kirli çıkar ilişkileri gerçeği.

Yine de bu çatışmanın güncel boyutları ve kendi dar sınırları üzerinde durmak fazlaca anlamlı değil. Ayrıca buna gerek de yok; zira çatışma halen kontrolden çıkmış bulunduğu için taraflar bunu özel yorumlar ve açıklamalar gerektirmeyecek bir açıklıkta kendileri zaten yapıyorlar. Bunun bir çıkar ve rant paylaşımı kavgası olduğu, öteki her şeyin buna kabaca alet edilmeye çalışıldığı ifade uygunsu ayan beyan ortada.

Fakat halen olup bitenlerin kendi sınırlarının ötesindeki anlamı önemlidir; zira bizzat bu çatışma üzerinden özel bir yeni evresini izlemekte olduğumuz rejim krizinin temeldeki nedenlerini, aynı anlama gelmek üzere sınıfsal mantığını anlamak bakımından, halen yaşanmakta olanlar son derece açıklayıcıdır. Buradaki açıklıyıcılık buna ilişkin devrimci tahlili kolaylaştıran veriler sunmasında değildir, bu daha baştan yeterli açıklıkta zaten yapılmıştır. Yeni olan, bunun taraflar tarafından da bu denli kaba biçimde açığa vurulması, dolayısıyla devrimci tahlilin bu denli açıklıkla doğrulanmasıdır.

Ekim'in rejim krizini konu alan yazılarında daha

İç dalaşmaya tarafların birbirlerinin vurgunlarını, hırsızlıklarını, yolsuzluklarını karşılıklı olarak sergilemeleri ekleniyor. İşçiler ve emekçiler arasında etkin ve verimli bir siyasal bilinçlendirme çalışması için şimdi koşullar çok daha elverişli.

önce de başvurduğumuz "*Rejim Krizinde Yeni Safha*" başlıklı önemli değerlendirmesinde, AKP'nin rejim krizine dönüşen gücünün kaynakları altı madde halinde özetleniyor ve bunların dördüncüsünde, bu son dalaşmanın kendinden öteye anlamına da ışık tutan şu görüşler dile getiriliyordu:

"Dördüncüsü, sırtını dayadığı özel teknelci gruplardan alınan güçtür. AKP bugün bir bütün olarak işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkarlarına hizmet ediyor olsa da, bu onun burjuvazinin bir kesiminin (son 30 yıl içinde palazlanan ve bugün artık etkili bir teknelci sermaye kesimi haline gelen dinci ya da muhafazakar Anadolu büyük burjuvazisi) özel çıkarlarını da temsil ettiği gerçeğini değiştirmez. Nitekim siyasal sahnede laiklik-şeriatçı kutuplaşması adı altında olup bitenler, gerçekte teknelci büyük burjuvazinin iki ana grubunun sömürü ve yağmada daha etkin bir konum elde etmek için yürüttükleri bir iç iktidar mücadelesinin siyasal yansımasından başka bir şey değildir. AKP'nin arkasında bugün özel bir güçlü teknelci sermaye kesimi vardır ve tam da bu sayede bu kesim gündün güne daha da güçlenmekte, bu durum başta TÜSİAD olmak üzere geleneksel teknelci sermaye kesimlerini gitgide daha çok rahatsız etmektedir. Fakat öteki kesim de elde ettiği politik avantajlara dayanarak iktidarda daha etkin bir konum kazanmak üzere halen hırsıyla yüklenmektedir. Türkiye'de dinsel gericiliğin feodal, yarı-feodal öğeler ile geleneksel orta burjuva katmanlara dayalı olarak sistemin eteğinde ve büyük burjuvazinin uyumlu bir eklentisi olduğu dönem artık geride kalmıştır. Bu kesim kendi içinden güçlü teknelci gruplar çıkarmıştır ve bunlar halen devlete hakim olmak ve topluma kendi iktidar mevzilerini güçlendirecek biçimler vermek çabasıdadırlar. AKP bunun taşıyıcısıdır ve kendine özgü sınıfsal gücü aynı zamanda buradan gelmektedir. Özetle dinsel gericilik artık egemen burjuva gericiliğinin kitleleri denetim altında tutmakta yararlandığı bir yan eklentisi değil, fakat sistemin etkin ve asli bir ögesidir, giderek de hakim öge olmak isteği ve çabası içindedir..." (Ekim, Sayı: 251, Mart 2008, Başyazı).

Sürmekte olan rejim krizinin bütün bir sınıfsal özü ve mantığı burada yeterli açıklıkta özetlenmiştir. Buradan bakıldığında güncel dalaşmanın anlamı da bütün açıklığı ile ortaya çıkmaktadır. Yaşananların gerisinde dün ve bugün "bizim Çalık"lara cömertçe sunulanların, yerine göre Aydın Doğanlar'dan esirgenmesi vardır. "Bizim Çalık"lar istediklerini kolayca almaktadırlar, zira onlar AKP'nin ve dolayısıyla bugünkü hükümetin arkasındaki özel sermaye gruplarıdır. AKP'nin hükümet olmasının

olanaklarından elbette en iyi onlar yararlanacaklardır. Aydın Doğanlar ise alacaklarını birçok durumda alabilseler bile, "bizim Çalık"larla karşı karşıya kaldıkları durumlarda çoğu kere kaybetmektedirler.

AKP, bugünkü koşullarda işçi sınıfı ve emekçilere karşı "bir bütün olarak işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkarlarını" en iyi şekilde temsil eden ve bunu da izlediği politikalarla kanıtlayan bir partidir. Bunun sonuçlarından büyük burjuvazinin tüm kesimleri en iyi biçimde yararlanmış, AKP dönemi onların cirolarını ve karlarını misliyle katladıkları bir dönem olmuştur. Bugün karşı karşıya geldiği o aynı Doğan Grubu bu partinin hükümet olduğu dönemde ve 2007 yılı itibarıyla tam dört kat büyümüştür. Doğan Grubu'nun vasalı olduğu Koç Grubu ise 2010 yılı için koyduğu hedeflere daha 2005 yılında ulaşmış, holdingin cirosu 5 yılda (2002-2007) tam 5.5 kat büyümüş, bu sayededir ki dünyanın en büyük 500 şirketi sıralamasında 168 basamak birden atlayarak 190'ıncı sıraya yükselmiştir. İşin bu yanında herhangi bir sorun yoktur. AKP bu açıdan bir bütün olarak işbirlikçi büyük burjuvazinin hizmetindedir. Bu çerçevede büyük burjuvazinin bütünü tarafından desteklenmekte, bugün için hala da vazgeçilmez görülmektedir.

Fakat öte yandan AKP, "islami sermaye" denilen yeni yetme, hırslı ve vurguncu, hızla büyümek isteyen, bu çerçevede hükümet ve devlet gücüne hakim olmanın ne demek olduğunu da iyi bilen belli sermaye gruplarının özel çıkarlarını temsil etmektedir. Büyük burjuvazinin kendi iç ilişkileri, demek oluyor ki çıkar çelişmeleri ve çatışmaları sözkonusu olduğunda, AKP'nin siyasal gücü ve hükümet olanakları öncelikle bu sermaye kesimlerine hizmet etmektedir. Tüm sorun işte buradan çıkmaktadır.

Burjuva toplumunda devlet, bir bütün olarak sermaye sınıfının elinde işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde bir baskı ve egemenlik aracı olmak temel işlevinin yanı sıra, sermaye grupları arasında sömürü ve rant kaynaklarının bölüşümünde de özel rollere sahiptir. Bu rol Türkiye gibi sermaye sınıfının tarihsel olarak devletin olanaklarıyla beslenip palazlandığı bir ülkede özellikle belirgindir. Sabah-ATV'nin bulunmaz koşullarda kime peşkeş çekileceği, Mersin'de rafineri kurmak olanağının "orayı bizim Çalık'a verdim" kolaylığı içinde hangi sermaye grubuna sunulacağı buna sıkı sıkıya bağlıdır.

Nitekim son dalaşmanın da buradan patlak verdiği bizzat tarafların beyanlarıyla gözler önündedir. Doğan Grubu büyük Hilton arazisi vurgunu için istediği imar iznini alamayınca, rafineri kurmak olanağını da "bizim Çalık"a kaptırınca, aylardır dosyası elinde bulunan Deniz Feneri skandalını gürlüyle gündeme getirme yoluna gitmiş, tüm kıyamet de buradan kopmuştur.

Boğazına kadar yolsuzluğa ve rüşvete batmış olmak bugün AKP'nin en zayıf yanıdır. Kapatma davasıyla onu hırpalayan, anti-laik eylemlerin odağı ilan edenler, buna rağmen onu istedikleri yönde sınırlamakta ve oy desteğini zayıflatmakta başarısız kalınca, şimdi çözümü bu zayıf halkaya yüklenmekte buluyorlar. Bu doğrultuda kullanabilecekleri bolca malzeme bulacaklarına kesin gözüyle bakılabilir.

Daha şimdiden ortaya dökülenler bunu gösteriyor. AKP 6 yıldır tek başına hükümet partisidir ve bundan daha uzun bir süredir de belediyelerin büyük bölümüne egemendir. Bu ona kamu olanaklarını yandaş sermaye gruplarına dilediğince peşkek çekme olanağı verdi. Onu denetim altına almak ve sınırlamak isteyenler, bundan böyle, biriken büyük vurgun, yolsuzluk ve rüşvet olaylarından yükleneceler.

Sorunun bu yanı Doğan Grubu'nu aşmaktadır ve işin doğrusu o konumu buna en az uygun olan sermaye grubudur. Zira kendisi de boğazına kadar pisliğin içindedir, dalaşmanın borsa üzerinden anında kendisine faturaya dönüşmesi de bundandır. Tayyip Erdoğan'ın bu gruba yönelik ölçsüz tehdit ve şantajlarının gerisinde de bu vardır.

Sorun Doğan Grubu'ndan öteye TÜSİAD'da simgelenen büyük burjuvazinin geleneksel kesimlerinin sorunudur.* Kapatma davasını belirli bir uzlaşma zemininde bir sonuca bağlamanın AKP'de esasa ilişkin bir değişiklik yaratmadığını ve onun politik gücünü yandaş sermaye grupları için daha belirgin biçimde kullandığını görmek bu kesimi giderek daha etkili arayışlara itecektir. Ordunun tepesindeki son değişim ve bunu izleyen belli tutumlar onlara bu konuda ek olanaklar sağlayacak gibi görünmektedir. Ekonomide büyüyen sorunlar ile Gürcistan krizinin yolaçtığı dış politika açmazları AKP'yi kısıpaca almanın olanaklarını ayrıca çoğaltmaktadır.

Fakat en önemli sorun AKP'nin oy desteğini zayıflatmaktır, bu olmadıkça onu denetlemenin güçlükleri sürecektir. Bunun yolu ise en zayıf halkadan, ortaya dökülecek yolsuzluk ve rüşvet dosyalarından geçmektedir. Halihazırda olup bitenler bunun yalnızca bir ilk açılışdır.

Yıllardır sürmekte olan rejim krizi, düzenin temel kurumlarını siyasal yönden yıpratın bir süreç olarak da işledi. İç dalaşmanın kendisi kadar bu vesileyle ortaya saçılıp dökülenler bir bakıma bunu kendiliğinden sağladı. Fakat devrimci hareketin ve toplumsal muhalefetin çok yönlü zayıflığı ve yeteneksizliği nedeniyle bundan devrimci amaçlar doğrultusunda gereğince yararlanılmadı. Rejim krizi şimdi yeni bir boyut kazanıyor. İç dalaşmaya tarafların birbirlerinin vurgunlarını, hırsızlıklarını, yolsuzluklarını karşılıklı olarak sergilemeleri ekleniyor. İşçiler ve emekçiler arasında etkin ve verimli bir siyasal bilinçlendirme çalışması için şimdi koşullar çok daha elverişli. Bu durumda tüm sorun ilericı-devrimci güçlerin bundan yararlanma gücüne ve yeteneğine kalıyor.

Kızıl Bayrak

* **Ekim**'in andığımız değerlendirmesi, kapatma davası sürecinde TÜSİAD'ın hesaplı tutumuna ilişkin değinmelerini şöyle sürdürmektedir:

“... Bu, icraatının ilk beş yıla yaklaşan döneminde AKP'nin hizmetinden tepe tepe yararlanan ve büyük kârlar devşiren büyük burjuvazinin bu geleneksel kesiminin gelinen yerde dinci partinin devlete egemen olma girişiminden artık rahatsızlık duymaya başladığının bir göstergesidir. Sömürü ve saldırı politikalarını hayata geçirmek sözkonusu olduğunda AKP onlar için hala da vazgeçilmezdir ve bugünün koşullarında alternatifi de yoktur, bunu yineliyoruz. Fakat onlar dinci partinin 22 Temmuz'dan beri sergilediği girişimlerden de rahatsızdırlar ve belli sınırları aşmaması gerektiği konusunda hassastırlar. Bu sınırların aşılmasının, yaratacağı öteki sorunların ötesinde, AKP'yi özel biçimde arkalayan yeni yetme tekeli gruplara sömürü ve yağmada özel avantajlar kazandıracığının ve kendi durumlarını ise zora sokacağını bilincindedirler. Halen de çatışan tarafların üzerinde durmaya, tarafları uzlaşmaya ve gerilimi yatıştırmaya çağırarak üst hakemlik konumunu korumaya çalışsa da, gerçekte TÜSİAD giderek bu çatışmaya belirli bir ağırlık koymak eğilimindedir. Dinci partinin pervasızlığı onu buna gitgide daha çok zorlamaktadır...”

Abdullah Gül'ün Erivan ziyareti...

Kafkaslar'daki gelişmeler Türkiye-Ermenistan rejimlerini yakınlaştırıyor!

Dünya Kupası Avrupa Elemeleri kapsamında Türkiye-Ermenistan futbol takımlarının Erivan'da karşılaşması, ilk defa bir Türk Cumhurbaşkanı'nın Ermenistan'ı ziyaret etmesine vesile oldu. Ermenistan Cumhurbaşkanı Serj Sarkisyan'ın maçı birlikte izleme davetine olumlu yanıt veren Abdullah Gül, Erivan'a gününbirlik bir ziyaret gerçekleştirdi.

ABD'nin Kafkaslar'daki taşeronu Gürcistan rejiminin Güney Osetya'yı işgaliyle başlayan Gürcü-Rus savaşının ardından gerçekleşen “tarihi ziyaret” hem ülke hem dünya basınının ilgi odağı oldu. 1993'ten beri sınır kapıları kapalı, resmi anlamda ise diplomatik ilişkileri bulunmayan iki ülke cumhurbaşkanının görüşmesi, farklı yorumlara neden oldu.

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın, Aydın Doğan şahsında Doğan Medya'ya karşı başlattığı saldırının karşılıklı atışmalara dönüşmesi gündemi meşgul etse de, Abdullah Gül'ün Ermenistan ziyareti düzen cephesinde önemsenen bir gelişme oldu.

Meslektaşları ile başbaşa bir görüşme gerçekleştiren Abdullah Gül, maçı birlikte izledikten sonra Sarkisyan'la basın karşısına çıktı.

Abdullah Gül, Sarkisyan'ın, Türkiye'nin gündeme getirdiği Kafkasya İstikrar ve İşbirliği Platformu'na destek verdiğini dile getirerek, bu desteğe teşekkür etti ve şunları söyledi: “*Temaslarımda, konuşularak halledilemeyecek sorun olmadığını, bölge ülkeleri arasında mevcut olan derin güven eksikliğinin de diyalog yoluyla hafifletilebilecek bir husus olduğunu, diyalog tesis edilebildiği takdirde bunun üzerine güven inşa edilmesinin daha kolay olduğunu vurguladım.*”

Sarkisyan ise, iki ülke arasındaki sorunların çözümü konusunda ortak irade gösterdiklerini belirterek şunları ifade etti: “*Bu sorunları biz çözeceğiz ve gelecek nesillere bırakmayacağız. Sayın Cumhurbaşkanı Gül'de istikrar ve iş birliği arzusu görmekten memnunuz.*”

Kalabalık bir gazeteci topluluğuyla Erivan'a giden Abdullah Gül aynı akşam döndü. Ancak iki cumhurbaşkanının talimatıyla dışişleri bakanlarının gece boyunca teknik müzakerelere devam ettikleri bildirildi. Dışişleri Bakanı Ali Babacan bu amaçla bakanlık müsteşarı ve yardımcısıyla gecenin ilerleyen saatlerine kadar Erivan'da kaldı.

Erivan'dan sonra AB dışişleri bakanları gayri resmi toplantısı için Avignon'a giden Ali Babacan, burada Reuters ajansına yaptığı açıklamada, “*Cumhurbaşkanımızın Erivan ziyareti Ermenistan ile diyalog kapılarının açılması için önemli bir adım olacaktır. Daha fazla diyaloga da hazırız*” diye konuştu. Türkiye'nin 1915 olayları (Ermeni soykırımı) dahil her türlü konuyu görüşmeye hazır olduğunu savunan Ali Babacan'ın açıklaması, Ermenistan ziyaretinin maç izlemekten öte, iki rejimin yeni bir süreç başlatma ihtiyacından kaynaklandığını ortaya koymaktadır.

İki rejimin ilişkilerindeki kopukluk, ABD ile AB emperyalistlerinin telkinlerine rağmen 15 yıldır giderilmiyordu. Ermenistan yönetimi buna eğilimli olduğu halde, soykırımı inkâr eden Türk egemenleri bundan geri duruyorlardı. Görünen o ki, Kafkaslar'daki son gelişmeler Ankara'daki Amerikancı rejimi de ilişkileri düzletme arayışına sürüklemiştir. Bu gelişmelerden ekonomisi olumsuz etkilenen Ermenistan rejiminin de, ilişkileri düzletmek için daha bir hevesli olduğu gözleniyor.

İlk adım olarak değerlendirilen Sarkisyan-Gül görüşmesinin, kökleşmiş sorunların çözümüne kapı aralayıp aralamayacağı önümüzdeki süreçte belli olacak. Buna karşın iki ülke egemenlerinin, Kafkaslar'daki yeni gelişmelerin de basıncıyla yakınlaşma eğilimi içinde olduklarını söylemek mümkündür.

AB şefleri, Sarkisyan-Gül görüşmesinden duydukları memnuniyeti dile getirirken, bu adım Washington'da anında alkışlandı. ABD'nin Ankara Büyükelçisi Ross Wilson, Türkiye-Ermenistan diyalogunu uzun süredir desteklediklerini belirterek, Abdullah Gül'ün Erivan'a yaptığı ziyareti “ileri doğru atılmış olumlu bir adım” olarak nitelendirdi.

Bilindiği üzere Türk egemenleri, ABD'nin “Ermenistan'la ilişkileri geliştirin!” telkinlerine rağmen ayak diremeye devam ediyordu. Ancak son gelişmelerle sıkışan Ankara'daki Amerikancıların, Ermenistan'la ilişkileri düzletme yoluna gitmesi kaçınılmaz görünüyor. İşbirlikçi Türk egemenlerinin, Washington'daki efendilerini de memnun edecek bu adımı atmak için, kökleşmiş ırkçı önyargılara rağmen çaba sarf etmesi mümkündür. Türk sermaye devletinin handikabı, ilişkileri geliştirmek için Osmanlı'dan devraldığı kanlı tarihiyle yüzleşmek zorunda kalacak olmasıdır. Verili koşullarda zor olacağı kesin olan bu adımların atılması, işbirlikçi burjuvaziye, ırkçı-şovenizmi körüklemek için kullandığı bir araçtan belli ölçüde yoksun bırakacak. Zira Ermeni halkına karşı tutturulan ırkçı söylem, halen şovenizmi körüklemenin etkili araçlarındandır. Nitekim Abdullah Gül'ün Erivan ziyaretini eleştiren CHP-MHP ikilisinin gerekçeleri arasında bu iğrenç söylemin izini sürmek mümkündür.

Tarihin en vahim soykırımlarından birine maruz kalmasına rağmen, Ermeni halkıyla Anadolu ve Rumeli de yaşayan halklar arasında ulusal, etnik veya dinsel çatışmalar olmamıştır. Bu halkı hedef alan vahşi icraatlar devlet eliyle gerçekleştirilmiştir.

Türk egemenlerinin uzun yıllardan beri yaydığı şovenizm zehri toplumun belli bir kesimini etkilemiş olmakla birlikte, tarihi bir haksızlığa uğrayan bu halka karşı halen bir sempati olduğunu söylemek mümkündür. Ermeni halkı ise, Anadolu'da yaşayan halklarla pek çok ortak özelliğini halen korumaktadır.

Devletlerarası ilişkiler, egemen sınıfların halkların belli kesimlerinde oluşturmayı başardığı ırkçı önyargıları yıkamaz. Zaten bu ilişkiler genelde böyle bir amaç da gütmeyiz. Bu uğursuz önyargılar ancak gericiliğe karşı mücadele eden halkların elleriyle parçalanıp tarihin çöplüğüne atılabilecektir.

12 Eylül düzenine son vermek için devrimci sınıf hareketini yükseltelim!

12 Eylül darbesinin 28. yıldönümündeyiz. Devrimci hareketin ve toplumsal muhalefetin üzerinden silindir gibi geçen bu darbenin izleri hala da görünür durumda. Zira 12 Eylül, bir nokta operasyonu değil bir sistemin adıdır.

12 Eylül askeri darbesiyle devrimci hareket ve toplumsal muhalefet ezilerek kurulu düzen önemli bir tehlikeden kurtarılmış, bununla birlikte emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı krizden çıkış için gündeme getirilen neoliberal politikaların ülkede uygulanmasının önü açılmıştır. Toplum her açıdan zapturapt altına alınıp baskı ve terör kurumsallaştırılırken, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar ağır bir sosyal-ekonomik yıkımın altında bırakılmıştır. Devletin kendisini toplumsal hayatın her alanına nüfuz edecek tarzda yeniden yapılandırması ve toplumun tüm direnç noktalarının kırılması, 12 Eylül darbesiyle birlikte uygulanan sistematik politika olmuştur. Devrimci örgütlenmeler güçten düşürülüp takatsız bırakılırken sendikaların kapısına kilit vurulmuş, direngen unsurlar işkence tezgahlarından geçirilmiştir. Grevler yasaklanmış, ücretler düşürülmüştür.

12 Eylül bir sistem olarak kurumsallaştırılırken, darbe karşısında yenilen ve dağılan devrimci hareketin ve toplumsal muhalefetin yeniden ayağa kalkma girişimleri ise her defasında ezilmiştir. '80'li yılların sonlarından başlayarak 12 Eylül rejiminin gerilemesi ve en azından savunma konumuna geçmek durumunda kalması ise, o dönem gelişen ve kabına sığmayan işçi hareketinin ürünü olmuştur. 12 Eylül'ün yarattığı suskunluk ve boyun eğmişlik tablosundan ilk gedik işçilerce açılmıştır. Sakal bırakma gibi pasif eylemlerden başlayan, giderek sokaklara çıkan ve sonrasında yaygın grevlerle tepkisini dışavuran işçi hareketinin yarattığı olumlu moral atmosfer sayesinde devrimci ve sol hareket de toparlanma yönünde adımlar atabilmiştir. Nihayet komünistlerin geleneksel devrimci-demokrat hareketten kopuşu bu dönem gerçekleştirilmiştir.

İşçi hareketi, 12 Eylül rejimi tarafından kendisine bir pranga olarak takılan Türk-İş'in sendikal ihanet çetesini aşmaya başlamıştır. Hem bundan dolayı, hem de işçi hareketini sendikal planda bölebilmek kaygısıyla DİSK'in kapısına vurulan kilit açılmıştır. Ancak işçi hareketinin politik bir sınıf hareketi düzeyine ulaşamaması, bu gelişmenin daha ileri bir mecraya taşınmasına engel olmuştur. 12 Eylül düzeni sarsılsa da, bir sistem olarak varlığını yeni koşullara uyarlayarak sürdürmüştür.

İşçi hareketine paralel olarak gelişen fakat asıl büyük atılımını işçi hareketindeki kırılmanın ardından gerçekleştiren Kürt hareketi, bir süre düzenin yaşadığı zorlanmayı büyütmüş, onu çaresiz bırakmıştır. Ancak Kürt hareketi, ulusal çerçeveye sınırlılığın, esas olarak da işçi sınıfı hareketinin önderliğinden yoksun olmanın yarattığı sınırlara gelip dayanmış, bir yerden sonra geriye düşmüş ve sistemle bütünleşme stratejisine yönelmiştir. Kürt hareketinin yaşadığı bu evrimde, bizzat ordu eliyle yürütülen ve 12 Eylül zorbalığını bazı yönlerden katlayan baskı ve terörün de önemli bir rolü olmuştur. Öyle ki, 12 Eylül'ün hazırlanmasında rol oynayan kontrgerilla örgütlenmesi ve kirli savaş çeteleri yeniden göreve çağrılmış, sınırsız cinayet işleme yetkileriyle donatılmış ve ülkenin kan gölüne çevrilmesinde özel bir rol oynamıştır. Çatılılar, Çakıcılar, MHP'nin komandoları

yeniden işbaşı yapmışlardır. JİTEM gibi ordu içerisinde özel yetkilerle donatılmış kirli savaş örgütlerinin yanı sıra Hizbullah gibi taşeron örgütler de bizzat ordu tarafından kurulup kullanılmıştır.

Daha sonra Susurluk'ta açığa çıktığı ölçüde deşifre olan unsurlardan bazıları temizlenmiş, ellerine verilmiş olanakları kendi çıkarları için kullanan bazıları tasfiye edilmiştir. Öcalan'ın yakalanmasının ardından Kürt hareketinin yön değiştirmesiyle birlikte Hizbullah tasfiye edilmiştir. Fakat esas omurgasıyla kontrgerilla örgütlenmesi varlığını sürdürmüş, yeni koşullara uygun biçimde kullanılmaya devam edilmiştir. Şemdinli'de olduğu gibi açığa çıktığı yerde sahiplenilmiş, dokunmaya kalkan anında cezalandırılmıştır. Şemdinli, 12 Eylül sisteminin yaşadığını, devletin sınırsız zorbalığını, baskı ve terörde sınır tanımazlığını ortaya koymuştur.

Bir takım liberal çevreler tarafından "askeri vesayet rejiminden kurtulmanın yolu" olarak gösterilen Ergenekon operasyonu ise, tersine 12 Eylül sisteminin tüm temelleriyle görünmesine vesile olmuştur. Düzen içi çatışmanın ürünü olarak sahneye sürüldüğünde, aynı çevreler bunu, ordunun siyasal sistemdeki egemen konumunu ve ayrıcalıklarını ortadan kaldırmaya yönelik bir hamle olarak göstermeye çalıştılar. Fakat böylesine büyük beklentilere konu edilen Ergenekon operasyonu tam bir fiyasko oldu. Sadece ordunun izin verdiği ve zaten kurtulmak istediği bir takım kontrgerilla artıklarını ve mafya bozuntularını tutuklanmasıyla sınırlı kaldı. Tutuklanarlara yönelik suçlama ise, operasyonun hedeflerini ve sınırlarını net biçimde ortaya koyuyordu. Suçlamalar içerisinde bu kontrgerilla artıklarının emekçi halka ve devrimci güçlere yönelik işledikleri suçlar yer almadığı gibi, olduğu ölçüde bunlar komplo teorileriyle gerisin geri devrimci harekete yıkılarak devlet aklanıyordu. Bu yönüyle Ergenekon operasyonu ancak 12 Eylül düzeninin yeni koşullara uygun olarak yeniden yapılandırılması çerçevesinde anlaşılabilir.

Düzen içi çatışmanın ürünü olan Ergenekon operasyonu, çatışan güçlerin mutabakatıyla sonuçlandırıldıktan sonra, atılan adımlar bunun tam da böyle olduğunu çarpıcı biçimde gösteriyor. Mutabakatın hemen ardından gelen Genelkurmay Başkanlığı'ndaki nöbet değişimi, Ergenekon operasyonu ile ordunun bozulan imajını onarmak için kullanılıyor. Ordu siyasal sistemdeki vesayetini azaltmak bir yana tersine güçlendiriyor, Genelkurmay Başkanı üstüste yaptığı hamlelerle iplerin kimin elinde olduğunu gösteriyor. Diğer taraftan hükümetten "terörle mücadele" için ek yetkiler isteniyor, AB için çıkarılan yasaların kırılması talep ediliyor. Hükümet de ordunun bu talebini anında yanıtıyor, gereğinin derhal yapılacağını açıklıyor. Bu arada Ergenekon operasyonunda tutuklanan generaller ordu tarafından alenen sahipleniliyor.

Tüm bunlar 12 Eylül düzeninin sürdüğünü kanıtlamaktadır. Çünkü 12 Eylül ordunun merkezinde durduğu sınırsız bir baskı ve terör rejimiyse eğer, bu düzen bugün hala hüküm sürüyor. Kontrgerilla el üstünde tutulup "bizim çocuklar" diye sahipleniliyor. Faşist baskı ve terörü kurumlaştıran yasalara her geçen gün yenileri ekleniyor. Ordu ile hükümet baskı ve zorda birbirleriyle yarışıyor.

12 Eylül düzeni, ordunun merkezinde durduğu bir

siyasal rejimse eğer, bu düzen bugün de hüküm sürüyor. Çünkü bu düzenin egemen sınıfları ordudan vazgeçemiyor, onu egemenliklerinin stratejik dayanağı olarak görüyor, gelip geçici siyasi partilerine değişmiyor.

12 Eylül düzeni, emperyalist köleliğin derinleştirilmesi, emperyalist stratejilerin kulu ve kölesi bir düzene, bu açıdan da düzen güçlenerek devam ediyor. Amerikan savaş gemileri hiçbir engel görmeden Boğazlar'ı kullanıyor, ordusu-hükümetiyle düzen güçleri ise esas duruşta izliyor. Ülkeyi fiilen ABD'nin hizmetinde savaşa sürüyorlar.

12 Eylül düzeni, örgütlenmenin önüne konulan yasaklara eğer, bu yasaklar hala da varlığını koruyor. 12 Eylül sosyal ve ekonomik yıkımsa, İMF'ye eğer, işçi ve emekçiler 12 Eylül'ü her gün daha da ağır biçimde yaşıyor.

12 Eylül düzeni esas olarak emperyalizmin ve sermayenin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sınır ve kural tanımayan egemenliği olduğu ölçüde, 12 Eylül düzeniyle asıl hesaplaşması gerekenler onlardır. Hesaplaşma ise esas olarak düzenin baskı ve terörle yarattığı korku duvarlarını ve yasalarıyla koyduğu sınırları yıkmak demektir. Geçmişte bu düzeni yıkabilecek yegane güç olduğunu gösteren işçi sınıfı ve emekçiler, bugün artık deneyimlerinden de yararlanarak bu yönde yeni bir çıkışı gerçekleştirmek durumundadır.

12 Eylül'le yaşanan yenilginin yükünden kurtulmak ve düzenin 28 yıllık politik-moral üstünlüğüne son vermek için devrimci bir sınıf hareketi olmazsa olmazdır. İşçi sınıfı bugün tüm geriliklerine karşın bazı yönlerden geçmişten daha ileri imkanlara sahiptir. En büyük imkanı da devrimci sınıf partisine sahip olmasıdır. Bu, 12 Eylül yenilgisinin en büyük nedeni olarak ortada duran temel zayıflığının aşıldığı anlamına gelmektedir. Böyle olduğu ölçüde, geleceğe umutla bakmak için yeterli nedenimiz var demektir.

Şam'daki dörtlü zirve neyi amaçlıyor?

Ankara'daki işbirlikçilerden aktif taşeronluğa devam!

İşçi sınıfı ve emekçilerin ürettiği değerleri yağmalayarak palazlanan işbirlikçi Türk burjuvazisinin, Osmanlı mirasından da feyz alarak "etkin bölgesel güç" olma hevesinin depreştiği biliniyor. Bu çerçevede Türkiye-Afrika Zirvesi'ne ev sahipliği yapan Amerikancılar, son dönemde İsrail, Suriye, İran, Rusya, Yunanistan, Gürcistan, Azerbaycan, en son olarak da Ermenistan'la görüşme trafiği içindeler.

Ancak bu yoğun trafik, "etkili bölge gücü" olmaya yetmiyor. Zira yarım asrı aşan bir süreden beri ülke topraklarının batılı emperyalistlerin saldırı üssü olarak kullanılmasına onay veren Ankara'daki işbirlikçiler, bununla yetinmeyip emperyalist güçler adına tetikçilik de yapmışlardır. Bu durum onların, bugün "bölgede etkili güç olmak" adına yaptıkları girişimlerin "etkin taşeronluk" sınırlarının ötesine geçmesine olanak tanımıyor.

Halen savaş halinde bulunan İsrail-Suriye ikilisi arasında yapılan "arabuluculuk" girişimlerini de bir taşeronluk faaliyeti olarak değerlendirmek mümkündür.

Gündeminde İran'a saldırı bulunan ırkçı-siyonist İsrail rejiminin kısmen de olsa rahatlatılmasını hedefleyen bu girişim, Washington'daki savaş çetesinin onayı ile yapılmaktadır. Nitekim Suriye devlet başkanı Beşar Esad da, İsrail'le doğrudan görüşmelerin, yeni ABD yönetimi belirleninceye dek bekleyeceğini dile getirerek, savaş kundakçılarının bu süreçteki belirleyici rollerine işaret etmiştir.

İsrail işgali altındaki Golan Tepeleri'ni geri almayı uman Suriye yönetimi görüşmeleri sürdürme konusunda hevesli görünürken, siyonistlerin amacı, Suriye'nin İran, Hamas, Hizbullah gibi güçlerle kurduğu yakın işbirliğini zayıflatarak hedefi daraltmaktır.

İsrail-Suriye görüşmelerinin başlamasına önyak olmakla övünen dinci gericiğin başı Tayyip Erdoğan, bölgede etkili olan bir gücü temsil etme havalарına bürünse de, çabası ırkçı-siyonist rejime hizmet etmekten ibaret görünüyor.

Bu arada Şam'da gerçekleşen dörtlü zirveye katılan Fransa cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy ile Katar emiri de, siyonist devleti rahatlatma çabalarına destek verenler kervanına katıldılar.

Türkiye, Suriye, Fransa, Katar liderlerinin katılımıyla Şam'da yapılan dörtlü zirvede, Ortadoğu'daki gelişmeler ve Kafkasya'daki durumun değerlendirildiği, zirveden diyaloga devam kararı çıktığı bildirildi. Bu açıklama, zirveden kayda değer bir sonuç çıkmadığının göstergesidir.

Suriye'nin barış için İsrail'e bir öneri sunduğunu vurgulayan Beşar Esad'ın, "yüzyüze görüşmelerden önce İsrail'den de, kendi tutumunu bildiren benzeri bir belge gelmesini beklediklerini" dile getirmesi de, ortada kayda değer bir gelişme olmadığı kanısını güçlendiriyor.

Lübnan'da yayın yapan El Menar Televizyonu'na açıklama yapan Esad'ın, Hizbullah, Hamas ve İslami Cihad gibi örgütleri kastederek, İsrail işgaline karşı "direnişi" desteklemeyi sürdüreceğini söylemesi de, İsrail'in herhangi bir taviz vermediğinin göstergesi kabul ediliyor.

Hedef daraltma isteğine rağmen İsrail'in Golan

Tepeleri'nden çekileceğine dair hiçbir işaret bulunmamaktadır. Suriye'nin ise, bu yönde bir taviz elde etmeden ABD-İsrail karşıtı güçlerle ilişkilerini gözden geçirmesi olası görünmüyor. Bu ise, Erdoğan ve Sarkozy gibi "ağır toplar" tarafından harcanan çabalara rağmen istenen sonuca ulaşmanın zor olduğunu göstermektedir.

Sarkozy'nin Fransız emperyalizminin Ortadoğu'da zayıflayan etkisini güçlendirme çabası bir sonuç verir mi, bilinmez. Ama tekelci sermayenin bir kesimini temsil eden Erdoğan'ın, taşeronluk gibi alçaltıcı bir misyonla da olsa "bölge lideri" olma hevesinin kursağında kalması, verili koşullarda kaçınılmaz görünüyor.

İstanbul'da miting hazırlıkları sürüyor...

"12 Eylül'den Ergenekon'a kontrgerilla dağıtılsın, darbeciler yargılsın!"

İstanbul'da ilerici ve devrimci kurumlar, 12 Eylül askeri faşist darbesinin 28.yıldönümünde mitinge hazırlanıyor.

Ergenekon operasyonunun ardından biraraya gelen ilerici ve devrimci kurumlar, gerek yaptıkları açıklamada gerekse de gerçekleştirdikleri eylemde, kitleleri kontrgerilla düzenine karşı mücadeleye çağırdılar, "Bu pisliği devrim temizler" dediler. Eylemin ardından daha geniş bir bileşenle, "12 Eylül'den Ergenekon'a, kontrgerilla dağıtılsın, darbeciler yargılsın!" şiarıyla 12 Eylül'ün yıldönümünde miting hazırlıklarına başladılar.

Alınteri, Anti-kapitalist, BDSP, DTP, Devrimci işçi Partisi Girişimi (DİP), Devrimci '78'liler Federasyonu, DİSK Sine-Sen, DİSK Limter-İş, EMEP, EHP, ESP, HKM, Halkevleri, İHD, Kaldıraç, Köz, Marksist Bakış, Odak, ÖDP, ÖDAH, Partizan, PDD, PSAKD, SODAP, SDP, SPG, Teori ve Politika, Tekstil-Sen, TÖP, UID-DER, '78'liler Girişimi tarafından örgütlenen miting 14 Eylül günü Kadıköy'de gerçekleşecek.

İlerici ve devrimci güçler mitinge yaptıkları çağrıda şunları söylediler:

"12 Mart ve 12 Eylül darbeleriyle inşa edilen düzen, kimi değişikliklerle bugün de sürdürülüyor.

Kontrgerilla, bu düzenin ayrılmaz parçası olarak son yenilenme harekâtıyla birlikte görevinin başındadır. Bizzat emperyalizme hizmet eden CİA tarafından NATO eliyle kurdurulan, her darbeden sonra daha güçlü kurumsallaştırılan kontrgerilla, Sivas'tan Gazi'ye, Şemdinli'den Koşuyolu'na kadar pek çok kitle katliamına imzasını attı, Kürt halkına karşı da en vahşi biçimde kullanıldı.

Bugün Ergenekon operasyonu ile ortaya saçılan pislikler, kontrgerilla gerçeğinin sadece küçük bir kısmıdır. Ergenekon 6-7 Eylül olaylarıdır; Ergenekon faşist MHP'yle birlikte organize edilen Maraş, Çorum, Malatya katliamlarıdır; Ergenekon 12 Eylül'dür; Ergenekon Sivas, Gazi katliamlarıdır; Ergenekon Şemdinli'dir; Ergenekon Hrant Dink'in katledilmesidir... En son olarak da Güngören katliamında acıyla gördüğümüz üzere, kontrgerilla hala işbaşındadır."

"Bu amaçla, 12 Eylül'ün 28. yıldönümünde '12 Eylül'den Ergenekon'a KONTRGERİLLA dağıtılsın, DARBECİLER yargılsın!' talebi etrafında 14 Eylül 2008 Pazar günü İstanbul'da düzenleyeceğimiz mitinge tüm halkımız davet ediyoruz."

Miting Toplanma Yeri: Tepe Natulius

Miting Toplanma saati: 13.00

Yolsuzluk deryasında sönen bir mum ışığı: “Deniz Feneri”

AKP'nin karıştığı yolsuzlukların haberleri burjuva siyaset gündeminin öne çıkan başlıklardan biri haline gelmiş bulunuyor. Şaban Dişli olayı gündemdeki sıcaklığını korurken, peşisıra AKP'li Gaziantep ve Batman belediye başkanlarının karıştıkları yolsuzluk ve rüşvet olaylar kamuoyuna yansdı. Ancak asıl “bomba etkisi” yaratan haber Almanya'dan geldi. Almanya'da devam eden “Deniz Feneri e.V” davasında zanlıların “itirafı”, başta Erdoğan olmak üzere birçok AKP'liyi ve AKP yandaşı medyayı zor durumda bıraktı.

Gerek yurtiçinde gerekse de yurtdışında toplumun dini duygularını istismar ederek toplanan yardım paralarının nasıl iç edildiği, AKP ve onun çizgisindeki kurumların faaliyetlerinin nasıl finanse edildiği bir kez daha gün yüzüne çıktı. Endonezya'daki tsunami felaketine yardım adı altında başbakanlığa gönderilen paraların kuryeliğini RTÜK Başkanı Zahit Akman'ın yapması, *Yeni Şafak* gazetesi ve *Kanal 7*'nin yöneticilerinin kurduğu ortak şirketleri vb. birçok ilişkiyi deşifre etti.

Bugüne kadar kendilerini “sütten çıkmış ak kaşık” olarak sunan AKP'nin, bu zor durum karşısındaki çaresizliğini belki de en iyi yansıtan şey, Erdoğan'ın hırçın açıklamaları oldu. Olayın kamuoyuna duyurulmasıyla birlikte zıvanadan çıkan Erdoğan, bu haberlerin maksatlı iftiralar ve “AKP'nin siyasi başarısını” hedef alan ve Aydın Doğan'ın talimatlarıyla gündeme getirilen mesnetsiz iddialar olduğunu açıkladı.

Erdoğan, kendisinin olaylarla hiçbir ilgisinin olmadığını kanıtlamak istercesine, Deniz Feneri e.V'nin başkanı Mehmet Gürhan'ı tanımadığını ilan etti. Hemen ertesi gün Mehmet Gürhan'la birlikte çekilmiş fotoğrafları açığa çıktığı halde, hiçbir açıklama yapma ihtiyacı duymadı. Zira Erdoğan'ın “göğsünü gere gere yalan söyleme sanatı” yeni değildir. Aynı olay Ofer olayında da yaşanmış, Erdoğan bir kez daha tanımadığı iddiasında bulunmuş, ancak yalanı hemen açığa çıkmıştı.

Benzer bir yaklaşım Deniz Feneri'nin Türkiye'deki sorumluları tarafından da sergilendi. Bir yandan Almanya'daki “Deniz Feneri e.V” ile herhangi bir organik bağlarının bulunmadığını açıklarken, diğer yandan 6,9 milyon avro bağış aldıklarını kabul etmek zorunda kaldılar. Kanal 7'de yayınlanan programda ise, Almanya'daki Deniz Feneri'nin telefon numaralarını vererek “organik bağlarının olmadığı” iddiasının nasıl ikiyüzlü bir yalan olduğunu ortaya serdiler.

Elbette bu olay AKP ve yandaşlarının ilk yolsuzluk olayı değildir. Ancak burjuva siyasal gündemde yol açtığı tartışmalar ve sermayenin kendi iç çekişmelerini ortaya sermesi bakımından önem taşımaktadır. Hatırlanacağı gibi, daha önce de Kızılay'da yaşanan yolsuzluk haberleri gündeme gelmiş, ancak o dönem AKP, sermaye mediasının da desteğiyle bu işten yakasını sıyırmasını bilmişti. Erdoğan'ın bugün Doğan grubuna saldırmamasının bir nedeni de, bugüne kadar aldığı bu desteği kaybetmesidir. Zira tam da yerel seçimler öncesinde partisinin adının peşpeşe yolsuzluk haberleriyle anılması, üstelik “Deniz Feneri” gibi toplumun duygularının istismarı üzerinden bunun gerçekleştirildiğinin açığa çıkması, AKP'nin “siyasi başarısını” doğrudan etkileyecek bir etken olarak görülmektedir. Bu yüzden Erdoğan, Aydın Doğan'la medya üzerinden yaptığı polemikte açıkça tehditler

savurmaktan çekinmemiştir.

Aydın Doğan ise, her ne kadar şantajlara boyun eğmeyen bir yaklaşım sergiliyormuş gibi görünse de, tam bir ikiyüzlülükle Erdoğan'ın kendisine niye kızdığına anlam veremediğini söylüyor ve bir çağrıda bulunuyor: “Genç yaşında başbakan oldun. Başarılısın da. Ülkede güzel şeyler yaptın. Bırak bizimle uğraşmayı da Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne götür. Biz de sana yardımcı olalım, elimizden geleni yapalım. Gel Türkiye'nin ekonomik meselelerini çözmek için ne gerekiyorsa yapalım. Yalan yanlış ne varsa düzeltmeye amadeyiz. Ama tehditle, şantajla, baskıyla olmaz...”

Aydın Doğan, ara bir çözüm yolu bulmak için tartışmanın hararetini düşürmeye çalışıyor. Doğan grubunun AKP'ye olan desteğinin zayıflaması, hükümetin Aydın Doğan'ı birçok ihaleden saf dışı etmesiyle bağlantılıdır. Nitekim Doğan, Ceyhan'da kurmak istediği rafineri için gerekli ruhsat iznini Erdoğan'dan koparamadığını, bu vesileyle dile getirmektedir. Yaşananlar, AKP'nin temsil ettiği dinci sermaye ile TÜSİAD'da ifadesini bulan tekelci sermaye arasındaki gerilim ve çekişmenin ürünüdür. Doğan grubunun TÜSİAD'ın basındaki sözcülüğünü üstlendiği düşünüldüğünde, yaşananların daha geniş bir cepheyi kapsayan bir rant savaşından öte bir

anlamı olmadığı açıktır.

Bu çatışmanın emekçiler açısından tek olumlu sonucu, burjuva düzende medya, siyaset ve ticaret ilişkisinin son derece yalın bir şekilde gözler önüne serilmesi olmuştur. Bir yandan çürüyen düzenin “en ak”larının bile nasıl yolsuzluk ve rüşvet batağının içinde yüzdüğüne, diğer yandan şantaj ve pazarlıklar üzerine kurulu tüm kirli ilişkilerin toplumun gözünden nasıl saklanmaya çalışıldığına tanık olunmuştur.

Tarafların gerici bir uzlaşma noktasında buluşuncaya dek karşılıklı olarak kirli çamaşırları ortaya dökeceklerine şüphe yok. Devrimci ve ilerici güçlerin önünde, tepeden-tırnağa bir bataklığa dönüşen bu düzenin pisliklerini ancak devrimin temizleyebileceği gerçeğini işçi ve emekçilere anlatma yakıcı görevi durmaktadır.

Sermaye gözünü suya dikti!

Uluslararası tekeller, en doğal yaşam hakkı olan suyun özelleştirilme yönündeki planları hızlandırıyorlar. Türk burjuvazisi de emperyalist devletlerin bu girişimine uygun olarak suyun metalaştırılması ve sermayenin tam denetimine alınması için kafa yoruyor.

Türkiye'de suyun yönetiminin sermayenin tam kontrolü altına alınmasını isteyen Türkiye Sanayici ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) “Türkiye'de Su Yönetiminin Durumu: Sorunlar ve Öneriler” başlıklı bir rapor hazırlattı.

TÜSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ 9 Eylül günü gerçekleştirilen ‘Sürdürülebilir Su Yönetimi Konferansı’yla hazırlanan raporu sundu.

Patronlar örgütünün raporunda suyun yönetimi konusunda üç temel istek var. Su yasası çıkarılması, suyun siyasi baskı aracı olmaktan çıkarılması ve şebeke suyunun özel sektöre açılması...

Sermayenin bilim alanındaki maşaları konumundaki bir kısım profesörün TÜSİAD adına hazırladığı raporda Türkiye'nin su sıkıntısı çeken ülkeler arasında yer aldığı ifade edilirken, TÜSİAD Başkanı'nın suyun yönetimi konusunda sunduğu görüşler sermaye sınıfının su konusundaki önümüzdeki dönem yönelimlerini belli etmesi açısından önemli bir veri sunuyor. Yalçındağ suyun özel sektör eliyle kullanımının teşvik edilmesi gerektiğini söylediği önerisinde şöyle diyor:

“Hizmetlere özel sektör katılımı, rekabetin tesis edildiği, etkin regülasyon rejiminin oluşturulduğu, düşük gelirli hanelerin su hizmetlerine erişiminin sağlandığı örneklerde başarılı olmuştur. Bu yöntemle, su potansiyelinin kullanılması, hizmet kalitesinin yükseltilmesini mümkün kılacak yatırımların kamu ile yerel yönetimlerce gerçekleştirilmesinde karşılaşılan finansman sorunları bertaraf edilebilecektir.”

Raporun bir diğer yanı suyun piyasalaştırılmasına dayanak noktası yapılmak amacıyla rapora konmuş kayıp-kaçak oranının yüksekliği ve bu konuya ilişkin çıkartılan yasaların çokluğu yanında geçersizliği oldu.

Yine raporda Türkiye'nin su kaynakları potansiyelinin ortalama yıllık 501 milyar metre küp olduğu ve mevcut “ekonomik ve teknolojik şartlar altında” bu imkânın 112 milyar metreküpünün değerlendirildiği ifade ediliyor. Sermaye bir kez daha “en iyi ben kurutur, en iyi ben değerlendiririm” diyor.

Diğer yandan, 2009 yılının Mart ayında İstanbul'da toplanacak olan 5. Dünya Su Forumu için sermaye cephesi hazırlıklarını sürdürürken, Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu da çalışmalarını sürdürüyor. Platform suyun ticarileştirilmesinin sonuçlarına dikkat çeken açıklamasında şu ifadelerle yer veriyor:

“Suyun piyasaya açılmasının, ayrıca, bugüne kadar başta belediyeler olmak üzere su dağıtımında çalışan bütün ücretlilerin istihdamını ve çalışma güvencesini tehdit eden bir gelişme olacağı, dünyadaki su özelleştirme örneklerinden bilinmektedir...”

“Suyu satın almaya gücü yetmeyen milyonlarca köylü ve çiftçinin topraklarından kopararak büyük kentlere zorla göç ettirilmesinin sonuçları, yığınsal işsizliğin ve sefaletin doruğa çıkması, çarpık kentleşmenin en uç noktaya ulaşması ve dolayısıyla kentlerin gecekondu mahallelerinde daha da çekilmez boyutlara erişecek olan suya erişim hakkı ihlalleriyle özetlenemeyecek kadar ağır ve yıkıcı olacaktır.”

Su, özelleştirildiğinde sermayenin aşırı kar hirsından dolayı mevcut durumundan daha da sağlıklı hale gelecektir. Birçok hastalıkta aşırı artış olacaktır. Dünyada bu durumun birçok örneği ile karşılaşılmaktadır.”

Deniz Feneri yalana doğru yelken açanlara yol gösteriyor!

AKP hükümeti cumhuriyet tarihinin gördüğü en kapsamlı saldırı planını hayata geçirdi. Gittikçe yoksullaşan kitleleri dini kullanarak susturmayı başardı. Açlığa muhtaç edilen milyonların yardımına ise yalandan yardım dernekleri ve tarikatlar koşmaya başladı. İslam dininin toplumsal dayanışmaya vurgu yapan retoriği uyarınca bizzat toplumu soyanların vicdan rahatlatmak için yardım faaliyetlerinde bulunması esastır. Ancak modern kapitalizmin emri altındaki dinin yalandan dayanışması, tüm Türkiye'nin hatta dünyanın gözleri önünde "Denizfeneri Derneği" eliyle büyük bir gürlütle çökmüş oldu.

İslam dinine göre her zengin servetinin 1/40'ını yani %2.5'ini vergi olarak, yani zekat olarak vermek zorundadır. Bu aslında fazlasıyla yüksek bir vergi oranı olarak tanımlanabilir. Ancak türbanda "şeriatçı" olan yeşil sermaye, iş böyle bir dinsel uygulamaya gelince fazlasıyla liberal oluyor. Vaşsi kapitalizmi din sosuyla servis eden hükümet, bu gerçeği unutmuş olsa gerek ki, İslam'ın beş şartından birinden hızla vazgeçme yoluna gidiyor.

Elbette bu çöküş öyle kolayından gündeme oturmaz. Zira dernek dolandırıcılığı yüce bir amaç uğruna, dinsel gericiliğin iktidara taşınması için kullanılmıştı. Bu, Almanya'da bir süredir görülen davanın ülke yerelinde üstünden atlanmasına yetti de arttı. Zira olayın içinde başbakanın RTÜK başkanına kadar bir dizi mühim şahsiyetin adı geçiyordu. Ne var ki bu tatlı uyku, hükümetin Aydın Doğan'a bulaşması ile sona erdi.

Aydın Doğan ve AKP arasında başlayan tartışmanın konusu hakkında iddialar çeşitli, ancak görünen o ki dünün iki iyi iş ortağı şimdi ters düşmüş durumda. "Yüzyılın İyilik Hareketi"nin deşifre olan yüzünü anlatmaya çok gerek yok. Dönüp bakılması gereken şey ortadaki kayıpkı kavgası. Bir ülkenin

başbakanını düşünün ki, çıksın ortaya "bildiklerim var beni aklamazsan anlatırım" tehditleri savursun!

Bu sefer yüzsüzlük ve pervasızlık öylesi hat safhaya çıkmış durumda ki, Doğan medyası elindeki tüm silahları çekmiş, diline de basın özgürlüğünü dolamış, "boyun eğmeyiz" diye yalan söylüyor. Sendikalaşan işçilerine her türlü eziyeti yapan, sırf büyük ortağı olduğu Petrol Ofisi yakıt satacak diye Irak'ta ABD ile birlikte savaşa girmenin faydalarını medyası eliyle pompalayan, seçimlerde AKP'yi parlatan Aydın Doğan, şimdi yüzsüzce "özgür basını" savunuyor.

Karşı cephe ise daha pervasız. AKP'nin kendine muhalif unsurlara karşı ne kadar acımasız olduğu biliniyor. Ancak iş rant olunca AKP ve yandaşları görülmemiş derecede arsızlaşmış durumda. Ergenekon İddianamesi'ni satır satır yayımlayan AKP medyası, iş Denizfeneri olunca tek kelime etmedi. Sözü ve savaşı başkanına bırakan üfürükçü medya avanesi, özgür medyanın AKP yorumu oldu. AKP'nin hışmı bununla da bitmedi. Hemen herkesi bir yerinden Ergenekoncu yapan hükümet ve onun tetikçi takımı önce Aydın Doğan'a saldırmaya başladı. Zaten sicili yeterince kabarık durumdaki A. Doğan'ı buradan sıkıştırmak zor olmadı. Hükümet hızla düğmeye bastı, Doğan Holding'i SPK'ya rapor etti ve soruşturma açıldı.

Daha dünkü dostların arasına rant savaşı girmiş bulunuyor. İstanbul'daki bir arazinin paylaşımı üzerinden başlayan bu tartışma bir kez daha göstermiştir ki, işçi sınıfının "kara deryalardaki feneri" hala orada parlamaktadır. Çürümüş düzenin ve tepesine oturup da bunun rantını yemekle meşgul olanların fenerlerin gösterdiği yol bir kez daha açığa çıkmıştır. İşçi sınıfı saflarında biriken öfke ve mızrağın çoktan parçaladığı yalan çuvalı yeni bir altüst oluşu müjdelmektedir. İşçi sınıfı bu cendereyi eninde sonunda parçalayacaktır.

Kürt halkına yönelik yargısız infazlar sürüyor!

Derik ilçesi Tepebağ bölgesinde 23 Ağustos günü çıkan çatışmada yaşamını yitiren Mehmet Dölek ve Mehmet Mustafa Tangüner adlı gerillaların, bir ihbar sonucu yerleri tespit edildikten sonra sağ yakalanıp özel timler tarafından kurşuna dizilerek infaz edildikleri ortaya çıktı. Olaya çatışma süsü verilmesi amacıyla özel timlerin yaklaşık yarım saat boyunca çevreye ateş açtıkları tespit edildi.

Katledilen gerillalardan Tangüner'in vücudunda işkence izleri olduğu, kulağının kesildiği, kafasında bir kurşun yarası olduğu, vücudunun değişik yerlerinde sigara söndürüldüğü ve kesikler bulunduğu ortaya çıktı.

Yargısız infaz ailesi tarafından tespit edildi

Mardin Valiliği, kulağı kesilen ve vücudunda işkence izleri olduğu tespit edilen HPG gerillası Mehmet Mustafa Tangüner ve Mehmet Dölek'le ilgili insan hakkı ihlali olup olmadığını araştırmaya gerek görmedi. Valilik şu açıklamayı yapmakla yetindi: "Basın müdürlüğünde böyle bir haberin ulusal basında çıktığına dair bir bilgi yok. Ulusal basında çıkmış olsaydı konuyu inceledik. Bu durumda yapabileceğimiz bir şey yok. Olay yargıya intikal edince mahkeme araştırarak."

HPG'li Tangüner'in cenazesini yıkayan ve akrabası olan Hikmettin Tangüner, gördüklerini şöyle anlatıyor: "Vücudu simsiyah olmuştu, kulağı kesilmişti. Kolundan parça kesilmişti. Vücudunda bıçak izi gibi birçok kesik vardı..."

Baba Mehmet Mehdi Tangüner, 23 Ağustos'ta karakolun kendisini çağırdığını söyleyerek, "bana 'oğlun çatışmada öldü, cenazesi Malatya'dadır' dediler. Önce inanmadım gitmedim. Sonra beni merkeze gönderdiler. Onlar da doğruladı. Oğullarımla birlikte Malatya'ya teşhis etmeye gittik. Teşhis sırasında oğlumun vücudunun hep yanıklar içerisinde olduğunu gördüm. Kulakları kesilmişti" diye konuştu.

Tangüner ailesinin avukatı ise şunları söyledi: "26 Ağustos'ta aileyle beraber Malatya'ya gittik ve teşhis için morgta cenaze üzerinde yaptığımız incelemede de vücutta işkenceyi andırarak ciddi izler vardı. Sigara söndürmeden tutalım, sol kolunda ciddi parçalar alınmasına kadar. Kulakları kesilmişti. İnsani değerleri aşağılayan, insanlıkla hiçbir şekilde bağdaşmayan izler tespit ettik..."

Türkiye'nin, "İşkence ve Diğer Zalimane, Gayriinsani veya Küçültücü Muamele ve Cezaya Karşı Birleşmiş Milletler Sözleşmesi"ni ilk imzalayan devlet olması, işkenceyi sistematik olarak yapmasını engellememiştir. Sermaye devleti kuruluşundan beri Kürdistan'da baskı, işkence ve katliamlar gerçekleştirmiştir. Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini boğmakta zorlandığı ölçüde en iğrenç kirli savaş yöntemlerine başvurmuştur. Kürdistan'da "faili meçhul" denilen, gerisinde çeteleşmiş devletin olduğu cinayetlerin sayısı binleri aşmıştır.

İşçi sınıfı ve Kürt halkının birleşik devrimci mücadelesi eninde sonunda bu katliamların hesabını soracaktır.

Grev ve direnişlere daha güçlü destek!

Örgütlenme hakkına yönelik saldırılar parçalı fakat yaygın grev ve direnişlere yolaçmış bulunuyor. E-Kart grevinden Unilever'e, Çağ Temizlik işçilerinden Yörsan'a, Burgaz Rakı'dan Desa'ya kadar onu aşkın işyerlerinde yüzlerce işçi direnişte.

Direnişlerin bu denli yaygınlaşması rastlantı değil. Hemen tüm direnişler, sendikal örgütlenme çalışması nedeniyle yaşanan işçi kıyımlarının ardından başlamıştır. Sermayenin her geçen gün artan sosyal yıkım saldırılarının yanısıra taşeronlaştırma, düşük ücret ve güvencesiz çalıştırmanın yaygınlaşması, sınıfın örgütlenme eğiliminin her geçen gün güçlenmesine yolaçmaktadır.

Sürmekte olan direnişlerin, sendikaların örgütlemek amacıyla fabrikalara yönelmesinden çok, işçilerin bizzat kendilerinin sendikal örgütlenmeye yönelmeleri ve bunun sonucunda saldırılarla yüzyüze kalmaları üzerine başlamış olması, örgütlenme eğilimindeki bu güçlenmenin bir göstergesidir.

Grev ve direnişleri kazanmanın önemi

Bugün kendi içinde inişli-çıkışlı süreçler yaşamalarına rağmen, 10'u aşkın işyerinde direnişler devam etmektedir. Birleşik ve kitlesel bir sınıf hareketliliğinin henüz geliştirilemediği bugünkü koşullarda, mevzii düzeyde yaşanan bu direnişlerin kazanımla sonuçlanması, sınıf hareketi açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Bu direnişlerin kazanımla sonuçlanması, birer "okul" olan bu direnişlerin işçilerin sınıf bilincini ve birliğini güçlendirmesi, deneyimlerden öğrenerek güç biriktirmesi, sınıfın örgütlenmesinde daha güçlü mevziler yaratabilmesi, sermayenin daha yıkıcı saldırılarının önünü kesebilmesi bakımından önemlidir.

Grevlerin kazanımla sonuçlanmasında, grev ve direnişleri sürdüren işçiler ile örgütlü oldukları sendikaların sergileyeceği irade ve mücadele kararlılığı belirleyici bir önem taşımaktadır. Ancak bunun kadar önemli olan bir diğer etken, direniş ve grevlerle örülecek dayanışma ve destektir.

Ne yazık ki, yerel düzeyde atılan kimi adımları saymazsak, grev ve direnişlerle dayanışma halen istenilen düzeyde değildir.

Deneyimlerin ışığında dayanışmayı büyütmek!

Grev ve direnişlerle dayanışma, direnişçi işçilerin mücadele azmini ve kararlılığını güçlendirmeyi, patronlar üzerindeki basıncı arttırmayı hedeflemelidir. Kuşkusuz bu da, dayanışmacı güçlerin yaygınlığı ve belli bir mücadele program temelinde hareket etmeleriyle mümkündür. Kitlesel ziyaretler, dayanışma komiteleri oluşturularak etkin bir faaliyetin örülmesi, daha geniş sınıf bölüklerinin eylemli dayanışması, gece türünden dayanışma etkinliklerinin örgütlenmesi vb.'nin yanısıra maddi desteğin örgütlenmesi de büyük bir önem taşımaktadır. Direnişçi işçilerin sınıf bilincinin zayıflığı her geçen gün artan maddi sıkıntı ile birleştiğinde, bu destek ve dayanışma daha yakıcı hale gelmektedir.

Sergilenecek güçlü bir sınıf dayanışması, direnişin akıbeti ne olursa olsun, direnişçi işçilerdeki "yalnızlık" duygusunun aşılmasına, daha önemlisi, direnişin gerçekte bir sınıfın direnişi olduğu ve

işçilerin de bir sınıfın mensupları oldukları bilincinin gelişmesine hizmet edecektir.

Geçtiğimiz yıllarda yaşanan Tıbset-Reslan-Brandi direnişleri, Aymasın direnişi, SCT grevi, Novamed grevi ve SEKA direnişiyle dayanışma pratikleri bu açıdan anlamlıdır. Bu direnişlerin geniş emekçi kesimlere taşınmasıyla patronlar üzerinde basıncı oluşturulmuş, sınıfın birlik ve dayanışma ruhunun güçlenmesine anlamlı katkılar sunulmuştur.

Tıbset-Reslan-Brandi direnişlerinin ortaklaştırılması, direnişlerle dayanışmanın büyütülmesinde temel etken olmuştur. Aymasın direnişinde sendika ile devrimci güçlerin birlikteliği, sınıf dayanışmasını güçlendirmiş, Aymasın direnişinin Kartal emekçilerine maledilmesini sağlamıştır. Novamed grevi ile dayanışmada da kimi sendikalar ve kadın örgütlerinden oluşan platform tüm darlığına rağmen anlamlı işler yapabilmiş, geniş bir kamuoyu oluşturulmasına hizmet etmiştir. SCT grevinin ilerleyen aşamasında harekete geçen ilerici ve devrimci güçler, neredeyse unutulmaya yüz tutmuş grevi yeniden canlandırarak grevin kazanımla sonuçlanmasına katkı sunmuşlardır.

Dayanışma bilincinin en anlamlı örneği ise SEKA Direnişiyle Dayanışma Platformu'dur. SEKA direnişinin ilerleyen aşamalarında kurulan platform, İstanbul ölçeğinde sendikalardan kitle örgütlerine ve devrimci güçlere kadar geniş bir ortaklaşma temelinde özelleştirme saldırısına karşı açık bir politik tutumu ortaya koyarak, eylemli bir hat üzerinden mücadeleye destek sunmuştur.

Bugün öncelikle İstanbul ve çevresindeki grev ve direnişlerle dayanışmayı büyütmeye görev ve sorumluluğu ilerici ve devrimci güçlerin önünde durmaktadır. Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu'nun geçtiğimiz günlerde grev ve direnişlerle dayanışmayı örnek yönünde aldığı karar önemli olmakla birlikte, platformun yapısı ve sınırları nedeniyle güçlü bir dayanışmanın örgütlenmesi bakımından yetersizlikler taşımaktadır.

Grev ve direnişlerle dayanışmayı güçlendirmenin yolu, destek ziyaretlerinin ötesine geçen çok yönlü bir çabadan geçmektedir. Sınıf devrimcileri buldukları tüm alanlarda grev ve direnişlerle dayanışmayı gündemlerine almalıdırlar. Direnişçilerin taleplerini en

geniş işçi ve emekçi kesimlere taşıyarak eylemli bir süreci örgütlemeli, buldukları tüm alanlarda farklı güçlerle birlikte dayanışmanın büyütülmesi için etkin bir çaba ortaya koymalıdırlar.

Küçükçekmece'de beş kurumun DESA direnişiyle dayanışma temelinde oluşturduğu birliktelik, bu açıdan anlamlıdır. Küçükçekmececi işçi ve emekçilere direnişi anlatan bildirilerin dağıtılmasından maddi katkı sağlamak amacıyla gerçekleştirilen kalem satışına ve bu amaçla gerçekleşen toplantılara kadar değişik eylem ve etkinliklerle sunulan desteğin önemi yeterince açıktır. Bu pratik, farklı alanlarda da etekemiğe büründürülebilmelidir.

"İşçi kardeşinle 5 liranı paylaş!.."

Bugün direnişlerle dayanışma amacıyla Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu'nun çağrısıyla "5 YTL'ni paylaş" kampanyası yürütülüyor. HSGGP'nin bu çağrıya yanıt vermesi üzerine HSGGP bileşeni kurum, kitle örgütü ve sendikalar da dayanışma temelinde bu çalışmayı başlatmış bulunuyorlar. Kampanyanın 25 Eylül günü Düzce-DESA'ya yapılacak bir ziyaretle bitirilmesi planlanıyor.

Anlamlı bir dayanışma örneği olan 5 YTL kampanyasına sahip çıkılmalıdır. Grev ve direnişlerin kazanılmasında maddi destek hiç de küçümsenemeyecek bir rol oynayabilmektedir.

Bugün grev ve direnişleri sürdüren sendikaların Türk-İş bürokrasisine muhalif olması nedeniyle Türk-İş bürokratları maddi destek sunmaktan kaçınılmaktadır. Direnişler, şubelerin imkan ve desteği ile sürmektedir. Dolayısıyla, sendikalardan kitle örgütlerine, siyasal örgütüllüklerden emek güçlerine geniş bir kesimin sunacağı destek büyük bir önem taşımaktadır.

Güçlü bir maddi desteğin örgütlenebilmesi ise güçlü bir politik çalışmayı örmekten geçmektedir. Bu başarılıldığında, maddi desteğin örgütlenmesi de kolaylaşacaktır.

Sınıf devrimcileri, grev ve direnişlerle dayanışmayı büyütmeye amacıyla 5 YTL kampanyasına destek vermeli, süren grev ve direnişleri geniş işçi ve emekçiler kitlelerin gündemine taşımalı, ilerici ve devrimci güçleri bu doğrultuda seferber edebilmek için etkin bir çaba ortaya koymalıdırlar.

Belediye TİS'lerinin gösterdikleri

SSGSS karşıtı mücadele süreci sınıfın ve emekçilerin sosyal yıkım saldırılarına karşı yürüttüğü mücadeleye ivme kazandırdı. Bu süreci önceleyen dönemde ise Türk Hava Yolları'ndaki grev oylama aşamasına gelmesi ve Türk Telekom'da yaşanan 44 günlük grevle belli bir canlanma yaşanmış, bu hareketlilik SSGSS sürecine işçi ve emekçi hareketinin belli bir moral-motivasyonla girmesini sağlamıştı.

Bu dönemin ardından ise çeşitli sanayi bölgelerinde kölece çalışma koşullarına ve güvencesizliğe karşı gösterilen tepkilerin ürünü grev ve direnişler yaşanmaya başladı. Bu grev ve direnişler toplam örgütsüzlük tablosu içerisinde sınırlı kalsa da, sermayenin saldırılarına karşı altan alta biriken öfkenin dışavurumunu ifade ediyordu.

Düzce ve Sefaköy'de DESA Deri'de, Gebze'de Unilever ve E-Kart'ta, Ambarlı'da Arser'de ortaya çıkan sendikal örgütlenme mücadelelerinin her biri kendi içinde özgünlükler taşısa da, özünde alttan alta gelişen bir örgütlenme eğilimine işaret ediyordu.

Türk-İş'e bağlı ilerici sendika şubelerinin özel çabasıyla da yayılarak devam eden bu direnişler hala sürüyor. Bu süreçte gözlerin çevrildiği alanlardan biri de İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve bağlı ilçe belediyelerinde devam eden toplu sözleşme görüşmeleri oldu. 2008'in Mart ayında başlayan ve durgun devam görüşmelerde Haziran ayına gelindiğinde hareketlenmeler yaşandı. AKP'li belediyelerin arka bahçesi konumundaki Hizmet-İş Sendikası TİS sürecinde ortada gözükmezken, Genel-İş ve Belediye-İş Sendikaları'nın bu süreci sürükleyen sendikalar olacağı kendini belli ediyordu.

17 Temmuz'un yol göstericiliği...

9 bine yakın üye ağırlığıyla İstanbul genelinde önemli bir gücü elinde bulunduran Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri, son yıllardaki en hareketli toplu sözleşme dönemini geçirdi. Şimdiye kadar belediye yönetimleriyle tatlıya bağlanan toplu sözleşmeler, bu dönem geçmiş dönemlere oranla oldukça zorlu geçti. Belediyelerde artan taşeronlaşmayla birlikte her geçen gün zayıflayan yapısıyla örgütlülükleri tehlikeye giren sendika şubeleri bunun acısını en yoğun olarak bu dönemde hissettiler.

SSGSS sürecinde 14 Mart'ta kitlesel olarak sokağa çıkan belediye işçileri ise, AKP'li belediyelerin önerdiği %8'lik ücret zammına karşı tepki gösterdiler. 17 Temmuz'da belediye işçilerinin üzerinde estirilen polis terörü ise önceki dönemlerden bambaşka bir zorluk alanını ifade ediyordu. Kısacası belediye işçisinin örgütlülüğü bu dönemki TİS sürecinde sınava girecekti.

Şimdiye kadar takvimsel eylemlerde sokağa çıkmaya alışmış belediye işçisi 17 Temmuz'daki saldırının ardından bir parça kararlılık sergilendiğinde bazı kazanımları elde edebileceğini görmüş oldu.

Bir parça mücadele Türk-İş'i bekletti...

Belediye-İş içindeki kimi öncü işçi ve yöneticilerin çabası, zayıf da olsa ortak bir mücadele ruhu yarattı. Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri'nin 17 Temmuz eyleminde süren grev ve

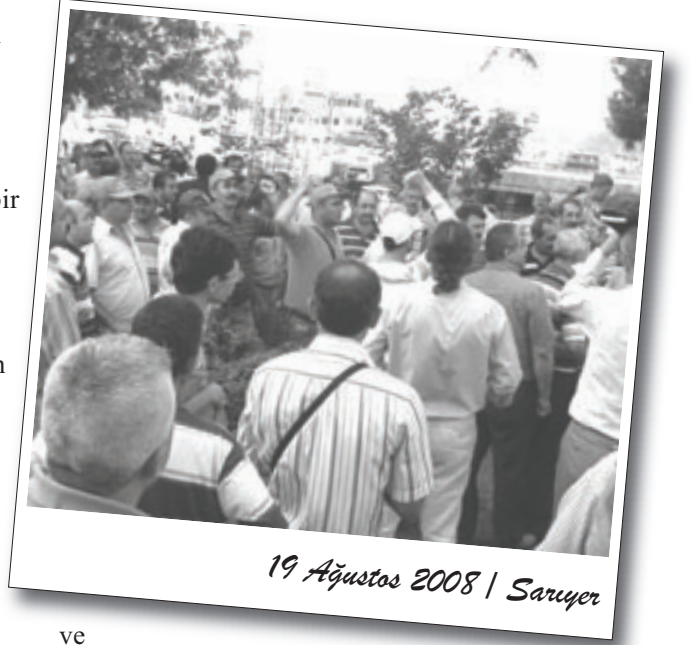
direnişteki işçilere ortak mücadele çağrısı yapıldı. Bu çağrı, belediyelerdeki TİS süreciyle sermayenin saldırılarına karşı çeşitli yerlerde süren grev ve direnişlerin yan yana gelmesi anlamlı bir adım olmuştu. Ancak atılan adım yeterli bir karşılık bulmadı.

17 Temmuz eyleminin ardından TİS sürecinde bir sessiz bekleyiş yaşansa da, greve çıkış tarihi yaklaşırken ortaya konulan eylem takvimiyle hareketli bir süreç yaşandı. Bu, Büyükşehir Belediyesi'nde (İSKİ, İGDAŞ, İETT) örgütlü olan Tes-İş Sendikası'nın toplu sözleşme görüşmelerinin önceki dönemlere oranla uzamasına neden oldu. Örgütlü yapısının olup olmadığı dahi tartışma konusu olan Tes-İş, belediyelerde hareketli geçen süreç nedeniyle TİS masasından erken kalkamadı. Türk-İş bürokratlarının belediyelerdeki TİS görüşmelerinin sonucuna dair hesapları %10 gibi bir rakamın bir veya iki puan üstüyen, belediye işçisinin yetersiz de olsa gösterdiği örgütlü gücü TİS taleplerinin savunulmasında önemli rol oynadı.

İç örgütsüzlüğün etkisi...

Ancak bu sürecin temel sorunu, Genel-İş'le beraber grev ortaklaştırma tartışmalarının devam ettiği süreçte Belediye-İş İstanbul Şubeleri'nin kendi iç birliğini sağlayamaması oldu. Yapılan tüm açıklamalarda greve tüm belediyelerde aynı anda çıkmayı dillendiren Belediye-İş İstanbul Şubeleri, örgütlü oldukları belediyelerde buna uygun davranmayıp ortak mücadele olanaklarını zayıflatılar.

Aynı süreçte yaşanan başka bir gelişme ise, Genel-İş Sendikası'nın Sarıyer Belediyesi'nde başlayan ve 7 gün süren grevi oldu. Kazanılmış hakların gaspına karşı başlayan bu grev hakların korunduğu bir anlaşmayla son buldu. Bu tablo, belediyelerdeki sürecin ortaklaştırması olanaklarının zayıflığına ve TİS'lerin grevsiz bitirilme eğilimine işaret ediyordu. Aynı işkolunda örgütlü Belediye-İş

19 Ağustos 2008 | Sarıyer

ve Genel-İş Sendikalarının TİS süreçlerini sendikal gruplaşmalar nedeniyle ortaklaştırma iradesini göstermemeleri belediye yönetimleri karşısında belediye işçilerinin elini zayıflatan bir diğer önemli etkendi.

İşçilerin birliği ve mücadelesi...

TİS süreci, belediye işçisinin birliği ve mücadele isteği canlandırıldığında hakların kazanabileceğini gösterdi. TİS sürecini ücret zammıyla sınırlı algılayan bir anlayıştan farklı olarak, bu mücadelenin sınıf hareketine etkisini ve belediyelerdeki mücadele dinamiğinin zayıf ve güçlü yanlarını da açığa çıkardı.

Öte yandan TİS dönemi, belediye işçisinin mücadele taleplerinin Türk-İş'in Genel Merkez ve şubelerine egemen uzlaşmacı anlayışa terk edilmeyerek hak alıcı bir mücadele tarzını tabandan örgütlenme ihtiyacını bir kez daha gösterdi.

Metal TİS'leri çalışmalarından...

10 Eylül 2008 | Küçükçekmece

Bölgemizdeki metal TİS'leri kapsamındaki fabrikalara yönelik müdahalemiz çeşitli araç ve yöntemlerle sürüyor.

Çıkardığımız TİS broşürünün dağıtımları sona erdi. 250 adet broşürü belirlenen fabrikalara dağıttık. Ardından "İşçiler TİS'leri ve direnişleri tartışıyor!" başlıklı bir toplantı gerçekleştirdik. Son olarak, "TİS'de tüm inisiyatif TİS komitelerine! Tabandan aldığımız güçle satış sözleşmesine izin vermeyeceğiz!", "MESS ve patronların kölelik dayatmalarına boyun eğme, mücadeleyi yükselt!", "TİS'de yeni satışlara hayır! TİS komiteleri kur, mücadeleyi yükselt!", "MESS patronlarının sömürü saltanatını yıkacağız!", "Metal sözleşmelerinde inisiyatif TİS komitelerine! Söz, yetki, karar tabana! Satış sözleşmesine izin vermeyelim!" şiarlı Küçükçekmece İşçi Platformu imzalı ozalitleri Halkalı fabrikalar yolunda, Sefaköy Çınar Yolu'nda ve Sefaköy'de fabrikaların olduğu alanlarda kullandık.

Çalışmalarımızı çeşitli araç ve yöntemleri

kullanarak etkin bir şekilde sürdüreceğiz.

Küçükçekmece'den metal işçileri

Yol-İş Olağanüstü Genel Kurulu yapıldı...

Hırsızlar seçimi kaybetti, yeni hırsızlar iş başında!

Türk-İş'e bağlı Yol-İş Sendikası, yolsuzluk iddialarını içeren Denetleme Kurulu raporu nedeniyle olağanüstü genel kurul kararı aldı. Denetleme Kurulu raporunda, **"Yol-İş Başkanı Fikret Barın ile 7 yönetim kurulu üyesinin, yılın 365 günü 'iş gezisi'ndeymiş gibi harcırah aldığı"** iddiasına da yer verildi. Bunun üzerine yönetim kurulu 8 Eylül'de olağanüstü genel kurul yapılması kararını almak zorunda kaldı.

Genel kurula, Yol-İş Başkanlar Kurulu kararı gereği 292 delege ve 14 sendika uzmanı dışında kimse alınmadı. Sendika ihanet şebekelerinin denetiminin en yoğun olduğu sendikalardan biri olan Türkiye Yol, Yapı, İnşaat İşçileri Sendikası (Yol-İş) Olağanüstü Genel Kurulu'nda yapılan seçimler sonucunda, Genel Başkanlığa Ramazan Açar getirildi. Genel Başkan Yardımcılığına Hüseyin Balaban ve İsmet Tan seçildi. Tevfik Özçelik Genel Sekreter, Şinasi Tuysuz Genel Mali Sekreter, Fahri Yıldırım Genel Teşkilatlandırma Sekreteri, Aslan Görgöz Genel Eğitim Sekreteri oldu. Fikret Barın'ın başkanlığındaki liste seçimi kaybetti.

Fikret Barın ve ekibi hırsızlıkta sınır tanımamışlar!

Denetim Kurulu'nun 17 Temmuz 2008 tarihli raporunda, Yol-İş Genel Başkanı Fikret Barın ve yönetim kurulu üyelerinin, sendika olanaklarını bireysel çıkarları doğrultusunda kullandıklarına dair belge ve bilgilere ayrıntılı olarak yer verildi. Sendika ağaları arasındaki it dalaşı, sendika bürokrasisinin çürüten yüzüne ışık tuttu. Ayda net **9 bin YTL** maaş alan Fikret Barın ile ayda net **8 bin YTL** maaş alan yedi yönetim kurulu üyesinin, yılın 365 günü Ankara dışında görevdeymişler gibi **"tam harcırah"** aldıkları belirlendi. Ayrıca sendika ağaları, **dört aylık ücretleri tutarında ikramiye, izin parası ile yüksek miktarlarda "temsil ödeneği"** de almışlar. Fikret Barın ağasına bunlar da yetmemiş, yıllık ücretli izin süresinin ücreti de ödenmiş.

Denetim Kurulu raporunda, Sendikalar Yasası'nın yasaklamasına karşın, bazı genel merkez yöneticilerinin yüksek miktarlarda avans aldığı da vurgulanıyor. Fikret Barın başkanlığındaki ağalar topluluğunun **250 bin YTL'lik** avans aldığı, sendikadan süresiz olarak alınan avanslar için faiz işletilmediği de raporda yer alıyor. Yöneticilerin kredi kartı, kişisel telefon faturaları, kooperatif evlerine yaptırdıkları banyo dolabı, vestiyer gibi özel harcamaların faturalarını da avans adıyla sendika kasasından ödemişler. 6 Nisan 2007'de bir firmadan alınan **19 bin şapkanın** tanesine **2.87 YTL** ödendiği, oysa aynı şapkaların piyasada **0.9 YTL**'den satıldığı belirlenmiş. Raporda, **64 bin 345 YTL** olarak görünen ödemenin de yaklaşık üçte ikisi olan **44 bin 167 YTL**'si **"fazla ödeme"** olarak saptanmış. **2007'de bir firmaya, dört fatura karşılığında KDV dahil 88 bin 736 YTL** ödendiği halde sendikaya hiçbir mal girişi olmadığı saptanmış. Sendika ile hiç ilgisi olmayan kişilerin yapı kooperatifi taksitleri ödendiği, Yönetim Kurulu'nca **6 milyon 300 bin dolara** İstanbul Zeytinburnu'nda alınan arsanın gerçek bedelinin **4 milyon 750 bin dolar** olduğu belirlenmiş.

Sendikalar Kanunu'na aykırı olarak, bazı bakan ve

valilerin isteği yerine getirilerek, işçi üye aidatlarından sağlanan gelirlerin önemli bir kısmı, bazı valilerin odalarının tefrişine ve üyelerle hiç ilgisi olmayan spor salonlarının yapımına harcanmış. Yol-İş Sendikası'nın bir şubesinde sahte üye yapılarak üye sayısının artırıldığı ve böylelikle şube mali sekreterinin profesyonel sendikacı yapıldığı, bu operasyon nedeniyle sendikanın uğratıldığı zararın yaklaşık **500 bin YTL** olduğu da belirlenmiş.

Yol-İş yönetimine seçilen yeni hırsızlar iş başındalar!

Bugün için Yol-İş'te genel merkez yöneticilerinin isimleri değişmiştir. Fikret Barın ve ekibi yolsuzluk çarkından artık nemalanamayacak. Bundan sonra Yol-İş Genel Başkanlığına seçilen Ramazan Açar ve ekibi, yolsuzluk çarkından nemalanacak yeni isimler olarak yola devam edecek. Tabandan gelen bir dalga söz konusu olmadığı sürece, hırsızlık sistemi işlemeye devam edecek.

Yol-İş'te kıyamet neden koptu? Kirli çamaşırlar neden ortalığa saçıldı?

Yol-İş bürokratları arasındaki kapışmanın temel nedeni yolsuzluktan elde edilen rantın nasıl paylaşılacağı noktasında düğümlenmektedir. Zira sendikalar holdingleştikçe, mal varlıkları trilyonları buldukça ağalar arasında **"paylaşım savaşı"** kızışır. Her yönetime gelen, bütün gücüyle sendika olanaklarını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışır. Fikret Barın başkanlığındaki Yol-İş Sendikası'nın genel merkezine çöreklenmiş sendika ağalarının yaptığı da budur. İşçiler her gün bu tür ahlaksızlıkların, yolsuzlukların yüzlercesini yaşıyorlar. Sadece Yol-İş'in başındaki ihanet şebekesi değil, sendika bürokratları tepeden tırnağa yolsuzluk çamuruna batmışlardır.

Sendika bürokratlarının özel olanaklara sahip olmasını sağlayan, rüşvet ve yolsuzluk sistemini yaratan sermaye iktidarındır. Çok büyük miktarlarda yapılan bu tür yolsuzluk örnekleri, sendika bürokratlarının hırsızlıkta sınır tanımadıklarının açık göstergesidir.

Hırsızlığın kaynağı düzen sendikacılığıdır!

Rüşveti ve yolsuzluğu, işçi sınıfına yabancılaşmış düşmanlaşmayı, sendikal bağımlılık ilişkilerini yaratan düzen sendikacılığıdır. İşçi sınıfı sendikalar üzerinde denetimini kurmadığı koşullarda rüşvet ve yolsuzluklar devam edecektir. Sendika paralarını paylaşmada birbirine düşenler, hiç kuşku duyulmasın ki işçi sınıfına ihanet ve sınıf düşmanlığı söz konusu olduğunda tam bir anlayış ve eylem birliği içinde hareket edeceklerdir.

Sermaye düzeninin hizmetkarı olan sendika bürokratlarının önemli bir kısmı, hizmetlerinin karşılığını almış, burjuvazinin bir parçası haline gelmişlerdir. Hırsızlık ve yolsuzluk çarkından elde ettikleri gelirlerle her biri sermayedar olmuştur. Sendika bürokratları, üye aidatlarının aktığı sendika kasalarını boşaltmak noktasında tam bir anlayış birliği içindedir. Onlar için sendikalar rant ve zenginlik, hırsızlık ve rüşvet kaynağıdır. Sınıf bilinçli işçiler

sendika yönetimlerini ele geçirmedikleri sürece de bu çark işlemeye devam edecektir.

Hırsızlığın panzehiri devrimci sınıf sendikacılığıdır!

Sendikalarda devrimci sınıf siyasetinin egemen kılınmasının önündeki en büyük engel sendika bürokrasisidir. Bu bürokrasi burjuvazinin sendikalardaki ajanı ve işçi sınıfı davasının düşmanıdır. Hırsızlığı sanat haline getirmiş sendika ihanet şebekelerinin tümü işçi kökenlidir. Yönetime seçilip profesyonel çalışan işçinin yaşamı tamamen değişmektedir. Aldığı maaş, işçi iken aldığı maaşı 3-4 kez katlamaktadır. Bu durum, sosyal çevrenin değişmesini, dolayısıyla işçi sınıfından uzaklaşmayı beraberinde getirmektedir. İşçilerin maaşlarından kesilen aidatların harcanma inisiyatifi onların elindedir. Onlar, işçilerle değil patronlarla içli dışlı olmayı, işçilerin çıkarlarını değil patronların çıkarlarını korumayı, koltukta oturdukları sürece yükünü tutmayı hedeflerler. Sendika ağalarının temel kaygısı ekonomik ve sosyal ayrıcalıklarını kaybetmektir.

Her konuda denetime açık sendikal bir yapılanma, işçilerin sendikal faaliyete ve sendikal politikalara aktif olarak katılabileceği, tartışılabileceği, yönlendirebileceği ve denetleyebileceği geniş bir sendikal demokrasiyi gerektirir. Aynı zamanda böyleleri bir katılımı olanaklı kılan organların kurulmasını... Ancak böyle bir kolektif yönetim anlayışıyla pasif üye-aktif yönetici anlayışı kırılabilir. Her işçi aynı zamanda üye-yönetici olabilir. Sendikal yönetiminin parçası olan işçi için, paraların nerelere harcanacağına ve miktarlarına karar verme süreçlerine özgürce katılabilmek çok daha kolay, dahası zorunludur.

Sendika bürokrasisinin tepeden tırnağa çürümüşlüğüne ifadesi olan Yol-İş'teki hırsızlık olayı tüm belgeleriyle ortalığa saçılmıştır. Sınıf devrimcileri, Yol-İş'te yaşanan iç hesaplaşmanın kapsam ve niteliğini işçi sınıfına anlatmak için özel bir çaba göstermelidir. Bununla da yetinmemeli, her biri hırsızlık ve yolsuzluğun faili olan sendika ağalarının gerçek yüzünü işçilere göstermek çerçevesinde kesintisiz bir teşhir faaliyeti yürütmelidir.

Ümraniye'de metal grup TİS'leri tartışıldı

Metal grup toplu iş sözleşmelerinde işçi sendikaları ile MESS arasındaki görüşmeler devam ederken, OSB-İMES İşçileri Derneği 7 Eylül günü TİS gündemi ile bir toplantı düzenledi.

Toplantı, metal sektörünün genel durumu ve güncel TİS süreci üzerine sunum ve tartışmaların yapıldığı iki bölüm halinde gerçekleşti. İlk bölümde metal sektörünün kapitalist sistem ve sınıf mücadelesi içerisinde tuttuğu yer vurgulandı, bu alandaki geçmiş mücadele süreçleri ve deneyimleri ifade edildi.

Sunumun ikinci bölümünde ise tartışma, 2008-2010 TİS sürecine girerken sektördeki genel durum ve tarafların sürece yaklaşımı ile başladı. Yoğunlaşan üretim ve sömürü ile birlikte işçilerin çalışma ve yaşam koşullarının kötüleştiği vurgulanarak, bu duruma karşı biriken öfke ifade edildi. Bu tablo içerisinde halen MESS'in esnek üretim başta olmak üzere metal işçilerine dayatmalar içinde olduğu vurgulandı. Sendikaların sürece yaklaşımı ve mevcut taslaklar da gündeme alınarak metal işçilerinin taleplerinin neler olması gerektiği ve bu talepler uğruna nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiği tartışıldı.

Yürütülen tartışmalardan ortaya çıkan sonuç, metal işçilerinin kendilerini doğrudan ilgilendiren bu süreçte daha aktif bir rol oynaması gerektiği, sürecin sendika bürokrasisine teslim edilemeyecek derecede önemli olduğu idi. Sendika bürokrasisinin tabandan bir basınç gelmeden zaten adım atmayacağı, dahası özellikle Türk Metal'in her koşulda biriken tepkileri yatıştırmaya çalışacağı ve MESS'le kol kola olacağı ifade edildi.

İşçilerin sürece daha etkin katılabilmesi için işyerlerindeki TİS komitelerin aktifleştirilmesi, havza ve bölge ölçeğinde sendikalı-sendikasıız, örgütlü-örgütsüz ayrımı yapılmadan bu sürecin tüm metal işçileri ile birlikte örgütlenmesi gerektiği toplantıdan çıkan en temel sonuçlardan biri oldu. Bu çabanın devrimci bir sınıf hareketini geliştirmenin de önkoşulu olduğu vurgulandı. Buna bağlı olarak, öncü devrimci işçilerin bu süreçte ortaya çıkan enerjiye de yaslanarak öncü işçi kuşağının yaratılması çabası içinde olmasının önemi tartışıldı.

Toplantıya yaklaşık 30 işçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

7 Eylül 2008 | OSİM-DER

Küçükçekmece'de işçi toplantısı...

“İşçiler TİS'leri ve direnişleri tartışıyor”

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak 7 Eylül günü metal TİS'leri ile tek tek direnişlere planlı müdahale çerçevesinde gündeme aldığımız “İşçiler TİS'leri ve direnişleri tartışıyor” başlıklı bir işçi toplantısı gerçekleştirdik.

İki bölümden oluşan toplantının ilk bölümünde ağırlıklı olarak Metal TİS'leri ile sektördeki işçilerin sorunları ve çözüme yönelik müdahaleler ortaya konuldu. Bu bölümün iki konuşmacısı da 100 bin işçiyi kapsayan Metal TİS görüşmelerinde geline aşama ile örgütlü sendikaların tutumlarını ortaya koydular. Türk Metal çetesinin metal işçilerini gelişmelerden bilinçli olarak habersiz bırakarak yeni bir satış sözleşmesine imza atmaya hazırlandıkları belirtildi. Bu sürece etkili bir müdahale açısından taban örgütlenmelerinin önemine dikkat çekildi.

Küçükçekmece bölgesinde MESS kapsamında bulunan Borsan-Sübsan, Net Civata, Paksan, Özköseoğlu ile Kardeşler Elektronik işletmelerinde TİS döneminde yaşanan işten çıkarılmalar, ağır çalışma koşulları, düşük ücret ve uzun çalışma saatleri, esnek çalışma vb. saldırılar somut örnekler üzerinden anlatıldı.

Küçükçekmece İşçi Platformu'nun bu sürece yönelik müdahaleleri özetlenerek, bu toplantının sadece sorunların tartışıldığı değil, aynı zamanda çözüme dönük bir iradenin ortaya çıkarılacağı bir kürsü olması için söz işçilere bırakıldı.

Söz alan işçiler canlı tartışmalar yaptılar. Yapılması gerekenler üzerine düşünce ve önerilerini ortaya koydular.

Tekstil işçileri daha çok ödenmeyen mesai ücretleri, sigortasız ve uzun çalışma koşullarına karşı işyerlerinde komiteler kurarak örgütlenmeye başladıklarını, sektörde sınıf bilincinin zayıf olduğunu, işçilerin patronlar ve işbirlikçiler tarafından baskı altına alındıklarını, tüm bu saldırıları geri püskürtmenin yolunun birlikte davranmak ve tabandan işyeri komiteleri kurarak mücadeleyi büyütme olduğunu belirttiler.

Bir seramik işçisi işyerinden komite ile buraya geldiklerini, sendikaya (Çimse-İş) gittiklerinde muhatap bulamadıklarını, sendikalaşmanın önündeki engellerin sadece sermaye sınıfı olmadığını, aynı zamanda bu tür sendikaların da sendikal örgütlenmenin önünde birer engel olduklarını belirtti.

Bir tekstil işçisi Texim'de yaşadıkları direnişin deneyimlerini anlattı ve şimdi çalıştığı işyerinde örgütlenme çalışması yürüttüğünü belirtti.

Kağıt işçileri ise örgütlü olmalarına rağmen sorunlarının örgütsüz işyerleriyle aynı olduğunu belirterek, tabandan örgütlenmenin ve ortak bir mücadele yürütmenin önemini vurguladı.

İşten atılan bir Güven Elektrik işçisi, işyerindeki sendikalaşma deneyiminden ve mücadelenin sürdürülmesinden söz etti. MESS kapsamındaki işletmelerde çalışan işçiler de, işçilerin TİS süreci karşısındaki ilgisizliğinden bahsettiler. Örgütsüz metal işçileri de işyerlerindeki sorunlardan bahsederek örgütlenme ihtiyacına vurgu yaptılar.

7 Eylül 2008 | Sefaköy İKE

Toplantıda 18 işçi söz alarak konuştu. Yapılan tüm konuşmalarda birlikte davranmanın önemine, taban örgütlülüklerinin oluşturulmasına ve süren direnişlerle sınıf dayanışmasının yükseltilmesine vurgu yapıldı.

İkinci bölümde sinevizyon eşliğinde bölgede tek direniş olan Desa direnişi ve bu direniş ile ülke genelinde yaşanan diğer direniş ve grevlerle sınıf dayanışmasını yükseltmek için izlenmesi gereken yol ve yöntemler tartışıldı. Direnişlerin birleşik bir karaktere bürünmesi için “ortak komite, ortak direniş!” şiarının pratikte somutlanması çabasının harcanması gerektiği belirtildi.

Etkin bir ön hazırlık çalışması temelinde örgütlenen toplantı sonucu bir takım kararlar alınarak toplantı bitirildi.

Toplantı sonucu aşağıdaki kararlar alındı:

1- Desa ve direnişteki diğer işyerlerine yönelik sınıf dayanışmasını güçlendirmek için, bu direnişleri “Desa Direnişiyle Dayanışma Platformu”nun gündemine taşıyarak toplu bir ziyaretin örgütlenmesi, dayanışma için işyerlerinde dayanışma komiteleri kurulması yönündeki çabaların güçlendirilmesi.

2- Desa direnişi ile dayanışma gecesi düzenlemek için bir an önce hazırlıklara başlanması.

3- 15 gün içinde metal ve tekstil sektöründe ayrı ayrı toplantılar düzenlenmesi.

4- Aylık işçi toplantıları ve işyeri toplantıları örgütlemek için çalışma yürütülmesi.

5- Metal TİS'leri kapsamındaki işyerlerindeki işçilerle bağ kurulması ve sürecin ortaklaştırması için çaba harcanması.

Toplantının ardından Desa Direnişi ile Dayanışma Komitesi'nin, “Desa'da direniş kazanacak!” başlıklı bildirisini İnönü Mahallesi'nde ve Sefaköy'de toplu olarak dağıtıldı.

Toplantıya 80'e yakın işçi ve emekçi katıldı. Toplantının yapıldığı salona “Sosyal yıkım saldırılarına karşı işçi-emekçi barikatı!”, “Köle değil işçiyiz! Sendikasıız, sigortasız, iş güvencesiz çalışmayacağız!” pankartları asıldı.

Küçükçekmece İşçi Platformu

İşçi ve emekçi hareketinden...

Kot işçilerinden suç duyurusu...

9 Eylül tarihinde Bakırköy Adliyesi önünde bir araya gelen kot taşıma işçileri, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdikten sonra Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı yetkilileri, ilgili yerel yönetimlerin yetkilileri, sektör dernekleri ve işverenler hakkında suç duyurusunda bulundular.

Eylemde, "Kot Taşıma İşçileri Dayanışma Komitesi", "İşçi Kardeşliği Partisi" pankartları ile "Büyük şirketler cinayetlere ortak!", "Kot şirketleri öldürüyor!", "Kot işçisi yalnız değildir!" dövizleri, iş cinayetine kurban giden kot taşıma işçilerinin fotoğrafları ve taşlanmış kotla kaplanmış bir tabut taşındı.

Basın açıklamasını Kot Taşıma İşçileri Dayanışma Komitesi adına kot taşıma işçisi Abdülhalim Demir yaptı. Demir şunları söyledi: "Mağduriyetimiz ortada! Akciğerlerimiz bitmiş durumda. Efora bağlı nefes darlığı çekiyoruz. Ama bakmakla yükümlü olduğumuz ailelerimiz var. Akciğerlerimizin patlama riskine rağmen, onlara bakmak için çırpınıyoruz. Daha önce kamuoyuna yazdığımız mektuplarla da mağduriyetimizi dile getirdik, ama herhangi bir devlet kurumundan bize el uzatılmadı."

Ardından HSGGP ve İşçi Kardeşliği Partisi adına konuşmalar yapıldı. Eylem boyunca "Artık ölmek istemiyoruz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Katil patronlar hesap verecek!", "İş, sağlık yoksa barış da yok!", "İşçi düşmanı hükümet istifa!" sloganları atıldı.

Eyleme HSGGP, Çapa-Çağ Temizlik işçileri, GOP İşçi Platformu, Emekli-Sen, Teksif, Belediye İş Sendikası, Tekstil-Sen, Yeşiller Partisi destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Premier işçisi iş durdurdu!

Güneşli'de kurulu olan Premier Tekstil'de 32 civarında işçi çalışıyor. İşçiler, 6 Eylül günü yoğun çalışma saatlerine, düşük mesai ücretlerine, sigortasız çalıştırılmaya ve sigortalı olanların ise giriş-çıkış yaptırılmasına karşı bir saat iş bıraktılar. Eylem üzerine müdür, patronun 9 Eylül günü fabrikaya gelerek toplantı yapacağını söyledi.

Küçükçekmece İşçi Platformu, bu gelişmeler üzerine 8 Eylül sabahı bir bildiriyle işçilere seslendi ve izlenmesi gereken yolu gösterdi. Bu müdahalenin ardından işçiler, 9 Eylül günü iş bırakarak yemekhaneye indiler.

5 Eylül 2008 / İstiklal Caddesi

Toplantıya sadece müdür katıldı. Toplantıda şartlarını sıralayan müdür, mesai ücretlerinin %25 olduğunu söyledi. İşçiler bunun yasal olmadığını ifade ettiler. Patron yalakası müdür, "bu şartları kabul eden kalsın, etmeyen için kapı orada" diyerek işçileri tehdit etti. İşçilerin deneyimsiz olmaları nedeniyle yarısı fabrikayı terk etti.

Ancak işçiler, Küçükçekmece İşçi Platformu temsilcileriyle bir toplantı yaparak haklarını almak için mücadele etme kararı aldılar. 12 Eylül günü saat 15:30'da Premier patronunun hukuksuz uygulamalarına karşı bir basın açıklaması yapacak ve ardından İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne giderek şikayet dilekçeleri verecekler.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Taksim'de Desa mağazası önünde eylem...

Deri-İş Sendikası 5 Eylül günü İstiklal Caddesi üzerinde Halep Pasajı'ndaki Desa önünde yine eylemdeydi.

"Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın Tuzla Desa mücadelemiz!", "İşçiler birleşin, sömürüye son!" dövizlerinin taşındığı eylemde, Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay direniş sürecine değinen kısa bir konuşma yaptı. Ardından Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi basın açıklamasını okudu. Desa işçilerinin sendikal örgütlenme mücadelesine yolaçan çalışma koşullarına vurgu yaparak, herkesi Desa ürünlerini boykot etmeye çağırdı.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde sık sık "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Sendika yoksa üretim de yok!", "Desa işçisi köle değildir!", "Desa giymeyin, işçiye düşman olmayın!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Eyleme; TÜMTİS Genel Merkezi, TÜMTİS İstanbul Şubesi, Tez-Koop-İş 2 No'lu Şube, Haber-İş 1 No'lu Şube, Belediye-İş 2 No'lu Şube, Makine Mühendisleri Odası yöneticileri, kadın örgütleri, Küçükçekmece İşçi Platformu, Gaziosmanpaşa İşçi Platformu, İM-DER, Alinteri, EHP, ESP, ÜİD-DER destek verdi.

Eylemin ardından İstiklal Caddesi'nde, "Sen yoksan bir eksiziz! Desa işçilerinin hakkı mücadelesine destek ver!" başlıklı bildiri dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Belediye-İş'ten Unilever ziyareti...

Belediye-İş Sendikası Genel Merkez Örgütlenme Dairesi Sekreteri Bayram Özkan, Gebze'de Unilever depoları önünde direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi Unilever işçilerini 4 Eylül günü ziyaret etti. Belediye-İş Sendikası Kocaeli Şube yöneticilerinin yanısıra TÜMTİS Genel Sekreteri ile Genel Örgütlenme Sekreteri'nin de yer aldıkları ziyarette direnişçi işçilerle direniş sürecine dair gelişmeler paylaşıldı.

Unilever işçilerine 85 kişilik erzak getiren Bayram Özkan, "Bugün Türk-İş'in 400 bin üyesi var. Bunların her biri 1'er YTL verse ülke genelinde tüm grev ve direnişlerde yer alan emekçiler ile ailelerinin geçimini sağlamaya yeter" dedi. TÜMTİS Genel Sekreteri ise sendikal örgütlenmenin önündeki hukuki engellerden bahsetti, mücadelelerinin kazanımla sonuçlanıncaya kadar süreceğini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

9 Eylül 2008 / Bakırköy Adliyesi

Kartal Belediyesi'nde TİS bağlandı!

12 Eylül'de greve çıkma kararı alan Kartal Belediyesi'nde 7 Eylül günü gerçekleşen görüşmede anlaşma sağlandı.

324 Genel-İş üyesini kapsayan TİS görüşmelerinde sağlanan anlaşmayla, belediye işçilerinin taban ücretleri 60 YTL, kıdem zammı 16 kuruş, sosyal paket de 150 YTL olarak belirlendi. Ücretlere %13 oranında çıplak zam yapıldı. Anlaşmanın belediye işçilerinin toplam ücretlerine %20-%23 arasında yansımaları bekleniyor. 1 Mayıs ise resmi tatil günü olarak önceki dönemlerden beri sözleşmede yer alıyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kararlılık 100. gününde!

Bursa'da TÜMTİS üyesi sarı otobüs şoförlerinin sendikal örgütlenme nedeniyle işten atılmaları sonucunda başlattıkları direniş 8 Eylül'de 100. gününe girdi.

Bursa Büyükşehir Belediyesi ana binası önünde gerçekleştirilen eylem direnişteki işçiler eş ve çocuklarıyla beraber katıldı. Eylemde ilk konuşmayı TÜMTİS Bursa Şube Başkanı yaptı. Ardından TÜMTİS Genel Sekreteri de otobüs şoförlerinin mücadelesine sahip çıkma çağrısında bulundu. Eyleme KESK, DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikalar da destek verdi.

İşçiler eylem boyunca "İş eklemek yoksa barış da yok!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Gün gelecek, devran dönecek, başkan Bursa'ya hesap verecek!" sloganlarını attılar.

Kızıl Bayrak / Bursa

UNO işçileri direnişte!

Uzun bir süredir UNO'da Tek Gıda-iş Sendikası'nda örgütlenme çalışması yürüten işçilerden 10'u geçtiğimiz günlerde işten atıldı. UNO'da patron tarafından Öz Gıda-İş Sendikası fabrikaya getirilmeye ve Tek Gıda-İş Sendikası'na üye olan işçiler zorla istifa ettirilmeye çalışılıyordu. Baskılar geçtiğimiz hafta işten atma saldırısına dönüştü.

2 Eylül günü fabrika önünde direnişe geçen 10 işçi, 4 Eylül günü yasal başvuruda bulundular. 5 Eylül sabahı ise tekrar fabrika önünde yerlerini aldılar.

Servislerden inip arkadaşlarını destek sunmaya gelen işçiler, içeride baskının devam ettiğini, patronun

işçileri istifa ettirip Öz Gıda-İş'e üye yapmaya çalıştığını ifade ediyorlar. Ayrıca bazı işçileri işten atmak için "eli tetikte" beklediğini söylüyorlar. Fabrika önünde direnişe geçen işçiler ise kararlı olduklarını, geri dönüş olmadığını vurguluyorlar. Özellikle Tek Gıda-İş Sendikası'ndan ve diğer demokratik kitle örgütlerinden destek bekliyorlar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Eskişehir BMİS: "Faturayı işçiler ödemeyecek!"

Birleşik Metal-İş Sendikası Eskişehir Şube Başkanı Bayram Kavak 3 Eylül'de, "İşinize gelince aynı gemideyiz. Bu sefer faturayı işçiler ödemeyecek!" başlıklı bir açıklama yaptı.

Açıklamada, Türkiye'de özellikle 2001 yılından bu yana sermaye açısından işlerin hep yolunda gittiği, son on yılın sermayenin altın yılı olduğunu, buna rağmen istihdam artışının neredeyse sağlanmadığı ve işçilerden daha fazlasının istendiğini dile getirdi. Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu onlarca fabrikada işçilerin asgari ücretle, sigortasız ve güvencesiz çalıştırılmasına değinildi. İşverenlerin kriz söylemi ile işçi çıkışlarını gündeme getirdikleri, bunların başında Arçelik ve Paşabahçe fabrikalarının geldiği belirtildi. Bu kez kriz döneminin faturasını işçilerin ödemeyeceği vurgulandı.

9 Eylül'de Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş tarafından yapılan açıklamada ise, "esnek üretime geçit vermek

sermayeye hizmet, sınıfa ihanettir" denildi. Saldırıların çok boyutlu olduğuna, istihdam paketleriyle, teşviklerle işverenlere daha rahat bir sömürü ortamı hazırlanmışına dikkat çekildi. Düşük ücretli işçilerin daha fazla zam alması gerektiği dile getirildi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

5 Eylül 2008 | Tire

İSKİ'de sendika düşmanlığı!

KESK İstanbul Şubeler Platformu, 5 Eylül günü Aksaray'daki İSKİ binası önünde gerçekleştirdiği eylemle, KESK'e bağlı Tüm Bel-Sen üyelerinin İSKİ'de yaşadıkları baskıcı uygulamaları protesto etti.

Yapılan açıklamada, İSKİ'de Tüm Bel-Sen'in örgütlülüğünden duyulan rahatsızlığın "mail yasağı" ile ortaya çıktığı belirtildi. Baskı ve sürgünlerin yanısıra İSKİ'de çalışan memurların KEY ödemelerinin tam yatırılmamasına değinildi. Yaşanan sorunlara karşı toplu sözleşme ve grev hakkı talebi yükseltildi. Eylem mücadele çağrısı ve sloganlarla son buldu.

Eyleme TÜMTİS Genel Merkezi ve Belediye İş 2 No'lu şube de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

SES: "Sözler tutulmadı!"

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) Adana Şubesi, 20 Mayıs 2008 tarihinde başlayan Aile Hekimliği uygulamasına ilişkin olarak hazırladığı raporu 4 Eylül günü gerçekleştirdiği basın toplantısı ile duyurdu.

SES Adana Şube Başkanı Dr. Mehmet Antmen tarafından okunan açıklamada Haziran ayının başında Sağlık Müdürü Çağlar Çatak'la yapılan görüşme ve

Çatak'ın verdiği sözler aktarıldı. Görüşmenin ardından geçen süreç üzerine şunlar söylendi "Peki, neler oldu bu geçtiğimiz 3 aylık süre içerisinde? Tam 30 tane ASM gezisi yapıldı ve birebir tüm doktor, ebe ve diğer yardımcı sağlık elemanları ile görüşüldü. Bu görüşmelerin sonucunda 3 ay önce sorulan soruların hemen hiçbirine yanıt verilmediğini ve bir ay içerisinde çözüleceği vaat edilen sorunların geçen 3 aylık süre içerisinde çözümü bir yana giderek arttığını gözledik."

Kızıl Bayrak / Adana

Menemen Eğitim-Sen'den panel...

İzmir Menemen Belediyesi'nin düzenlediği 22. Kültür Sanat ve Kurtuluş şenlikleri kapsamında 6 Eylül günü Menemen Eğitim-Sen tarafından "Eğitimin sorunları ve nitelikli kamusal eğitim, yasalarda eğitim hakkı" başlıklı bir panel düzenlendi.

Yapılan sunumda, emperyalist-kapitalist sistemin dünyanın her yanında eğitim, sağlık ve sosyal güvence hakkını ortadan kaldırdığı ve bu hakların sermayenin hizmetine sunulduğu dile getirildi. Dünya çapında eğitimin özelleştirilmesi saldırısının ilk kez Latin Amerika ve Doğu Avrupa'da hayata geçirildiği belirtilerek, kamu emekçilerinin güvencesiz, sigortasız çalışmaya ve sefalet ücretine mahkum edildiği söylendi. Sefalet zammının reva görüldüğü kamu emekçilerinin mücadelesinin yeterli biçimde tartışılmadığı panelde, Eğitim-Sen'in bu saldırılara karşı mücadele programına da değinildi. Panel soru-cevap bölümüyle son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Tire'de imza kampanyası!

Eğitim-Sen Tire Şubesi bir hafta boyunca sürdürdüğü "Bütçeden eğitime yeterince kaynak, okullarımıza ödenek istiyoruz!" şiarlı imza kampanyasını 5 Eylül günü Tire Öğretmenevi'nden Milli Eğitim Müdürlüğü'ne gerçekleştirdiği yürüyüş ve basın açıklaması ile sonlandırdı. Açıklamada şunlar söylendi:

"Temel bir insan hakkı olan eğitimin her geçen gün ticarileştirilmesi, kamu okullarını sorunları ile baş başa bırakırken, dershaneler ve özel eğitim kurumlarını destekleyici yasal kolaylıklar ve düzenlemelerin peş peşe gelmesi şaşırtıcı değildir. Herkese eşit ve parasız eğitim hizmeti sunmak için öncelikle bütçeden eğitime ayrılan pay arttırılmalı, tüm kamu okullarına ihtiyaçları oranında ödenek ayrılmalıdır."

"Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Parasız eğitim parasız sağlık!", "Soyguncuya değil eğitime bütçe!", "Gericici faşist eğitim istemiyoruz!", "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız ya siz!" sloganlarının atıldığı eyleme 80 kamu emekçisi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Eğitim-Sen: "Parasız eğitim haktır!"

KESK Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri, eğitim-öğretim sorunlarını protesto etmek için 8 Eylül günü Beyazıt Tramvay durağında biraraya gelerek İl Milli Eğitim Müdürlüğü önüne yürüyüş yaptı, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Parasız, bilimsel, laik, demokratik eğitim haktır,

5 Eylül 2008 | Adana

engellenemez!

/ Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri! pankartı ve dövizlerin açıldığı eylemde şunlar söylendi: "AKP hükümeti uygulamalarıyla, kanun ve hukuk tanımamazlıklarıyla, eğitime genel bütçeden ayırdığı payla okul eğitimini zayıflatıp islami sermayenin özel okul ve dershaneleriyle, tarikat yuvalarına, abla ve abi evlerine çocuklarımızı yönlendirmektedir. Eğitim-Sen olarak AKP hükümetinin neo-liberal politikalarına karşı parasız, nitelikli, bilimsel ve herkese eşit eğitim için mücadele etmeye devam edeceğiz."

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Yargıda adalet ve herkese insanca yaşam!"

Yargı alanının yükünü çeken, sağlıksız koşullarda dağ gibi yığılan dava dosyaları altında kalan emekçiler, 8 Eylül günü "Yargıda adalet ve herkese insanca yaşam!" için eylem yaptılar. Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul Şubeleri (1-2-3) üyesi emekçiler Sultanahmet Adliyesi önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla taleplerini dile getirdiler.

Basın açıklamasında, yargı işkolunun bir bütün olarak görülmesi gerektiği belirtilerek "eşit işe eşit ücret" talepli mücadelenin devam ettiği vurgulandı.

Büro emekçilerinin taleplerinden bazıları şöyle:

- Her adli yıl açılışında yargı emekçilerine bir maaş tutarında ikramiye,
- Atama ve görevde yükselmelerde keyfiyetten uzak davranılması,
- 4/B ve 4/C statüsünde görev yapan yargı emekçilerinin kadroya alınması ve insanca yaşayabilecekleri iş ortamının sağlanması,
- İş yoğunluğu nedeniyle uygulanan senelik izin gaspından vazgeçilmesi,

- Servis, kreş,

4 Eylül 2008 | Adana

ulaşım, yiyecek ve giyecek yardımları ile lojman sorunlarının çözülmesi,

- Ücret eşitsizliğine son verilmesi...

Kızıl Bayrak / İstanbul

BES'ten basın açıklaması...

Adli yılın açılacak olması nedeniyle BES Adana Şubesi 5 Eylül günü Adana Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, yargının sağlıklı bir şekilde sürdürülebilmesi için yargı emekçilerinin merkez-taşra ayrımı yapılmaksızın insanca yaşam ücreti elde etme hakları olduğu belirtilerek, buna uygun bir düzenlemenin yapılması istendi. Her adli yıl açılışında tüm yargı emekçilerine bir maaş tutarı ikramiye verilmesi, eksik istihdam sorununun yeni ve kadrolu personel alımı yoluyla çözülmesi, atama ve görevde keyfiyetten uzak davranılması, adalet Bakanlığının yetkili sendika olarak BES'i taraf olarak kabul etmesi ve sendikayla toplu sözleşme masasına oturması talep edildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Olay Medya'da işten çıkarma!

TMSF'nin (Tasarruf Mevduatı ve Sigorta Fonu) el koyduğu Olay Medya Grubu'nda 2 Eylül günü TGS üyesi iki kişi işten çıkartıldı. Yaşanan kıyımın ardından açıklama yapan TGS Yönetim Kurulu şunları söyledi: "Yasalar ve uluslararası sözleşmelerle tanınan 'örgütlenme hakkı' nı hiçe sayan bu uygulama, TMSF yönetiminin anayasal hak olan sendikal örgütlenme hakkını özümseyemediğinin bir göstergesi olarak algılanmalıdır. TMSF yönetimini, Olay Medya çalışanlarının sendikal haklarına karşı saygıya davet ediyor, üyelerimize baskı uygulama eğiliminden vazgeçmesini istiyoruz."

Çağrı işçilerinden eylem!

Türk Telekom şirketi Assist A.Ş.'de zamlarını alamayan ve yasal haklarını kullandıkları için işten çıkarılan işçiler 7 Eylül günü Bostancı'daki İl Telekom Müdürlüğü önünde eylem gerçekleştirdi.

Yapılan açıklamada, Assist A.Ş.'deki kötü çalışma koşullarına ilişkin talepler defalarca iletildiği halde, yetkililerin olumlu bir yanıt vermediği belirtildi. İşçilerin talepleri arasında, cumartesi günleri yarım işgünü, toplam 1 saat 20 dakika mola ve günlük 8 saat mesai, sürekli ve düzenli sağlık kontrolü, doktor hizmetlerinin 24 saate çıkarılması, performans sisteminin düzenlenmesi vb. talepler bulunuyor.

Eylemde Telekom çalışanları ve destek verenlerin Türk bayrağı taşımaları dikkat çekti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Bilişim sektöründe örgütlenme" paneli...

Tez-Koop-İş Sendikası, Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi ve UNİ'nin ortak düzenlediği "Bilişim Sektöründe Örgütlenme" paneli 5 Eylül günü gerçekleştirildi.

Panele Şükran Soner (Cumhuriyet gazetesi), Gerhard Rohde (Uni Global Sendikası IT Örgütlenme Başkanı), Koen Dries (LBC Sendikası, Belçika, IT Örgütlenme Yöneticisi), Gürsel Doğru (Tez-Koop-İş Sendikası Başkanı) panelist olarak katıldı.

"Bilişim sektöründe hızla artan sorunlar" başlıklı ilk konuşmayı Tez-Koop-İş Sendikası Genel Başkanı Gürsel Doğru yaptı. Çalışanların haklarının korunması için örgütlenmek gerektiğini, örgütlenme sorunlarının ortak olduğunu ve bu nedenle çözümünün de ortak mücadeleden geçtiğini vurguladı.

Gerhard Rohde yaptığı konuşmada, 50'den fazla ülkede UNİ'ye üye 900 sendika ve toplam 18 milyon üye olduğu bilgisini vererek finans, banka, bilişim sektörlerine ilişkin olarak İstanbul'da bir komite

toplantısı hazırlandığını söyledi. Bu komitenin amacının, kardeşlik ve işbirliği sağlamak olduğunu, uluslararası planda neler yapılması gerektiğinin tartışılacağını ifade etti.

Şükran Soner, 1980'den sonra sendikal çalışan sayısının oldukça düştüğünü söyledi. Bu sektördeki çalışanları en eğitilmiş, en bilinçli ve en örgütsüz kesim olarak nitelendirdi.

Koen Dries ise Belçika'da yaşadıkları benzer bir deneyimi paylaştı.

Panelin 2. bölümünde "IBM çalışanlarının örgütlenmesi" tartışıldı. Bu bölümde bir IBM çalışanı Tez Koop İş Sendikasında örgütlenme süreçlerini ele aldı. Sendikal örgütlenmeyi engellemeye çalışan IBM Türk yönetimini protesto etmeye devam edeceklerini belirtti.

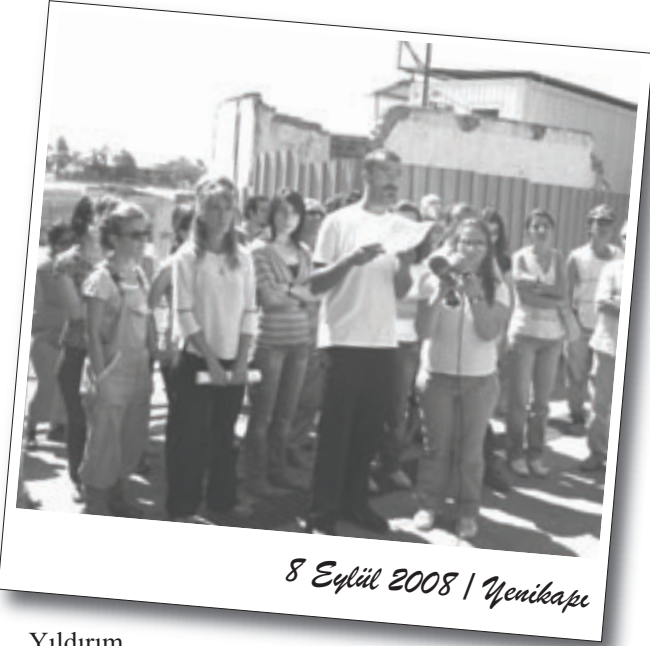
Panel soru-cevap bölümünden ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Arkeologlardan eylem!

Yenikapı Metro ve Marmaray kazılarını yürüten arkeolog, restoratör, fotoğrafçı ve sanat tarihçileri 2.5 aydır maaşlarının ödenmemesini ve 4 Eylül günü yaşanan işten çıkarılmaları, 8 Eylül günü gerçekleştirilen eylemle protesto ettiler. Yenikapı metro şantiyesi önünde bir araya gelen arkeologlar adına basın açıklamasını Hüseyin Yıldırım yaptı.

4 Eylül günü üç kişinin işten çıkarıldığını ve iki ay boyunca işçilerin ücretlerini alamadıklarını söyleyen

8 Eylül 2008 | Yenikapı

Yıldırım, 8-9 Ağustos günü iş durdurulması üzerine iki aylık maaşlarının ödendiğini ifade etti. İşten atılanların geri alınmasını isterken, sendikaların, meslek odalarının, demokratik kitle örgütlerinin desteğini talep etti. Basın açıklamasına Arkeologlar Derneği İstanbul Şubesi, KESK Yapı-Yol Sen, DİSK Sine-Sen, Umut Kooperatifi ve Çağrı Merkezi Çalışanları Derneği destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çapa işçisine barikat!

Sendikal bürokrasiyi mücadele dağıtacak!

İşçi hareketinde son dönem artan direniş ve grevler sendikalar cephesinden yer yer anlamlı pratiklere sahne olurken, sendikal bürokrasinin açık ihanetinin yaşandığı mücadele süreçleri de yaşanıyor. 1 Temmuz'dan bu yana Çapa Tıp Fakültesi bahçesinde sendika hakkı için direnişlerini sürdüren Belediye-İş 5 No'lu Şube üyesi Çapa Temizlik işçileri şube yönetimi tarafından sahipsiz bırakılıyor.

İşçilerin yaptığı eylemlere mücadelenin etkisiyle zoraki katılım sağlayan yöneticiler ihanetlerinin yeni bir örneğini 10 Eylül tarihinde gerçekleşen eylemde sergilediler. Saat 11.30'da İstiklal Caddesi Tünel'de toplanan Çapa işçileri pankart ve dövizleriyle Galatasaray Lisesi'ne yürümek istediler.

"Toplu sözleşme hakkımız engellenemez!", "Bilim yuvalarında kölelik çalışma koşullarına hayır!" pankartlarını açan işçiler, polis barikatından önce sendikal bürokrasinin barikatıyla karşılaştılar. Yürüyüş başladığı sırada araya giren Belediye-İş yöneticileri işçilere 10'ar 10'ar yürümeyi dayattılar.

Sendikacıların yürüyüşü baltalamasına dönük çabalarına karşı çıkan işçiler bir süre sloganlarla yürüdükten sonra çevik kuvvet barikatıyla karşılaştılar.

Sendika yöneticilerinin dayatmalarından güç alan çevik kuvvet amirleri, işçilerin pankart, slogan ve dövizleriyle yürütmesine izin vermediler. Belediye işçileri barikat önünde, "Emekçiye değil çetelere barikat!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Atılan işçiler geri alınsın!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarını attılar.

Galatasaray Lisesi'ne pankartsız, slogsuz yapılan yürüyüş sırasında polis amirleri işçileri tehdit ederek eylemi provoke etmeye çalıştı. Çevik ablukası altında gerçekleşen yürüyüş sonrasında basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasını, Çapa işçilerinin mücadele enerjisini yokeden yöneticilerin başında gelen Belediye-İş 5 No'lu Şube Başkanı Nihat Altaş okudu. İstanbul Üniversitesi ve Çapa'da sendikal örgütlenme mücadelesi nedeniyle işten atılan 84 işçinin çağdaş köle yapılmasına karşı mücadele edildiğinin belirtildiği açıklamada haksızlığın ve adaletsizliğin takipçisi olma sözü verildi.

Deri-İş, BDSP, Topkapı İşçi Derneği, Halkevleri, EHP, EKD, Limter-İş, SES Aksaray Şubesi eyleme destek verdiler.

Temizlik işçileri, eylemin ardından mücadele taleplerini ve sorunlarını anlatan bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdiler. Çapa işçilerinin zorlamasıyla gerçekleştirilen yürüyüş, sendika yöneticilerinin zoraki de olsa eyleme katılmalarını sağladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

10 Eylül 2008 | Taksim

Kamu emekçilerini hedef alan saldırılar gündemde.**Tabanda oluşturulacak örgütlenme mücadelesinde.**

Kamu emekçilerinin çalışma ve yaşam koşulları her geçen biraz daha ağırlaşıyor. Bunun gerisinde sermayenin doymak bilmez kâr hırsı yatıyor. Sermaye sınıfı kendisine yeni kârlı alanlar açmak için tüm dünyada kamu hizmet alanlarına yöneliyor. Kamusal alanların piyasaya açılmasıyla başlayan süreç, bu alanlarda hizmet üreten emekçilerin kazanılmış haklarının tırpanlanmasıyla devam ediyor. Türkiye’de bu süreç ‘80 sonrasında hız kazanmıştır. Kamusal alan peşpeşe çıkarılan yasalar ve uygulamalarla hızla tasfiye edilerek piyasa kanunlarının insafına terk ediliyor.

Sorunun bir diğer yönü, devletin bu alandaki istihdamı sözleşmeli hale getirmek istemesidir. Kamu yönetimi, yerel yönetim, il özel idaresi vb. yasa tasarılarıyla kamuda istihdam edilen işgücü giderek yerel yönetimlere devredilerek, sözleşmeye dayalı, işgüvencesinden yoksun bir çalışma düzeni dayatılıyor. Buna yönelik uygulamalar giderek hız kazanıyor. Devlet her yıl sözleşmeli istihdamı artırarak kadrolu çalışanların alımını azaltıyor. Görece güvenceli olan kadrolu çalışanların haklarını da budayarak, kamu hizmet alanını çalışanlarıyla birlikte tasfiyeye yöneliyor.

Son dönemde gündeme getirilen ve meclise sunulan yasaların gerisinde bu anlayış yatmaktadır. SSGSS’nin temel mantığı da budur. Yanı sıra sermaye devletinin 2005 yılından bu yana meclisten geçirmek için fırsat kolladığı Kamu Personeli Yasa Tasarısı da aynı amaca hizmet etmektedir.

Sermaye iktidarı kamu emekçilerinin elinde kalan en önemli hakkını, iş güvencesini tümenden ortadan kaldırmak niyetindedir. Saldırıların boyutu ve kapsamı bu denli önemli ve hayatidir. Ne yazık ki, bu saldırılara karşı işçi ve emekçilerin mücadelesi yeterli düzeyde değildir. Söz konusu yasa ve uygulamalar sendikalar tarafından hak alıcı bir mücadeleye konu edilmemektedir. Gerçekleştirilen basın açıklamalarında “yaptırtmayız”, “dokundurtmayız” türü söylemlere konu olmanın ötesinde gözle görülür bir hazırlıktan söz etmek mümkün değildir. Emekçiler cephesinden kimi zaman sisteme karşı çeşitli tepkiler açığa çıksa da, bu tepkiler yine sendikal bürokrasi tarafından etkisizleştirilmektedir. SSGSS karşıtı mücadele süreci bunun en son örneğidir.

Kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadelesi ile kurulan KESK’in tablosu, özü itibarıyla diğerlerinden çok farklı değildir. Son yıllarda kamu emekçilerinin yaşam ve çalışma koşulları hızla gerilerken, KESK yönetimi 4688 sayılı yasanın cenderesinde toplu görüşme masasına endeksli bir mücadelenin dibine vurmasında en büyük sorumluluğu taşımaktadır. En son gerçekleştirilen toplu görüşme süreci bunu bir kez daha kanıtlamıştır. Aynı dönemde açıklanan “mücadele programı”nın ayaklarının yere basmadığı ortadadır.

Kasım ayında gerçekleştirilmek üzere ifade edilen “genel direniş” söyleminin ardına sığan KESK yönetimi, bunu nasıl gerçekleştireceğine dair somut tek bir şey ifade etmemektedir. KESK yönetiminin “toplumsal muhalefetin diğer kesimleri” dışında güvendiği başka bir şey görülmemektedir. Oysa

toplumsal muhalefetin diğer kesimlerinin tablosu ortadadır. Sendikal mücadele kanallarının tıkanmasından sorumlu olanlar, üstten gerçekleştirdikleri bir takım birlikteliklerle mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt olmaktan oldukça uzaktırlar. Bu tür birlikteliklerle ancak kendilerine soluk aldırılmaya çalışılmaktadır. KESK’in “mücadele programı” da bu yaklaşımın bir ürünüdür.

Tabanda oluşturulacak birlikteliklerle mücadeleye hazırlanmalıdır!

KESK’in görüşme masasından çekildiği ancak aklının masada kaldığı bir süreç daha geride kaldı. Kamu emekçileri bir kez daha sefalet ücretine mahkum edildi. Ücret artışları dışında emekçilerin en temel hakları ve kazanımları gündeme dahi getirilmedi. Böyle olması kaçınılmazdı. Zira işbirlikçi ve kontra sendikalar başından itibaren danişıklı dövüş taktiğini kullanarak devlete bir kez daha hizmet etti. KESK ise yüzünü işyerlerine ve mücadele alanlarına dönmeyerek bu süreci heba etti.

Ancak kamu emekçilerini bekleyen saldırılar ortadadır. Saldırıları bugünden hazırlanmak büyük önem taşımaktadır. KESK’in altını boş bıraktığı ve yıl sonuna kadar yaydığı “genel direniş”i örgütlemek için hızla harekete geçmek gerekmektedir. İşyerleri canlandırılmadan mücadelenin yükselmesi olanaklı görülmemektedir. İşyerlerini harekete geçirmenin yolu da işyeri örgütlülüklerini işler hale getirmekten geçmektedir. KESK’in işyeri temsilcilikleri vardır ancak uzun bir dönemdir işlememektedir. İşyerlerinde ve şubelerde üye ve temsilci toplantıları dahi yapılamamaktadır. Sınırlı katılımlarla yapılabilen toplantılar ise sonuç üretmekten, emekçilere umut vermekten uzaktır. Genel bilgilendirmelerin dışında tabandaki emekçi her geçen gün artan hak gasplarına karşı bir bütün olarak mücadeleye hazırlanan bir KESK görememektedir. Basın açıklamalarını aşmayan bir takım eylem ve etkinliklerle geçirtilen süreçler emekçilere umut ve güven vermekten fazlasıyla uzaktır.

Örneğin toplu görüşme sürecinde masadan kalkan KESK’in hemen tüm şube ve sendikalarında üye toplantıları yapılmamıştır. Emekçiler ortada yılların biriktirmiş olduğu güven kaybını giderecek, umut tazeleyebilecek gerçek bir mücadele programı göremedikleri için bu sürece ilgi dahi göstermemişlerdir. KESK sınırlı bir takım aktivistin katılımıyla basın açıklamaları gerçekleştirirken, KESK’in ana gövdesi tatil iznini kullanmıştır, vb.

Kamu emekçileri hareketinin yeniden toparlanması için öncelikle tabandaki ilerici, öncü unsurları harekete geçirmek gerekmektedir. Kamu emekçilerinin en mücadeleci kesimleri halihazırda KESK’te örgütlüdür. Bu da öncelikli olarak KESK’teki mücadeleci kesimlerin toparlanmasını gerektirmektedir. Bunun yol ve yöntemi açıktır. İlerici, öncü kesimler bir araya gelmeli ve işyeri örgütlülükleri somut ve hedefli belirlenmiş bir mücadele programı ve eylem takvimi üzerinden harekete geçirilmelidir. Tabanda

Emekçilerle mücadele hazırlanmalıdır!

oluşturulacak birliktelikler, işyerlerindeki örgütlü-örgütsüz, kadrolu-sözleşmeli tüm kesimleri süreç dahil etmek, harekete geçirmek perspektifiyle hareket etmelidir. KESK'in de söylem düzeyinde teşhir ettiği işbirlikçi ve kontra sendikaların etkisi ancak o zaman kırılacaktır. Gerici sendikal anlayışların tabandaki etkisini kırmak için pratik olarak da onları teşhir edecek bir süreci örgütlemek, bu sendikalara üye emekçilere de seslenmek gerekmektedir.

İşyeri ve sektörel taleplerin genel siyasal taleplerle birlikte işlenmesi

İşyeri örgütlülükleri, geniş emekçi kesimleri saldırılar hakkında bilgilendirmenin, bilinçlendirmenin ve duyarlı hale getirmenin bir aracı olabilmeli, bu işlevi yerine getirebilmelidir. Kamu emekçilerine yönelik saldırılar genel bir mahiyet taşımaktadır. Ancak sermaye iktidarı kamusal alanı tasfiye etmek için genel bir takım yasaların yanı sıra sektörlere özgü yasalar da hazırlamaktadır. Örneğin devlet sağlık alanının tasfiyesi için bu alana yönelik Kamu Hastane Birlikleri Tasarısı hazırlanmaktadır. Diğer sektörlerde de benzer uygulamalar söz konusudur. Bu uygulamalar sermayenin genel saldırılarının bir parçasıdır.

Kamu hizmetlerinin ve çalışanların haklarının tasfiyesi her işyerinde ve sektörde somut biçimler almaktadır. Temel saldırılarla sektörlere özgü uygulamalar arasında bağ kurmak, talepleri buna uygun bir şekilde formüle etmek ayrıca önem taşımaktadır. İşyeri örgütlülükleri bu bağı somut olarak kurmanın, oradaki emekçilere sistematik olarak seslenmenin işlevli birer aracı olarak ele alınmalıdır.

Eğitim, sağlık, ulaşım vb. sektörlerde alana özgü yasa ve uygulamalara karşı talepler, "Parasız eğitim ve sağlık!", "Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!", "Tüm çalışanlar için genel sigorta!", "Tüm çalışanlar için grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı!", "Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!", "Eşit işe eşit ücret!" vb. daha genel taleplerle birleştirilmelidir. Yanı sıra, sözkonusu saldırıların arkasındaki emperyalistleri ve işbirlikçi güçleri hedef alan talepler de güncel siyasal gelişmelerle bağı içerisinde tabandaki emekçiye anlatılmalıdır.

"Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!", "Açık-gizli tüm faşist, militarist örgütlenmeler dağıtılsın!", "Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalık ortadan kaldırılsın!", "İşkenceye son! Tüm siyasal tutuklulara özgürlük!" vb. talepler ekonomik ve sosyal taleplerle birlikte işlenmelidir.

Tabandaki emekçinin eğitimi, sınıf bilinci kazanması ve siyasallaşması açısından, genel taleplerle özgün talepleri arasında bağın başarılı bir biçimde kurulması önem taşımaktadır.

Somut ve hak alıcı mücadele programı oluşturulmalıdır!

Tabanda kurulacak birliktelikler önemlidir. Ancak tüm bu çaba ve çalışmalar somut bir mücadele programı ve eylem takvimiyle birleştirilmelidir. Zira

işin bu yanı somut bir hedefe bağlanmadığı koşullarda emekçilerdeki umutsuzluğu ve mücadeleye duyulan güvensizliği aşmak olanaklı değildir. Hareketin yaşadığı en temel sorunlardan birisi de budur.

Bugüne kadar sayısız kere alanlara çıkan, merkezi ve yerel eylemler gerçekleştiren, yürüyüşler yapan, yeri geldiğinde kolluk güçleriyle militanca çatışan, fakat, en fazla bir günlük ya da birkaç saatlik iş bırakma eylemleriyle hizmet üretiminden gelen gücüne güvensizleşen emekçilerde "her şeyi yaptık ama olmadı" ruh hali egemen olmaktadır.

Bugüne kadar mücadelenin boşta bırakılan bu en önemli ayağı doldurulmamıştır. Uzun soluklu bir mücadele programı emekçilerin hizmet üretiminden gelen gücünü mücadelenin merkezine koymak zorundadır. Birbirini aşan eylem biçimleriyle sürecin örülmesi söylemi buna dayanmaktadır. Aylara yayılmış ancak sonuç almaktan uzak eylem biçimleri (basın açıklamaları, yürüyüşler, çelenk bırakmalar, mitingler vb.) emekçi kitleleri yormakta ve yılgınlığa sevk etmektedir. Sermaye iktidarının ağır ve kapsamlı saldırıları buna uygun bir mücadele programı üzerinden yükselmek zorundadır. Bugünden dışa dış bir mücadele sürecine, süresiz iş bırakma ve grev hedefiyle hazırlanmalıdır.

Kasım ayına bırakılan ve "genel direniş" gibi soyut bir biçimde ifade edilen mücadele programı "Kasım ayında süresiz hizmet üretmiyoruz, iş bırakıyoruz" somut hedefi üzerinde yükselmelidir. Yapılan tüm eylem ve etkinlikler bu hedefi işlemeli, emekçilere bu hedef üzerinden harekete geçme çağrısı yapılmalıdır.

Grev ve direniş komiteleri kurulmalıdır!

İşyeri örgütlülüklerinin işlemesi ve işlevli hale getirilmesi, ilerici unsurların harekete geçirilmesini gerektirmektedir. Hizmet üretiminden gelen gücün kullanılabilmesi ise, tabandaki emekçilerin ortak talepler ve örgütlülükler aracılığıyla bir araya getirilmesiyle mümkündür.

Kamu işyerlerinde 4/B, 4/C, sözleşmeli, ücretli vb. iş güvencesiz istihdam oranı giderek artmaktadır. Bu kesimlerin en temel sorunlarından ve taleplerinden birisi de iş güvencesidir. Mücadelenin ortaklaşması için başta taleplerin ortaklaştırılması ve ortak örgütlülükler yaratılması gerekmektedir. Grev ve direniş komiteleri tabandaki emekçilerin en geniş birlikteliğini sağlamanın bir aracı olarak ele alınmalıdır. Zira

emekçiler ortada yükselen bir hareket göremedikleri için, mücadeleye ve sendikal örgütlülüklere uzak durmaktadırlar. Her şeye rağmen sendikalarda örgütlenenler ise, kendi üyelerinin haklarını dahi korumaktan uzak olan sendikal yapılarda kağıt üzerinde üye görünmekte, mücadelede ortak hareket etmemektedirler.

Grev ve direniş komiteleri (aynı ihtiyaca yanıt olabilecek başka bir isimlendirme de olabilir) tabandaki tüm kesimlerin mücadelesini ortaklaştırmanın bir zemini olmalı, genel grev ve direniş bu örgütlülüklerle hazırlanmalıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri önümüzdeki sürece bu bakışla hazırlanacaklar!

Toplu görüşme dönemini böylesi bir sürecin örülmesinin imkanı olarak değerlendiren Sosyalist Kamu Emekçileri, buldukları alanlarda taban örgütlülükleri oluşturma hedefiyle hareket ettiler. Süreci bu bakış

açısıyla tartışmaya açmaya çalıştılar. Ancak hareketin merkezi yapısı devrimci müdahalenin de merkezileşmesini gerektirmektedir. Kuşkusuz buradan gelen zorluklar vardır. Zira KESK yönetiminde yer alan ilerici, devrimci anlayışlar mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt olmaktan fazlasıyla uzak davrandılar. Öncesinde toplu görüşme sürecine dair uzun tartışmalar yapan, eleştiriler getiren ve çözüm yöntemleri önerenler sessiz kaldılar. KESK yönetimindeki reformist-uzlaşmacı anlayışların mücadeleyi toplu görüşme masasına mahkum eden, sermaye hükümetinden medet uman tutumlarına ortak oldular. Buldukları mevzileri mücadelenin ihtiyaçlarına ve devrimci müdahalenin imkanlarına hizmet edecek tarzda kullanmadılar. Liberal, reformist anlayışların uzlaşmacı mücadele çizgisine tabi oldular.

Sosyalist Kamu Emekçileri sorunların kapsamının, güç ve imkanların sınırlılığının farkındadır. Ancak bu durum, harekete devrimci müdahale çabasının yarına erteleneceği anlamına gelmemektedir. Sosyalist Kamu Emekçileri tüm zorluklara rağmen, mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt olmak, devrimci önderlik boşluğunu doldurmak çabası içinde olacaklar, buldukları her alanda sorunları bu bakış ve bilinçle tartışmaya açmaya ve süreci örmeye çalışacaklardır. Bu bilinç ve iddiayı taşıyan tüm güçlerle birlikte hareket edeceklerdir.

Sendikaları mücadelenin etkin ve işlevli bir aracı haline getirmenin başka bir yolu yoktur. Sınıf sendikacılığına inanan, hareketin yeniden ayağa kalkması için elini taşın altına koymaya çalışan tüm ilerici ve devrimci güçler üzerlerine düşen görev ve sorumluluklara buradan bakmalıdırlar.

KESK'in mücadele programı ve toplu görüşme sürecine ilişkin şube yöneticileriyle konuştuk...

“Hak alıcı bir mücadele programı etrafında taban harekete geçirilmelidir!”

- KESK 3 yıldır toplu görüşme sürecinden çekildiğini ve yüzünü işyerlerine, eylem alanlarına dönedeğini açıklıyor. Ancak buna rağmen KESK'in yüzünü işyerlerine döndüğü, mücadeleyi buralardan doğru yükselttiği söylenemez. Bu yıl açıklanan mücadele programı ve eylem takvimi ise yine mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak kaldı. Genel bir takım direniş söylemleri eşliğinde basın açıklamaları, oturma eylemleri, yöneticilerle sınırlı Ankara eylemleri dışında süreç işyerlerinden doğru tartışmaya açılmadı ve örgütlenmedi. Kamu emekçilerinin hak ve talepleri hak alıcı bir mücadele programı ve eylem takvimiyle, buna uygun örgütsel mekanizmaların yaratılmasıyla örgütlenmedi. Bulduğunuz işyeri, sektör ve sendikada süreç nasıl yaşandı? Eksikler nelerdi?

Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Örgütlenme Sekreteri Halil Tümtürk: 4688 sayılı sendikalar kanunu ile KESK asıl olması gereken yeri, sokağı ve işyerlerini unutmuş, doğal olarak erime sürecine girmiştir. Son 3 yıldır toplu görüşme masasından çekilerek asıl olması gereken yere dönedeğini her fırsatta dillendiren KESK, maalesef beklenilen aksine, bunu ne örgütleyebilmiş ne de bu yönde bir çalışma başlatmıştır. Bu sene açıklanan mücadele programı da görev savmadan öte değildir.

Yapılan ve yapılması planlanan eylemler işyerlerinden tamamen bağımsız, tartışılmaksızın yapılan eylemlerdir. Bu da doğal olarak güçsüz ve etkisiz eylemler olarak kalmaya mahkumdur. Süreç işyerlerinden doğru değil merkezden gelen takvimselliklerle örülmeye çalışıldı. Oysa yıllardır yapılan yanlış başlangıcı da tam budur. İşyerlerinden başlaması gereken örgütlenme, bilindik sürece heba edildi. KESK'in yüzünü işyerlerine dönemediği bu süreçle kanıtlanmış oldu.

SES İzmir Şubesi Örgütlenme Sekreteri Hüseyin Çoban: Öncelikle, gözlemlerinizin tamamının doğru olduğunu ifade etmeliyim. Biraz zorlama ile de olsa sendikamızda ilk önce şube temsilciler kurulunu toplantıya çağırıp KESK'in gönderdiği eylem takvimini değerlendirmeye çalıştık. İzmir cephesinde şubemizden doğru neleri yapabileceğimizi tartışarak kararlar aldık. KESK'in Kasım ayı ve sonrasında ne olduğunu açıklamadığı “genel direniş” kavramının netleşmesi gerektiği konusunda ortak görüş belirlendi. SES Genel Merkezi'ne belirsizlikten duyduğumuz rahatsızlığın yazı ile bildirilmesine karar verdik.

İkinci olarak, işyerlerimizde üyelerimizle neler yapabileceğimiz konusunda toplantılar yapmaya, ardından KESK İzmir Şubeler Platformu aracılığı ile diğer kamu çalışanları ile toplantılar yaparak taban iradesinin ortaya çıkarılması yönünde kararlar aldık. Gelgelelim, alınan kararların hayata geçirilmesinde ciddi isteksizlik ve ayak direktme söz konusudur. Tabanın söz ve karar hakkında bahsedenden bunu hayata geçirmede o kadar iddialı değiller ne yazık ki.

Kırklareli Eğitim-Sen Şube Örgütlenme Sekreteri Cevahir Ö. Kurşun: Yaz tatili süreci olduğu için sendikaya gelip giden üye hemen hemen

hiç yoktu. Yönetici olduğum halde Ankara eyleminden benim bile haberim olmadı. Sonradan sadece Şube Başkanı'nın gittiğini öğrendim. Duyurusu dahi mesaj vb. araçlarla yapılmadı. Özetle, bildiğimiz hak almaktan uzak eylem takvimi ile süreç geçirildi.

Nevşehir Eğitim-Sen YK üyesi Aynur Taş: KESK tarafından hazırlanmış talepler uygun, ancak KESK'in masadan kalkması uygun değildir. Bu eylemlerle sonuç alınamaz.

İzmir Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Tire Temsilciliği YK üyesi Tuncay Öcalan: Her sene aynı oyun tekrarlanıyor. Gerçek ve hak alıcı bir mücadele programı oluşturulmuyor. Böyle olunca da üyeler ve emekçiler mücadeleye ve sendikalara güven duymuyor. Durum bizim sektörde daha vahim yaşandı. Ortada bir mücadele göremeyen eğitim emekçileri çoğunlukla tatildeydi. Eylemler zayıf, cansız ve etkisiz geçti. En büyük eksiklik emekçilere güven verecek hak alıcı bir mücadele programının olmaması ve hedefinin açıklanmamasıydı.

- Toplu görüşme süreci sona erdi. Ancak kamu emekçilerini ciddi saldırılar bekliyor. Özelleştirme, esnek istihdam, sosyal hakların gaspı, Personel Rejimi Yasa Tasarısı ile iş güvencesinin ortadan kaldırılması gündemde. Özetle kamu emekçilerinin saldırılara karşı mücadelesi bitmeyecek. Bundan sonra süreç hangi taleplerle ve nasıl örgütlenmeli? İşyeri örgütlülükleri nasıl işler hale getirilmeli ve nasıl bir mücadele programı oluşturulmalı? Kısaca düşüncelerinizi ifade eder misiniz?

Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Örgütlenme Sekreteri Halil Tümtürk: Mevcut saldırı yasaları bundan sonraki süreci örgütlemek için yeterli verileri elimize vermektedir. Bundan sonraki en önemli şey “niyet”tir. Ya çıkacak yasaları herkes gibi bekliyor olacağız ya da 3 yıldır söylediğimiz ama fiili olarak hayata geçiremediğimiz söylemi gerçekleştireceğiz: Yüzümüzü işyerlerine dönedeğiz. Tüzüğümüzde olup işlevselliği olmayan işyeri komisyonları hemen kurulmalı ve mevcut yasalarla çalışanların neler kaybedeceği eğitim çalışmalarıyla anlatılmalıdır.

SES İzmir Şubesi Örgütlenme Sekreteri Hüseyin Çoban: Toplu görüşmenin bir orta oyunu

olduğunun farkındayız. Bugüne kadar saldırılara karşı ayrı ayrı protesto mantığını aşmayan eylemler yapıldı. Buna en büyük neden KESK yönetiminin tabanına olan ciddi güvensizliği ve tabanı örgütlemekteki isteksizliğidir. Yapılması gerekenler aslında gayet açıktır. Kamu emekçilerinin mücadeleye başladığı dönemdeki taban örgütlülüğünü ve karar almadaki etkinliğini tekrar hayata geçirmektir. Sermayenin topyekûn saldırılarının bir sınıf saldırısı olduğunu aklımızdan çıkarmadığımız taktirde, bu saldırılara karşı sınıfsal bir başkaldırının tek çözüm yolu olduğu gayet açıktır. Süresiz iş bırakma ya da genel grev örgütlenmeden bu saldırılara dur diyemeyiz. Bunun yolu yok. İşyerlerini etkin hale getirmeden mücadelenin tıkanan kanalları açılmaz.

Kırklareli Eğitim-Sen Şube Örgütlenme Sekreteri Cevahir Ö. Kurşun: İşyeri gezileri en kısa zamanda başlamalı ve bir periyoda bağlanmalı. İşyeri temsilcilerinin eğitimi gibi üyelerin kitlesel katılımıyla gerçekleşecek eğitim çalışmaları planlanmalı. Tabanda bir araya gelinebilen unsurlarla bir mücadele programı oluşturulup bu programı hayata geçirmek için çaba sarfedilmeli, bu doğrultuda şube yönetimi ve genel merkeze basınç oluşturulmalıdır. Hedef elbetteki saldırıları püskürtebilecek nitelikteki eylemler, yani grev hedefine yönelik olmalıdır.

Nevşehir Eğitim-Sen YK üyesi Aynur Taş: Sendikalar ortak talepler belirleyip beraber davranmadıkları sürece yaptıkları eylemlerin başarılı olacağına inanmıyorum. Şu anda sadece çoğunluğu alıp masaya oturmayı düşünüyorlar. Grevli toplu sözleşmeli sendika yasası için KESK tabana inmelidir.

İzmir Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Tire Temsilciliği YK üyesi Tuncay Öcalan: Sizin de ifade ettiğiniz gibi, saldırılar ortada, talepler de öyle. İşyerlerinden başlayarak tüm sektörler ortak talepler etrafında örgütlenmeli ve harekete geçirilmeli. Tüm bu süreç ortaklaştırılmalı, işyeri, sektörel talepler genel taleplere bağlanmalı. İşyerleri adım adım örgütlenmeli, mücadele buralara ayaklarını basabilmeli. Haklarımızı kazanmak için süresiz iş bırakmaya, uzun süreli greve doğru evrilen bir mücadele programı açıklanmalı. İşyeri örgütlülükleri canlandırılmalı. Mücadele bu örgütlülüklerle dinamik hale getirilmeli.

Bunlar engerekler ve çıyanlardır!

2008-2010 grup toplu iş sözleşmeleri ile bir kez daha metal patronları ile karşı karşıya geliyor, onlardan hakkımız olanı almak için mücadeleye hazırlanıyoruz. Peki ama bu mücadelede karşı karşıya geldiğimiz ya da hesaplaşmamız gereken sadece patronlar ve sendikası MESS mi? Her dönem bizlere ihanet eden, bizler adına satış sözleşmelerini imzalayan, bizleri değil patronları temsil eden sendikacılarla da hesaplaşmamız gerekmiyor mu?

Bu sorunun yanıtı oldukça açık ve net. Evet hesaplaşmalıyız. Özellikle de, hem kendi üyelerine hem de tüm metal işçilerine on yıllardır eziyet eden Mustafa Özbek ve Türk Metal'le hesaplaşmak biz metal işçilerinin kaçınılmaz bir görevidir. Çünkü Mustafa Özbek ve Türk Metal biz metal işçilerinin sırtında bir kamburdur. Bizim aيداتlarımızla sırtımıza binen, iktidar sultasını bizler sustuğumuz için devam ettiren bir kambur.

Zaten Türk Metal'in kuruluş mantığı da bu amaca yöneliktir. Daha 1970'lerde mücadele eden işçilere ve sendikalara silahlarla saldıran, MESS başta olmak üzere sermayenin her dönem kolladığı ve kayırdığı bir ihanet şebekesidir Türk Metal. 12 Eylül darbesinin ardından sendikalar kapatılır, sendikalaşma yasaklanırken, Türk Metal doğrudan patronlardan aldığı işçi isim listeleriyle ve sendikalar yasasında yapılan ayak oyunları ile metal işçilerinin sözde temsilcisi haline getirilmişti. Çünkü sermaye metal işçilerinin mücadele dinamiğinden korkuyor, onları kendi örgütleri olan sendikaları aracılığıyla denetim altına almak istiyordu.

Yıllardır yaşananlara baktığımızda bunu da çok iyi başardıklarını ifade etmek gerekiyor. O günden bugüne metal işçilerinin tüm mücadele dinamikleri bizzat bu çete tarafından baltalandı. Türk Metal'in örgütlü olduğu tüm fabrikalarda hakkını arayan tüm işçiler patron-sendika elbirliği ile kapı önüne konuldu. Sendikasız binlerce işyeri ve milyonlarca işçi varken, Türk Metal her defasında sektörde yer alan diğer sendikaların örgütlendiği işyerlerine saldırdı. Özellikle Birleşik Metal'in örgütlendiği tüm işyerleri bizzat patronların yönlendirmesi ile müdür odalarında patron ve Türk Metal işbirliğiyle yapılan baskılar sonucunda Türk Metal'e zorla devredilmek istendi. Kalibre Boru'da, Bosal Mıymaysan'da, Çolakoğlu'nda, DİTAŞ'ta, MKE'de hep bu aynı oyunlar oynandı. Hatta buralarda oynadığı ayak oyunları yüzünden yargılandı da Mustafa Özbek ve Türk Metal yöneticileri. Sadece kendi dışına değil mücadele etmek isteyen üyelerine de her türlü yöntemle saldırdı bu işbirlikçi çete. Yeri geldi insanlar işten atıldı, yeri geldi '98 eylemlerinde Renault'ta olduğu gibi, dışarıdan getirilen karetçiler önce fabrika kapısındaki sivil polislerle ve sendika temsilcileriyle kafa tokuşturdular, sonra da dönüp işçilere saldırdılar. Ya da zamanında Packard'da olduğu gibi patronların talimatıyla işçilere erzak yardımı istemediklerine dair zorla belgeler imzalatıldılar.

Bunlar Mustafa Özbek ve ihanet çetesinin sendikal mücadele anlayışının ufak tefek örnekleri. Bunlara benzer daha onlarca, hatta yüzlerce örnek vermek mümkün. Her gün bir yenisiyle karşılaştığımız bu örnekleri bizzat yaşamımızdan biliyoruz.

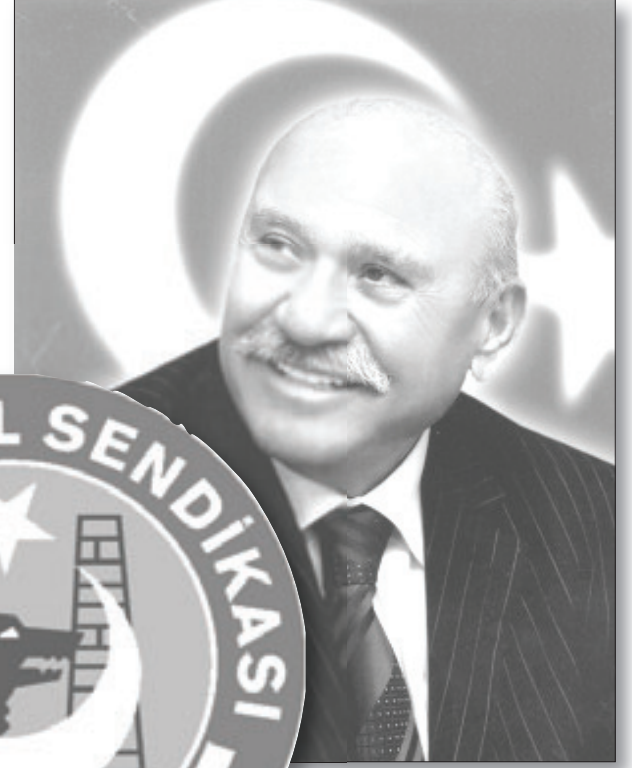
Peki Mustafa Özbek'in bizlerin üzerinden kurduğu saltanattan ve bağlantılarından haberimiz var mı? Mustafa Özbek her ay bizlerin aidatından oluşan yaklaşık 10 milyon YTL'lik bir parayı kontrol ediyor.

Sendikanın toplam mal varlığının ise 1 milyar dolar civarında olduğu söyleniyor. Peki, bu gücün biz işçilere ne kadar döndüğünü sormaya gerek var mı? Bunun cevabını hepimiz aldığımız ücretlerden ve her geçen gün daha da ağırlaşan çalışma koşullarımızdan çok iyi biliyoruz ki yok. Zaten bu servet de bizlerin böyle bir köleliğe razı edilmemiz sayesinde bizzat patronlar tarafından bahşediliyor. Bu arada birkaç sene öncesinde Mustafa Özbek'in sendikanın malvarlığını kendisinin başkanı olduğu bir vakfa devretmeye çalıştığını da bir dipnot olarak düşelim.

Mustafa Özbek bugünlere, sermayeye ettiği hizmetler sayesinde bizzat MESS ve sermaye düzeninin kendisi tarafından getirildi. 1950'li yıllarda çalışmaya başladığı MKE'den 1971'de Türk Metal Kırıkkale Şubesi 2. Başkanı olarak çıktı. 4 yıl içinde ise Türk Metal Sendikası genel başkanlığına kadar yükseldi. Ondan sonrası ise malum. İşçinin kanı ve canı üzerinden yükselen bir taht. İşçilikten bugünlere gelen Mustafa Özbek'in bugün birçoğu gayrimenkullerden oluşan ciddi bir serveti bulunuyor. Bunu ise "mütevazî" şekilde bir milletvekili kadar maaş aldığını, bu kadar yatırımın da olağan olduğunu söyleyerek gerekçelendiriyor. Burada bizlerin aldığımız ücretleri ve yaşam koşullarımızı hatırlatmaya gerek var mı?

Mustafa Özbek kendisini sadece edindiği bu servetle değil, siyasal tercihleri ve yaptıkları ile de sürekli tartışıyor. Zamanında MHP Kırıkkale İlçe Başkanlığı yaptığı bilinen ve işçilerin milliyetçi duygularını kullanarak sendikasına üye yapan Özbek, bugünlerde kurduğu Türkiyem Topluluğu ve Ergenekon'la ilişkileri ile anılıyor. Oğlunun sahibi olduğu, kendisinin ise onursal başkanı olduğu ART'de (Avrasya TV) bugün adı Ergenekon'la anılan ne kadar isim varsa adeta resmi geçit yapıyor. Bu insanların katıldığı birçok toplantıya yine Türk Metal binaları ev sahipliği yapıyor. 6 yıl önce "Ben artık sosyal demokratım, sosyal demokrat bir parti kuracağım" diyen Özbek'in, geçtiğimiz yıl düzenlenen Cumhuriyet mitinglerinin baş mimarlarından olduğu da biliniyor. Türk Metal ayrıca Cumhuriyet gazetesinin haftalık olarak yayınladığı Strateji ekinin de sponsoru.

Kendi üyelerinin hakları için hiçbir açıklama yapma zahmetine girişmeyen bu zat-ı muhterem, sıra düzenin ve patronların çıkarlarına gelince sırayı kimseye kaptırmıyor. En son patronların kendi

arasındaki kavgası yüzünden işsiz ve ekmeksiz kalan Uzel işçilerini ziyaret bile etmeyen Özbek, Ergenekon soruşturması ile ilgili her tartışmanın baş aktörlerinden.

Yine bu dönem TİS'leri ile ilgili olarak söylediği "Biz vatansever insanlarız, gerekirse esnekliği de kabul ederiz!" sözü, sermayeye hizmet etmeyi ne kadar sevdiğini göstermeye yetiyor.

Tüm bunlara gerek kalmadan, tüm işçi sınıfının üzerinden bir balyoz gibi geçen 12 Eylül'ün altından nasıl bu şekilde güçlenerek çıktığını düşünmek bile Mustafa Özbek ve çetesinin gerçek kimliği hakkında bir fikir vermeye yetiyor. Ama biz yine de son söz olarak 12 Eylül'ün ardından "Bugüne kadar işçiler güldü, artık biz güleceğiz!" diyen TİSK'in 2002 sözleşmelerinden sonra Mustafa Özbek için söylediklerine de bir bakalım: TİSK Başkanı Refik Baydur MESS gazetesinin Eylül 2003 sayısında, "Mustafa Özbek de gelmiş geçmiş büyük sendikacıardan biri. O özveriyi kaydetmek, bu yürekliliği kullanmak, bu mukavele imza edildikten sonra tabana kabul ettirmek her babayığidin harcı değil." diyor.

Her şey bu kadar açık ve ortadayken, biz metal işçilerine de, imzaladıkları satış sözleşmelerini bizlere kabul ettirmeye çalışan bu babayığitlerden hesap sormak düşüyor.

Komünist Metal İşçileri

İstanbul İHD: "6-7 Eylül olayları utançtır!"

İHD İstanbul Şubesi, 6-7 Eylül olaylarının yıldönümü nedeniyle 6 Eylül'de Galatasaray meydanında bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"6-7 Eylül olayları utançtır. Bir daha yaşanmasın!" / İHD İstanbul Şubesi pankartının açıldığı eylemde yapılan açıklamada; 6-7 Eylül olaylarının, 1955 yılında İstanbul ve İzmir'de planlı bir şekilde gerçekleştirilen bir provokasyon olduğu vurgulandı. "Selanik'te Atatürk'ün evine Yunanlılarca bomba atıldı" haberi ile kışkırtılan gürhün başta Rumlar olmak üzere, birçok Ermeni, Musevi vatandaşa yönelik, linç, tecavüz, yağma hareketlerine giriştiği ifade edildi. Her ulusun, her kültürün eşit olduğu inancıyla, yaşanan olayların tekrarlanmaması için ırkçılığa, şovenizme karşı mücadele edilmesinin zorunluluğu vurgulandı. 6-7 Eylül olaylarının sorumlularının ortaya çıkartılarak hesap sorulması istendi.

Eylemde "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Susma haykır, halklar kardeşdir!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal TİS'lerinde esneklik dayatması!

Asalak patronların kâr hırsı kazalara yolaçıyor!

4 Eylül günü Ankara Balgat'ta bulunan **Karsaklar Sementa Tekstil**'de bir "iş kazası" gerçekleşti. Fabrika yönetimine göre "kaza" işçilerin ihmalkarlığından kaynaklanmıştı.

Sementa Tekstil'de 08.00-18:30 saatleri arasında çalışan işçiler, sağlıklı bir çalışma ortamından yoksunlar. Çalışma saatleri içinde işçiler arasındaki iletişimin patron baskısıyla kesildiği işyerinde lavaboya gidiş-gelişler de kısıtlanıyor.

Sementa Tekstil'de gerçekleşen "kaza", penye bölümünde çalışan Neslihan'ın kesim bölümüne iş getirmesi ve bu sırada kesim yapan bir başka arkadaşıyla diyalogu sırasında yaşandı.

İşyerinde kameralar tarafından her an izlenen işçiler işi yetiştirmek için acele ediyorlar. Bu yüzden Neslihan'ın konuştuğu işçi zaman kazanmak için Neslihan'dan kesim makinasını kendisine doğru itmesini istiyor. Makinanın çalışmadığını düşünen Neslihan'ın makinaya elini uzatmasıyla dört parmağı kesiliyor.

Geçirdiği dört saatlik ameliyatın ardından, Neslihan'ın dört parmağının da derin kesildiği, orta parmağının sinirlerinin koptuğu, bir daha kullanmasının zor olduğu bilgisi verildi.

Kızıl Bayrak okuru bir tekstil işçisi, iş kazasının ardından fabrika yönetiminin tutumunu ve düşüncelerini şöyle anlatıyor:

"Fabrika yönetimi ise kazayı duyduğunda paniklemiş, ne yapacağını düşünmeye başlamıştır. Çünkü Sementa Tekstil'de 650-700 civarında işçi çalıştırılmakta ve bu işçilerin % 80'i sigortasız çalışmaktadır. Neslihan da bu sigortasız işçiler arasında olduğu için fabrika yönetimi ecel terleri dökmeye başladı. Ancak bu bozuk düzende her şey sermayenin elinde olduğu için bunu da rahatlıkla atlatmış oldular. Neslihan'a hemen 1 aylık sigorta yaparak yeni işe başladı gösterdiler. Oysa Neslihan bir sendir Sementa Tekstil'de sigortasız olarak çalışmaktaydı.

Sementa Tekstil'de yüzlerce Neslihan aylardır, senelerdir sigortasız 450 YTL maaş ile yaşam mücadelesi veriyor. Bu gibi sorunların her zaman olacağını bilmekteler ama birlikte hareket etmek için yan yana gelememektedirler. Buradaki sorun da işçilerin işten kovulmamak için, ceza almamak için sadece daha çok çalışmayı ve daha çok iş üretmeyi düşünmeye endekslenmeleridir.

Bir kez daha yineliyoruz ki, bu gibi kazaların tek sebebi asalak patronların daha fazla kâr hırsı gütmesidir. O asalak ne kadar kâr hırsıyla yansa da o ateşi işçiler söndürecektir."

Kızıl Bayrak / Ankara

Metal sektöründe Metal Grup Toplu Sözleşmesi kapsamına giren 100 bin metal işçisinin yanısıra örgütsüz işyerlerini de etkileyecek olan 2008-2010 Metal Grup Toplu Sözleşme görüşmeleri sürüyor. DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası'yla yapılan 3. tur görüşmesi 3 Eylül günü MESS merkez bürosunda gerçekleştirildi.

TİS görüşmesinde 12 madde ele alınırken, bu maddelerden BMİS'in sunduğu 4 madde üzerinde anlaşma sağlandı. MESS ve Birleşik Metal-İş Sendikası'nın mutabakata varamadığı 8 madde içinde ise esnek çalışma dayatmalarının yer aldığı önemli maddeler var.

Çalışma süreleri (Madde 26), Vardiya çalışmaları (Madde 28), Ara dinlenmesi (Madde 27), Çalışılmış sayılan süreler (Madde 29), Fazla çalışmanın düzenlenmesi (Madde 30) maddelerinde yaşanan tıkanmalar, MESS patronlarının bu dönemki TİS'lerde esnek çalışma uygulamasını hayata geçirmeye kararlı olduklarının göstergesi sayılıyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın MESS'le yapılan 3. tur görüşmesinde tıkanma yaşanan maddelerle ilgili bilgilendirmesi şöyle özetlenebilir:

- "Sendikal izinler" konusunda BMİS, sendikal eğitim izinlerinin tüm işyerleri için 10 gün arttırılmasını ve izinlerin kullanılabilmesi sonucuna varabilen işverenle mutabakat şartının sözleşmeden çıkarılmasını istedi. MESS bu teklife yanaşmadı.

- BMİS'in "Sendika aidatı"na ilişkin; sendikaya ulaştırılan aidat listelerinin bilgisayar ortamında da sendikaya verilmesi talebi MESS tarafından "elektronik ortamın güvensizliği" gerekçesiyle reddedildi.

- BMİS'in "Disiplin Kurulu" maddesiyle ilgili talebi, disiplin kuruluna sevk edilenlerin yazılı savunmalarının alınmasının kural haline getirilmesi ve yazılı ihtarın disiplin kurulu cezalarından sayılmasıydı. MESS yanaşmadı.

- Esnek çalışmanın hayata geçirilmesinde temel maddelerden biri olan "Çalışma süreleri"nin

düzenlendiği maddede sendikanın talebi, denkleştirme uygulamasına karşı bir teklif olan "**çalışma sürelerinin haftanın çalışılan sürelerine eşit olarak dağıtılması**" oldu.

Esnek çalışma hükümlerini hayata geçirmek için çabalayan MESS ise BMİS'in teklifini reddederek, esnek çalışma hükümlerinin sözleşmede yer alması için üyelerin basınç uyguladığını gerekçe gösterdi. Esnek çalışma dayatmalarına ilişkin hazırlıklarının sinyalinin verdi.

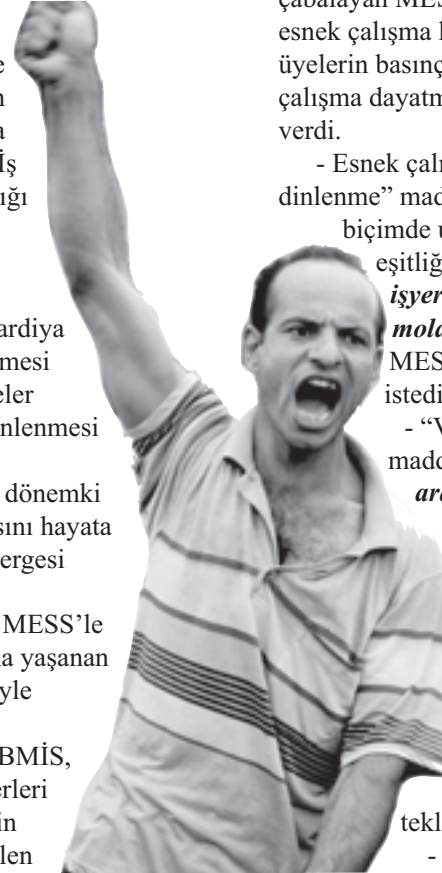
- Esnek çalışmaya ilişkin bir başka madde ise "Ara dinlenme" maddesiydi. BMİS, tüm işyerlerinde aynı biçimde uygulanmayan bu maddeye yönelik hak eşitliğinin sağlanması amacıyla **tüm işyerlerinde 15 dakikalık dinlenme molalarının yaygınlaştırılmasını** talep etti. MESS ise mevcut uygulamanın devamını istedi.

- "Vardiya çalışmaları"ni düzenleyen maddede sendikanın talebi **iki vardiya arasındaki sürenin 16 saat olarak düzenlenmesi** oldu. MESS ise mevcut durumun devamını istedi.

- Birleşik Metal-İş'in "Çalışılmış sayılan süreler" maddesindeki teklifi, **işveren tarafından işyeri dışına gönderilen işçilerin yolda geçen sürelerinin ve işyerine çağrıldığı halde zorunlu nedenlerle çalıştırılmayan işçilerin çalışmış sayılmasıydı.** MESS bu teklifi de kabul etmedi.

- BMİS ve MESS arasındaki 3. tur görüşmesinde son tıkanmanın yaşandığı madde ise "Fazla çalışmanın düzenlenmesi"ydi. BMİS, metal patronlarının dayattığı "denkleştirme uygulaması"yla ortadan kaldırılacak olan fazla çalışma sürelerinin korunmasını, "**haftalık değil, günlük çalışma sürelerinin fazla çalışma sürelerinin belirlenmesinde esas alınmasını**" teklifiyle dile getirdi. MESS ise bu maddenin eski halinde ısrarcı oldu.

3. tur görüşmeleriyle beraber metal patronlarının örgütü MESS'in iyiden iyiye gündeme getirmeye başladığı esnek çalışma dayatmaları, 16 Eylül 2008 tarihinde gerçekleştirilecek 4. tur görüşmelerinde de devam edecek.

Yasaya değil sermayeye bağlılar!

Tuzla tersanelerinde ardı ardına yaşanan iş cinayetleri nedeniyle zor haftalar geçiren Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini almayan tersane patronlarına karşı yaptırım gücü olmadığını öne sürmüştü. Kendi yasalarını dahi takmayan patronlar sınıfının bu has uşağı, direnen Yörsan işçilerinin karşısında bir kez daha yasaların arkasına sığındı.

Çelik geçtiğimiz günlerde Mustafakemalpaşa Sağlık Ocağı'nın açılışı sırasında Yörsan işçileriyle görüşti. Tek Gıda-İş Sendikası Balıkesir Şube Başkanı'nın ısrarları sonucunda gerçekleşen görüşmede bildik demagojik söylemlere bir kez daha başvurdu. Sendikal örgütlenmeden dolayı işten atıldıklarını anlatan işçiler, bakanın bu konuda adım atılmasını istedikleri. Buna karşı "mevzuat"ı gerekçe gösteren Çelik ise şunları söyledi:

"Ama Türkiye bir hukuk devleti. Yasalar çerçevesinde işçinin, patronun ve bakanlığın sorumlulukları var. Bize ulaşan bilgilere göre siz yetkiyi alan bir sendika değilsiniz. Sizin dosyalarınızla çok uğraştık, patronlarınızla görüştük. Bizim, sizin sendikal faaliyetlerinizi bireysel olarak desteklememiz ayrı bir şey, ama hukuki olarak, bakanlık olarak bizi bağlayan mevzuatımız var. Bize gelen müracaatlarda, yaptığımız incelemelerde, böyle bir durum söz konusu değil. Bu olmayınca da konu yargıya intikal etmiştir. Siz diyorsunuz ki, 'Biz bunu sağladık' ama bizdeki veriler bunu doğrulamıyor... Biz isteriz ki, bütün işçilerimiz daha güzel şartlarda çalışsın ama yasalar bizi de bağlıyor."

İşçi sınıfı ve emekçiler için sosyal yıkım anlamına gelen her türlü yasayı meclisten geçirenler, "yasalar elimizi kolumuzu bağlıyor" yalanını kimseye yutturamazlar. Tuzla tersanelerinde güdük yasa ve tüzüklerin uygulanmamasına karşı "yapacağımız bir şey yok!" deme arsızlığını gösterenlere, "yasalar bizi de bağlıyor" sözleriyle işçilerle adeta alay edenlere verilecek biricik yanıt direnişin yükseltilmesi olacaktır.

Tuzla tersanelerinin “mazlum” patronları!

8 Eylül tarihli *Referans* gazetesinde yayınlanan bir haberde, Gemi İnşa Sanayicileri Birliği (GİSBİR) Başkanı Murat Bayrak ile SEDEF Tersanesi patronu ve Deniz Ticaret Odası Başkanı Metin Kalkavan'ın görüşlerine yer verildi. Kan emiciler yaptıkları konuşmalarda, sanki yıllardır tersane işçisinin kanını emenler, ağır çalışma koşullarına mahkum edenler onlar değilmiş gibi mağdur edilmiş rolü oynuyorlar. Tuzla'nın bu “mazlum” patronlarından Metin Kalkavan, artık eskisi gibi sipariş alamadıklarını (6 ayda 8 sipariş) söylüyor. Siparişlerin Romanya, Bulgaristan, Yunanistan, Ukrayna ve Hırvatistan gibi ülkelere kaymasından şikâyet ediyor.

Kalkavan şunları söylüyor: *“Tuzla'daki ölümlerin de etkisi oldu ama ana neden yüksek faiz ve değerli YTL'nin ihracatçıya vermiş olduğu zarar. YTL çok değerli olunca sektör de fiyat tutturamamaya başladı. Siparişler Çin ve Güney Kore başta olmak üzere Uzakdoğu'ya kaydı.”*

Kan emicilerinin örgütü GİSBİR'in Başkanı Murat Bayrak da meslektaş Kalkavan ile aynı düşünceleri paylaşıyor ve artık sipariş alamadıklarını belirtiyor. Bugüne kadar tersanesine yaklaşık 35 milyon dolarlık yatırım yaptığını kaydeden Bayrak şunları söylüyor: *“Talip çıkarsa satarsın, çıkmazsa da devlet paramızı verip 'çık' diyebilir. Tuzla'da 5-7 milyar dolarlık bir yatırım var. Tersaneciler gafil avlandı. Bu furyadan birçok arkadaşımız yine çırak çıktı. Siparişlerin gerisi gelecek diye herkes aldığı yatırıldı, tersanelerini modernize etti ama böyle bir hüsrana geldi.”*

Murat Bayrak sitemkar bir şekilde devam ediyor: *“Tuzla'da nefes alamıyoruz, peş peşe yaptırımlar geliyor. Birçok arkadaşımız da bu işleri bırakmayı düşünüyor. Ben bile tersanemin değerinin yüzde 40 eksikğini teklif etseler, havada verir, 'eyvallah' deyip giderim. Siparişler bıçak gibi kesildi.”*

Yüzsüzlüğün bu kadarına pes demek gerekir! Düne kadar sektörün gelişmişliğini öve öve bitiremeyenler bugün iş yok diye ağlıyorlar. Bunun tam bir tiyatro olduğu ve bu gösteride patronların mazlum rolü oynadığı açık. 2012 yılına kadar yoğun sipariş aldıklarını, alan darlığı problemi yaşadıklarını, birçok tersanenin daha geniş alanlara kaydırılmasıyla bu sorunu çözeceklerini söyleyenler kendileri değilmiş gibi, tam bir arsızlıkla yalan söylüyorlar.

Kalkavanlar grubu Başkanı İhsan Kalkavan'ın şirketi Beşiktaş Denizcilik Grubu, 320 bin metrekairelik bir alanda, uçak gemisinin de havuzlanabileceği, yılda 100 geminin bakım ve onarımının gerçekleştirileceği bir tersane kurdu. Yumurtalık Serbest Bölge'de kurulan bu tersanenin faaliyete geçtiği biliniyor. Bu tersane sahip olduğu alanla dünyanın 2. büyük tersanesi durumunda. İşte bu tersanenin patronu işler kesat diyerek ağlayabiliyor.

Ülkede yaşanan ekonomik krizden tersanecilik sektörünün zerre kadar etkilenmediğini söyleyen patronlardan bir diğeri GİSBİR Başkanı Murat Bayrak, yeniden şekillenen gemi inşa sanayisinde geriye düşmüş olmanın sıkıntısıyla konuşuyor. Gemicilik sektöründe sermaye yeni katılımlarla büyüyor. Bu genişleme sadece Tuzla'yı değil tüm ülkeyi kapsıyor. Bayrak bu büyüyen sermaye içinde görel bir gerileme yaşasa bile, sahibi olduğu Çeksan Tersanesi 35'i aşkın projeyi başarıyla tamamlamasından dolayı geçtiğimiz yıl “Altın Çıpa Ödülü”ne layık görülmüştü.

Yıllardır işçinin sırtından saltanat kuran bu asalak patronların kamuoyu önünde kendilerini temize

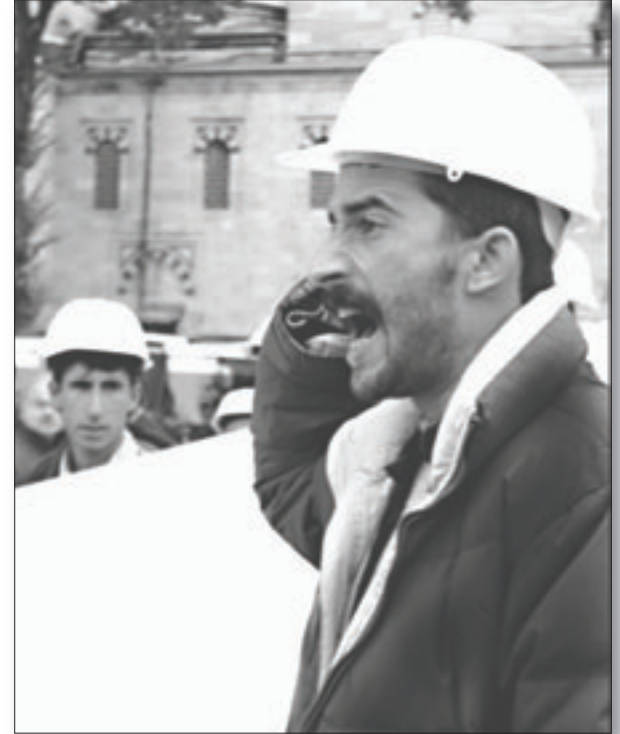
çıkarmak adına yapmayacakları hiçbir şey yok. Şimdi de mağdur rolüyle karşımızdalar.

Oysa asıl mağdurlar buradaki dizginsiz sömürü koşullarına maruz kalan biz işçileriz. Bu söylemlerin hiçbir önemi yok bizim gözümüzde. Kan üzerine kurdukları saltanatlarını demogoji yaparak, yalan söyleyerek ve kamuoyu bilincini bulandırarak sürdürmek istiyorlar. Bu sözlerin sarf edilmesinden iki gün önce, 6 Ağustos günü, TOBB Deniz Ticaret Odaları Konsey Toplantısı'nın ardından bir bildiri yayınlandı. Türk tersanelerinin küçük tonajlı tanker inşasında dünyada birinci, mega yat inşasında ise İtalya ve ABD'den sonra üçüncü sırada yer aldığı belirtilen bildiri, *“Bu süreçte tersane sayısının artmasının yanı sıra tersanelerde iş kapasiteleri de iki katına çıkmıştır”* deniliyor.

Bildirinin devamında şunlar söyleniyor: *“Geçen yıl 3.05 milyon dwt'lik 239 adet gemi ve yat siparişi ile Türk gemi inşa sektörü dördüncü sıraya yükseldi. Tersaneler küçük tonajlı tanker inşasında dünyada birinci sırada yer alıyor. Gemi inşa sektörünün, önümüzdeki dönemde hızlı gelişimini sürdürmesi ve halen tersanelerde 50 bin, yan sanayide 100 bin olan istihdam hacmini iki katına çıkarması bekleniyor. Bu hızlı büyüme tersanelerde kalifiye eleman sıkıntısı yaşanmasına neden oldu. Başta iş güvenliği olmak üzere bazı sorunlar ortaya çıktı. Bu sorunlar elbirliği ile giderilerek sektör, ekonominin lokomotif sektörlerinden biri olma vasfını sürdürmeli. Bu noktada, tersanelerde yaşanan ve bir daha yaşanmamasını dilediğimiz üzücü olaylar ortak akıl ile çözülebilir.”*

Burada, iş cinayetlerinin nedenleri üzerine yapılan çarpıtmayı bir kenara bırakırsak, sektörün hacminin ne denli devasa boyutlara ulaştığından bahsediliyor.

İki gün arayla değişik söylemlerin kullanılması nedensiz değil. Patronlar devlete ve kamuoyuna üzerimize gelmeyin mesajı vermeye çalışıyorlar. Devletin bu çetenin üzerine ne kadar gittiği ise bilinmektedir. 3-5 günlük formalite icabı kapatmalara

bile katlanamıyorlar.

Tersanecilik sektörünün iş hacminin iki kat büyümesi de bu asalaklara yetmiyor. Yalnızca kar etmek değil, işçilerin canı-kanı üzerinden karlarını katlamak, sürekli büyümek istiyorlar. Böylesi bir kâr hırsıyla hareket eden patronlar ne kadar önlem alabilirler? Çalışma koşullarını ne kadar düzeltebilirler?

Açıktır ki, Tuzla cehenneminde ortaçağ köleliği koşullarına dur demek, ölümleri durdurabilecek önlemleri aldırarak ancak işçilerin örgütlü birleşik eylemiyle mümkündür. Bu ise sabırlı ve kararlı bir çalışmayı gerektirmektedir. Tersane işçisinin eylem gücünü açığa çıkarabilecek koşulları yaratmak için bunun dışında bir yol yoktur.

Tersane İşçileri Birliği

İşçi kanıyla büyüyorlar!

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Deniz Ticaret Odaları Konseyi geçtiğimiz günlerde “Denizcilik sektörünün sorunlarını” masaya yatırmak üzere toplandı. Toplantıya TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu, Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım ve TOBB yönetim kurulu üyeleri katıldılar. Toplantının ardından yayınlanan ortak bildiri, sermayedarların sektörün geleceği için aldığı önemli kararların yanısıra özellikle tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinin temel nedenlerine işaret etmesi bakımından dikkate değerdi.

Denizcilik sektörünün kanla büyüyen yapısı nedeniyle yüzleri gülen sermayedarlar, birbiri ardına yaşanan iş cinayetlerini ise sektörün büyümesine (iş kapasitesi iki katına çıktı) paralel olarak ortaya çıkan kalifiye eleman ihtiyacına bağlıyorlar. İşçi kanıyla saltanat süren katiller takımı hemen her gün ölüme gönderdikleri tersane işçilerinin ölmesinin asıl sorumlusunun kendileri olduğunu böylelikle kabul ediyorlar.

Tersanelerde yaşanan işçi ölümlerinin ve yaygın örgütsüzlük tablosunun temel nedenlerinden biri olan taşeron usulü çalışma ise, sektör patronları tarafından daha fazla büyümenin tek yolu olarak gösteriliyor. Bildiride, işçi ölümlerine karşı patronlarla saf tutan hükümete de seslenilerek, “sistemin iş kanununa uygun olarak uygulanması” kılıfı altında taşeronlaştırmanın derinleştirilmesi çağrısında bulunuluyor.

Patronların sektördeki sorunlara ilişkin çözüm önerileri bunlarken, Tuzla tersaneler havzasında kölece çalışma koşullarına karşı mücadele veren tersane işçilerinin talepleri ise şöyle:

- İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın, ölümler durdurulsun!
- Ücretler ve sigorta ve sigorta primleri ana firma (tersane) tarafından ödensin!
- Taşeronlaştırma kaldırılmalı, herkese kadro hakkı tanınsın!
- Yevmiyeci işçiliğe son! Herkese insanca yaşamaya yeten düzenli ücret!
- 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- Gurbetçi işçilere sağlıklı barınma evleri sağlansın!
- İş cinayetlerinin sorumluları yargılansın!

Kapitalizm kadını neden öldürüyor?

Geçtiğimiz hafta içinde töre cinayetleri yine kamuoyunun gündemindeydi. Fakat bu kez, işlenen yeni bir vahşi cinayet ile değil, Yargıtay'ın 14 Mart 2008 tarihinde aldığı, "suça teşvik" anlamına gelen kararının basına yansmasıyla... Töre cinayetleri ile ilgili olarak Yargıtay 1. Ceza Dairesi'nin oybirliği ile aldığı karar şöyleydi:

"Gebe olduğu bilinen maktuleye karşı işlenen öldürme suçunun aile meclisi kararı sonucu gerçekleştirildiğini gösteren kesin ve inandırıcı kanıt bulunamadığından, suçun töre sebebiyle işlendiğinden söz edilemez."

Yargıtay'ın oybirliği ile aldığı bu kararın ne anlama geldiğini tam olarak anlayabilmek için öncelikle, Türkiye'de kadının yasalar önündeki durumunun yakın tarihine bakmak gerekiyor.

Türk Ceza Yasası ve kadın

2004 yılı öncesinde Türk Ceza Yasası, kadına karşı işlenen suçlara cezayı gerekli görmüyordu demek abartılı olmaz. Kadın aile içinde şiddete, baskıya, tehdide, tecavüze maruz kaldığında yasalar nezdinde kimse suç işlemiş olmuyor. Kadın evden kovulup kapının önüne bırakıldığında, mağdur olan kadından başka suçlu ve sorumlu yok. Kadına kocası tarafından tecavüz edildiğinde, yasalar işlenen suçu fiili "tecavüz" olarak kabul etmiyor. Tecavüz eden eş değil, bir yabancı ise ve mahkeme süreci başlamışsa, yasalar, tecavüz eden ile tecavüze uğrayanın evlenmesini teşvik ediyor. Suçlu ve mağdur evlenirse suç ortadan kalkıyor, tecavüz eden hiçbir ceza almadan evli bir erkek olarak yaşamına devam ediyor. Kadınlar namus temizlemek için öldürüldüklerinde ise, cinayeti işleyen yapması gereken tek şey, cinayeti töre sebebi ile işlediğini mahkemeye bildirmek. Çünkü töre sebebi ile işlenen cinayetlerde sekizde bire varan oranlarda ceza indirimi yapılıyor. Yani töre yasalar tarafından saygıyla karşılanıyor ve böylece töre cinayetleri teşvik ediliyor.

Türk Ceza Yasası'nda 2004 yılında yapılan değişiklikler ise; eşe karşı cinsel saldırıyı, aile içi şiddeti, kadına karşı istismarı nihayet "suç" olarak gören maddeler içeriyor. Yeni Türk Ceza Yasası, tecavüz suçunun cezasının evlenme ile ertelenmesini kaldırıyor, töre cinayetlerinin cezasını müebbet hapis olarak belirliyor. Bu kez, namus cinayeti işleyen suçlunun mahkemede töreleri arkasına alması değil, cinayeti töre sebebi ile işlediğini gizlemesi gerekiyor. Töre denilen şey, elle tutulur, gözle görülür, ispat edilebilir bir şey olmadığından da, gizlenmesi elbette zor olmuyor. Üstelik, cinayeti işleyen mahkemede "namusumu temizledim" demesi bile işlenen cinayeti töre cinayeti olarak değerlendirmeyi gerektirmiyor. Çünkü yasalar "töre cinayeti" ile "namus cinayeti"ni ayrı tutuyor ve namus temizleme cinayetleri için müebbet hapsi gerekli görmüyor. Yasaların "töre cinayeti" ile "namus cinayeti" arasında fark olduğunu kabul etmesi, cinayeti işleyen faydalanacağı bir boşluk yaratıyor.

Mart 2008'e gelindiğinde ise, bu boşluk Yargıtay 1. Ceza Dairesi'nde oybirliği ile suçlunun lehine tanımlanıyor: "... suçun aile meclisi kararı sonucu gerçekleştirildiğini gösteren kesin ve inandırıcı kanıt bulunamadığından, suçun töre sebebi ile işlendiğinden söz edilemez."

Peki ama kimdir "aile meclisi"? Ne zamandan beri "aile meclisi" diye resmi bir kurum vardır? Bu

meclisin kaç kişiden oluşması gerekir? Meclis üyelerinin kimler olması gerekir? Aile meclisi kararı nedir ayrıca? Toplanan aile meclisi yazılı karar çıkaracak değil ya, nasıl bulacaksınız aile meclisi kararını? Gizlice konuşulmuş, sessizce verilmişse ölüm fermanıdır bu, nasıl ulaşacaksınız "kesin ve inandırıcı kanıtlara"? Kadınların katli fermanlarını "namus" ve "töre" diye ayırmak kimin yararına? Yıllardır ceza yasalarında kağıt üzerinde yapılan değişikliklere rağmen, kadınlara karşı işlenen suçların hep cezasız kalması ne uğrunadır?

Kapitalist düzenin sürmesi için kadının katli vaciptir!

Bu düzen, genç kızların cansız bedenlerinden, anaların göz yaşlarından, çocukların aç uykularından, milyonların yaşanmamış yaşamlarından beslenerek sürdürür kendini. Üreten ve yaşamı yaratan insanların sömürülmesi, ölümü özleyerek yaşamaya mahkum edilmesi, erken ölümlere terk edilmesidir. Kadınların iki kat fazla sömürülmesi, şiddet ve zorbalık ile köleleştirilmesi, pazarda alınıp satılan bir mal gibi yaşamaya mecbur edilmesidir. O, ölümcül sömürü düzenidir, kapitalizmdir.

Kapitalist düzende kadının emeği, ücretli çalışma ile katıldığı toplumsal üretim alanında ve hiçbir ücret almadan çalıştığı ev içinde sömürülür. Kadınlar, sermaye sahiplerinin en kolay sömürdüğü kesimi oluşturduklarından, toplumsal üretim alanında kadın emeğinin sömürüsü yüzyıllardır en ağır biçimde sürüp gider. Hiçbir sosyal güvencesi olmadan kayıtdışı çalıştırılan, her an işini kaybetme tehdidi ile en ağır çalışma şartlarına razı edilen, hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atılan, eşit işe eşit ücret alamayan, sermaye düzeninin dönemsel ihtiyaçlarına göre, yeri geldiğinde ucuz emek gücü, yeri geldiğinde işsizler ordusunun bir parçası olarak konumlandırılan insanlardır kadınlar.

Ev içinde ise ücretsiz olarak çalıştırılırlar. Ev içinde 24 saat süren mesailerinde; çocuk ve yaşlıların bakımı, tüm aile üyelerinin beslenme, temizlik, dinlenme, giyinme, bakım ve tedavi gibi gereksinimlerinin karşılanması, evin temizlik ve düzeninin sağlanması, aile bütçesinin yapılması, aile üyelerinin duygusal ve psikolojik olarak desteklenmesi gibi birbirinden farklı beceriler gerektiren alanlar arasında mekik dokurlar. Böylece, aslında toplumsal olarak karşılanması, ücretlendirilmesi gereken işleri, sermaye sınıfının cebinden tek kuruş çıkmadan yapmış olurlar.

Ev içinde bir köle gibi çalışmalarının asıl sebebinin sermaye sınıfının daha fazla semirebilmesi olduğunu bilmemeleri için pek çok önlem almıştır sermaye düzeni. Ev içi köleliğinin kutsallığına, kadının doğasına uygunluğuna, kadının mutluluğunun tek koşulu olduğuna inandırmaya uğraşır kadınları. Gönüllü köleler haline getiremediği kadınlar için şiddet ve zoru devreye sokar. Kadının ezilmesi ve baskı altında tutulması görevini en önce aile üyelerine verir. Kadının çifte sömürsünü sürdürebilmeyi kolaylaştıran kestirme bir yoldur bu. Böylece herkes en yakınındaki kadının düzen adına gardiyanı olabilecektir. İşte tam bu noktada, aile içi şiddeti onaylamak ve desteklemek zorundadır kapitalist düzen. Namus cinayetlerine anlayışla göz kırpmak zorundadır. "Töre" gibi feodalite kalıntısı kavramları yardıma çağırarak zorundadır. Kağıt üzerinde

kadınların lehine olacak bir takım yasal değişiklikler yapmak zorunda kalsa bile, kendi yasalarını boşa düşürecek boşluklar yaratmak ve bu boşlukları değerlendirerek kadına karşı saldırısını sürdürmek zorundadır. Çünkü sermaye sahipleri çok iyi bilirler; emekçi kadının özgürleşmesi sermaye düzeninin felaketi olacaktır.

Namus cinayetleri ve feminist tepki

Kadınların ezilmesine gönülleri razı olmayan ama kapitalist düzen içinde neler olup bittiğini de bir türlü kavrayamayan feminist kadın örgütleri, Yargıtay'ın töre cinayetleri ile ilgili kararı karşısında da şaşkına dönmüş durumdadır. "Nasıl olur?" diye seslerini yükseltmekte, ama nasıl olduğunu, olanların kimlere nasıl hizmet ettiğini kendileri de gerçekte anlayamadıkları için, yükselttikleri ses düzen içinde bir "hoş seda" olarak kalmaktadır. Ne ezilenlere ve sömürülenlere bir fayda sağlamakta ne de sömürülenlere karşı bir tehdit oluşturabilmektedir. Erkekleri kadınlara şikayet etmek, kapitalist bir devleti diğer kapitalist devletlere şikayet etmek ile sınırlı mücadelelerini sürdürürken, yaşanan son olay karşısında da ortak imza ile tepkilerini dile getirmişlerdir.

Feministlerin acilen anlaması gereken nokta şudur: Kadınların her türlü baskı ve zulme maruz kalmasının karşısında olduklarını iddia ederken, baskı ve zulmün sebeplerinin ört bas edilmesine, suçlanacak sahte hedefler gösterilmesine ortak olmaktadır. Böylece, kadınlar üzerindeki sömürü ve zulmün sürmesini kolaylaştıran bir rol oynamaktadırlar.

Kadının kurtuluşu için devrimci mücadele!

Kadının kurtuluşu mücadelesini sosyalist devrim mücadelesinden ayrı düşünebilmek olanaklı değildir. Kapitalist düzen içinde kadının sömürsü ve ezilmesi, düzenin sürmesi için bir zorunluluktur. Kapitalist düzen ve yasalar kadınların lehine ne kadar reforme edilirse edilsin, kadının köleliği sürecektir. Kadının kurtuluşu kapitalist düzenin yıkılması ve sosyalizmin inşası ile olanaklı olacaktır. Ve bugünün kadını ancak böyle bir mücadelenin yolunu tuttuğunda özgürleşmeyi başarabilecektir.

Yarının özgür dünyasının bizlere çağrısı açık ve nettir: **"Emekçi kadınlar bir adım ileri!"**

Kapitalizm doğayı yok etmeye devam ediyor...

Temiz bir çevre ve sağlıklı yaşam için örgütlü mücadeleye!

Çevre sorunları her geçen gün artmakta, çevre kirliliğinin yarattığı sorunlar kendini her düzeyde hissettirmektedir. Ancak bu sorunlara karşı gösterilen tepkiler sorunu doğru tanımlamaktan uzaktır ve örgütlü değildir. Hal böyle olunca “çevrecinin daniskası” bir başbakan çıkıp küstahlıkta sınır tanımadan konuşabilmekte, muhalefetinin sınırları belli olan kimi çevresel tepkilere bile tahammül edemediğini göstermektedir.

Kapitalist düzenin işleyiş yasalarının çevre ve insan sağlığına nasıl olumsuz bir etkide bulunduğu toplumun çoğu kesimi tarafından artık görülebilmektedir. Daha fazla kâr mantığıyla doğal kaynaklar hızla tüketiliyor ve kirleniyor. Küresel ısınma ve buna bağlı sorunlar artık kendini daha fazla dayatıyor. Bu duruma bağlı yaşanan kuraklık, kıtlık vb. felaketlerin giderek artması bu sorunu toplumun gündeminde daha fazla tutuyor.

Gerçekte sermaye düzeninin sahiplerince uygulanan politikalarla küresel ısınma artmakta ve mevcut durumda ona bağlı sorunlar önlem alınmadığı için derinleşmekteyken, onların dilinde çevrecilik ikiyüzlüce kullanılan bir tanım olmaktan öteye gitmiyor. Kâr hırslarından vazgeçemedikleri için küresel ısınmayı artırmaya devam ediyor, bugünün ve gelecek neslin sağlıklı yaşam hakkı tehdit ediliyor.

Ancak kapitalistler bu durumun sorumluluğundan kendilerini kurtarmak için her zamanki yola başvuruyorlar. Sermaye sözcüleri medyada çevre sağlığıyla ilgili ikiyüzlüce açıklamalar yapıyor, insanların gündelik yaşamlarını ve geleceklerini etkileyen çevre sorunlarının doğru tanımlanmasını engelliyorlar.

Küresel ısınmaya bağlı ortaya çıkan tüm sorunlar, yani susuzluk, kıtlık, kuraklık ve diğer felaketler kendini dayatınca, kapitalistler sorunu kabul etmek zorunda kalmaktadırlar. Ancak yaptıkları sadece bu durumdan kârlı çıkacak çeşitli “yatırım” projeleri üretmek olmaktadır. Örneğin onların yaşanan su krizinden çıkardıkları sonuç, “suyun bir ekonomik mal olarak kabul edilmesi” ve şebeke suyunun özelleştirilmesi yoluyla elde edecekleri kârlardır. Geçtiğimiz günlerde Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği’nin (TÜSİAD) düzenlediği “Sürdürülebilir Su Yönetimi” Konferansı’nda bu konuyu ele aldılar. Sermaye küresel su krizinden rant elde edebileceği yeni alanlar görmekte, bunun adı da “Sürdürülebilir Su Yönetimi” olmaktadır. Bu da çevre sağlığını gözetmek adına yapılmaktadır.

Gerçekte çözümden son derece uzak Kyoto Protokolü’nü bile daha yeni imzalayan Türkiye, kendisini “çevrecinin daniskası” ilan eden bir başbakana sahiptir. Tayyip Erdoğan, ortada çok ciddi boyutlara ulaşmış sorunlar varken, çevre kirliliğini önlemek, susuzluğa çözüm bulmak vb. adına sözde yapılanları anlatıp, ne kadar çevreci olduğundan bahsediyor. Ancak, son bir ayda ortaya çıkan veriler kendisini yanıtlıyor. Ortaya çıkan veriler aynı zamanda sorunun kaynağını da işaret ediyor. Bu verileri özetlersek:

Ülkenin ikinci büyük gölü olan Tuz gölü %85 küçülerek ikinciliği Beyşehir Gölü’ne bıraktı. Ancak Beyşehir Gölü de içerdiği su miktarı açısından Eğridir Gölü’nün gerisine düşerek küçüldü. Konya

Havzası’nda bulunan 9 göl ise kurudu, göl ortamının canlı yaşamı tehlikeye girdi. Sermaye devleti bu sorunların nedeninin küresel ısınma olduğunu söyleyerek sorumluluğu üzerinden atsa da, Konya Havzası’ndan her yıl Tuz Gölü büyüklüğünde, yani 636 milyon metreküp suyun heba edilmesi ancak sermaye devletinin politikalarıyla izah edilebilir.

Bunların yanısıra Büyük Menderes, Gediz, Ergene, Seyhan ve Ceyhan gibi önemli akarsular her geçen gün biraz daha kirleniyor ve kullanılamaz hale geliyor. Yeraltı suları her yıl biraz daha azalıyor. Orta Anadolu’da yeraltı su seviyesi son 15 yılda aşırı kullanım nedeniyle ortalama 17-18 metre düştü ve bu düşüş devam ediyor. Başka bir örneğe Ege Bölgesi’nde bulunan Gediz Nehri’ndeki kirlilik nedeniyle geçtiğimiz günlerde bir gecede binlerce balığın ölmesidir. Bu kirli suyla sulanan arazilerdeki bitkilerde zarar görmektedir. Bunun nedeni, Uşak Organize Sanayi Bölgesi’nin alana verdiği kirliliktir. OSB’deki fabrikaların atıklarının nehri ve toprağı kirlenmesi uzun vadede başka çevresel sorunlara neden olacağı gibi, bugünden o bölgede yetişen sebze ve meyvelerle de insan sağlığını tehdit etmektedir.

Sermaye sahipleri gereksiz masraf gördükleri için arıtma sistemi kurmuyor, devlet ise denetlemiyor. Sermaye sınıfı çevre katliamından birinci elden sorumludur. Sermaye sözcüleri ikiyüzlüce medyada çevreci adımlarından bahsededursunlar, bu düzen varoldukça çevre sorunları daha da artacaktır.

Bu sorun işçi ve emekçileri yaşam alanlarını

doğrudan etkilemektedir. Bugün susuzluk, kuraklık yarın kıtlık olarak karşımıza çıkacaktır. Bu felaketlerin faturasını ise işçi ve emekçiler ödeyeceklerdir. Sorunu doğru tanımlamak ve gerçek sorumluları göstermek, çözümün doğru bir başlangıcı olacaktır. Sermaye devletinin bu sorunları çözmek gibi bir sorunu da, yeteneği de yoktur. Bu sorunun asıl muhatabı olan işçi ve emekçiler temiz bir çevre ve sağlıklı yaşam hakkı uğruna örgütlü mücadeleyi yükseltmelidirler.

Kapitalizm yaşam alanlarımızı yok ediyor!

Son yıllarda sermaye hükümetleri eliyle Fırtına Vadisi, Hasankeyf, Çoruh, Munzur vb. üzerinden doğanın katledilmesine tanık oluyoruz. Özellikle AKP hükümeti, işçi ve emekçilere saldırdığı gibi doğaya da pervasızca saldırıyor. Milli Park ve SİT alanları dahi para babalarına peşkeş çekiliyor.

Çoruh Nehri’ne kurulacak baraj dünyada en tehlikeli (zararı yararından çok olan) 5 baraj arasında. Bu barajla ilçe merkezi sular altında kalacak. Artvin Yusufeli barajı, 135 canlı için çok önemli olan 5535 hektarlık bir alanı etkileyecek. Güllübağ projesi ise 2200 hektarlık alanı sular altında bırakacak. Bu yüzden iki bitki türü yok olacak.

Mersin Akkuyu’da 1975’ten 2000’e kadar sürdürülen nükleer santral projesi, halkın gösterdiği tepkiler sonucu geri çekilmişti. Ne var ki AKP hükümeti bu kez Sinop’ta nükleer santral yapma girişiminde bulunuyor. Sinop’ta 5 nükleer santral ihaleye sunuldu.

Kazdağı, Bergama, Dersim, Uşak, Eskişehir ve Artvin’de, Danimarka ve Türkiye madencilik şirketlerine siyanürle altın arama izni verildi. Özellikle, Bergama köylülerinin mücadelesi sayesinde siyanürle altın çıkarmanın doğayı katletmekle eşanlamı olduğu biliniyor.

Munzur Nehri’ne de barajlar yapılacak. Kâr üzerinden bakılsa bile bu proje yararlı değil, zira yeterli elektrik üretilmeyecek. Bununla beraber, sadece Munzur Nehri’nde bulunan ve tedavi amaçlı yararlanılan iki alabalık türü yok olacak. Projenin gerçekleşmesi durumunda, Dersim’de hala yaşamakta ısrar edenler de buradan ayrılmak zorunda kalacak. Dersim ve kültürü yok edilecek.

Çevre sorunu sistem sorununun bir parçasıdır. Kapitalist sisteme karşı olmadan çevre korunamaz. Çünkü kapitalistler çıkarı için insanı olduğu gibi doğayı da katletmekte tereddüt etmez. TEMA Vakfı güya doğayı korumak için uğraşiyor görünür, ama kapitalizme karşı çıkmadan çiçekle, böceklerle uğraşan çevreciler, kapitalizmin devamı için çalışmaktadırlar.

Munzur’da barajlar yapılmasına, Bergama ve diğer bölgelerde siyanürle altın çıkarılmasına, nükleer santrale karşı çıkacağız. Ama, böceklerle uğraşırken bataklığı kurutmayı esas hedef olmaktan çıkarmayacağız. Çevre sorununda bataklık ise kapitalizmdir. O halde, gerçekten çevreci olmak, kapitalizme karşı mücadele etmekle mümkün.

Küçükçekmece’den bir sınıf devrimcisi

Suikast kurbanı Benazir Butto'nun dul eşi cumhurbaşkanı...

Savaş kundakçıları Pakistan'da hırsız tercih etti!

Pilotsuz Amerikan uçaklarının Kuzey Veziristan'da köyleri bombalayıp kadın ve çocukları katlettiği günlerde yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerini, suikastla öldürülen eski Başbakanlardan Benazir Butto'nun dul eşi Asif Ali Zerdari kazandı.

Seçimde, Pakistan parlamentosunun 342 sandalyeli alt kanadı Millet Meclisi ile 100 sandalyeli üst kanadı Senato üyelerinin yanı sıra toplam 1170 sandalyeli olan, ancak nispi temsil ile 702 üyenin seçme hakkı bulunan Pencap, Sindh, Belucistan ve Kuzey Batı Sınır Eyaleti meclis üyeleri oy kullandı. En yüksek oyu alan hırsız Asif Zerdari, eğer askeri darbe ile alaşağı edilmese, 5 yıl boyunca devlet başkanlığı görevini yapacak.

Yolsuzluk, rüşvet ve cinayet suçlarından hüküm giyen yeni cumhurbaşkanı 11 yıl hapiste yatmıştı. Rüşvetçiliğinden dolayı "Bay yüzde 10" lakabıyla anılan Asif Zerdari, Pakistan'ın en zenginler listesinde ikinci sırayı işgal ediyor. Faklı ülkelerde milyarlarca dolar değerinde mülkleri bulunan ABD tercihlili yeni cumhurbaşkanı, bu göreve gelerek "aklandığı" için, İsviçre bankalarında dondurulan hesapları da serbest bırakıldı. Asif Zerdari, böylece Londra ya da Cenevre'de yargılanmaktan da kurtulmuş oldu.

9 yıllık hizmetine rağmen son diktatör General Pervez Müşerref'i çukura süpüren ABD emperyalizmi, miadı dolan uşakları gözünü kırpmadan çöpe attığını birkez daha kanıtladı. General Müşerref'in, Washington'daki efendiye hizmet etmeye hevesli olduğu halde çöpe atılmasının esas nedeni, Pakistan halkları nezdindeki saygınlığının yerlerde sürünmesinden dolayı riskli bir uşağa dönüşmesiydi. Zira çoğunluğu yoksullardan oluşan 190 milyonluk bu ülke halkları, "teröre karşı mücadele"nin tetikçiliğini yapan diktatör Müşerref'in yaptıklarının Bush'la neo-faşist çetesine hizmet etmekten başka bir anlam taşımadığının farkındaydı.

Hizmetindeki diktatörün İran şahının uğradığı türden bir akıbetle karşılaşmaması için "sivil" bir aday cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturtmaya karar veren Washington'daki savaş çetesi, Afganistan bataklığında çırpınırken, Pakistan'da başına bela açacak bir diktatörle yola devam etmenin akıl karı olmayacağını farkına varmış görünüyor.

ABD'nin Asif Zerdari gibi bir hırsız ve rüşvetçiye tercih etmesi, Pakistan egemen sınıflarının içinde bulunduğu çürümenin de göstergesidir. Anlaşılan o ki, CIA patentli askeri cuntalarla yönetilen zorba Pakistan rejiminin içinde debelendiği bataklıkta ABD'nin işine yarayacak sağlam siyasetçi kalmamıştır.

Amerikancı Pakistan rejiminin uğradığı bu akıbet hiç de şaşırtıcı değil. Tersine, anti-komünizme odaklanan rejimin şeriat yasalarını uygulaması, Taliban gibi guruhları CIA ile işbirliği içinde eğitmesi, El Kaide güçlerine ev sahipliği yapması vb. icraatlara imza atan bir rejimin çürüme ve kokuşmadan kurtulması mümkün değildir. Pakistan rejiminin parçalı ve yozlaşmış hali, ABD adına yaptığı tetikçiliğin dolaysız sonucudur.

Pakistan halkları sözkonusu olduğunda kamçıyı elden eksik etmeyen İslamabat'taki zorbalar, kimi zaman alçaltıcı üsluplar içeren muameleye rağmen Washington'daki efendilere yaltaklanmayı

sürdürüyorlar. Afganistan'daki işgalci ABD ordusunun sık sık Pakistan sınırını aşarak bomba yağdırması, İslamabat'taki işbirlikçilere layık görülen muamele hakkında fikir vermektedir.

Sivillerin katledilmesinden tedirgin olan Pakistanlı şeflerin ABD nezdindeki girişimleri ise, muhatap bile alınmıyor. Örneğin ABD Savunma Bakanlığı Pentagon, kadın ve çocukların katledildiği son bombardımanla ilgili bir açıklama yapma ihtiyacı bile duymuyor.

Katliamlara maruz kalan Pakistan halklarının biriken öfkesinden çekinen İslamabat rejimi, geline aşamada ABD'ye tepki göstermek zorunda kalıyor. İslamabat'taki ABD büyükelçisine protesto notası vermek için huzura çağıran Pakistan yönetimi, hava bombardımanlarını eskisi gibi sessiz izlemeyeceğini dillendirmeye başladı.

Son olarak ABD özel kuvvetlerinin bir Pakistan köyüne saldırı düzenlemesine tepki gösteren Pakistan hükümeti, Afganistan'daki işgalci güçlere petrol sevkiyatının yapıldığı yolu kapattığını ilan etti. Dawn Televizyonuna konuşan Pakistan Savunma Bakanı Chaudhry Ahmed Muhtar, "Onlara bunu karşılıksız bırakmayacağımızı söylemiştik. Bugün harekete geçtik. Petrol tedarikini durdurduk. Bu konudaki ciddiyetimizi göstereceğiz." dedi.

Ancak, uşakların kuyruklarına basılmış gibi bağırması, küstah efendiler tarafından ciddiye alınmıyor. Gericici Pakistan rejimi uşaklığı devam ettiği sürece de, bu tür açıklamalar ABD tarafından dikkate alınmayacaktır. Emekçilerin başına işsizlik, yoksulluk, sefalet, cehalet, iç çatışmalar gibi belaları saran Pakistan rejimi, ABD adına tetikçilik yaptığı sürece iflah olmayacaktır.

Öte yandan, Pakistanlı emekçiler, emperyalistler ile işbirlikçilerine karşı birleşik direnişi yükseltmediği sürece, ülkede halklar lehine bir gelişme yaşanması da mümkün değildir.

Almanya'da ırkçılığa karşı ortak mücadele!

Avrupa'nın değişik ülkelerinden çok sayıda ırkçı-faşist 19-22 Eylül tarihleri arasında Köln'de, "Anti-İslam konferansı" adı altında, uluslararası nitelikte ırkçı bir kongre yapmaya hazırlanıyor. ırkçı-faşist grup bu çerçevede günler öncesinden başlayan yoğun bir faaliyet yürütüyor ve provokatif eylemler planlıyor.

Çok sayıda ilerici, anti-faşist, devrimci yerli ve göçmen parti, grup ve inisiyatiften oluşan platform da, uzun sayılabilecek süredir karşıt bir çalışma yürütüyor. Hiçbir dönem tanık olunmayan yoğunluk ve yaygınlıkta afiş çalışmaları gerçekleştiriliyor, ırkçı kongreyi engellemeye dönük çağrılar yapılıyor ve çeşitli toplantılar organize ediliyor.

DEKÖP-A da bu platformla işbirliği yapmanın yanı sıra, bir dizi faaliyet planlamış bulunuyor. Köln ve çevresinde, kongreyi engellemek ve ırkçı-faşist güruhu kente sokmamak amacıyla, emekçilere, özellikle de gençlere dönük yaygın bir ajitasyon çalışması planlanmış bulunuyor. Platform bileşenleri bu amaçla çıkardıkları bildiri ve açıklamaları önümüzdeki günlerde emekçilere ve gençliğe dağıtacaklar. Semtlerde ve merkezi yerlerde konuşmalar yapıp, kongreyi engelleme çabalarına destek isteyecekler.

DEKÖP-A'nın "Ayrımcılığa, yabancı düşmanlığa ve ırkçılığa karşı, Harekete geç, ses ol, güç ol, barikat ol!" başlıklı açıklamasında ırkçı konferansa ilişkin şu görüşlere yer verildi:

"Gerçek şu ki, düne kadar bir 'sosyal haklar cenneti' ve 'temel hak ve özgürlüklerin kalesi' sayılan, başta Almanya gelmek üzere, Avrupa ülkeleri, günümüzde, yabancı düşmanlığının ve ırkçılığın en güçlü ve yaygın olduğu bir alan haline gelmiştir. Bu tehlike gün be gün büyüme potansiyeli taşımaktadır. Bu nedenle de, Pro Köln gibi grupların çabaları küçümsenmemelidir. Hitleri zamanında ciddiye almamanın, başta Alman işçi ve emekçileri olmak üzere, tüm dünya halklarına ağır bir faturaya dönüştüğü unutulmamalıdır. Bunun için şimdiden, yabancı düşmanlığa, ırkçı-faşist grupların propaganda, örgütlenme ve eylemlerine karşı harekete geçilmeli, gelişmesine izin verilmemelidir..."

Açıklama şu çağrıyla son buldu: "Tehlike hepimize dönüktür. ırkçılık ve faşizm bir insanlık suçudur. İnsanlık düşmanı faşizme karşı birliğe ve kardeşliğe her zamankinden çok ihtiyacımız var. O halde, yerli-göçmen demeden, birleşelim. Bu ortak tehlikeye dur demek için mücadeleyi yükseltelim. Bunun için, Pro Köln grubunun düzenlediği insanlık düşmanı amaçlar taşıyan 'Anti-İslam Konferansı'nı engelleyelim. Güçlerimizi birleştirip, ırkçı-faşistleri Köln'e sokmayalım."

ABD dışişleri bakanının Libya ziyareti...

Eski “terörist”i dost yapan emperyalist çıkarlardır!

1986’da Libya’nın başkenti Trablusgarp ile ikinci büyük kenti Bingazi’yi bombalayan ABD emperyalizmi, devlet başkanı Muammer Kaddafi’yi katledip, ülkede kukla bir yönetim kurmanın hesabı içindeydi. Ancak suikast girişimi başarısızlığa uğradı. 2001’de gerçekleşen 11 Eylül saldırılarından sonra ise, Afganistan’la aynı akıbete uğrama korkusunun da etkisiyle Kaddafi yönetimi, ABD ile diğer batılı emperyalistlerin istediği çizgiye doğru yol almaya başladı.

ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice’ın Libya ziyareti, Kaddafi yönetiminin gelinen yerde batılı emperyalistlerin “dostu” sıfatına terfi ettiğinin ilanı olmuştur.

Oysa 20. yüzyılın sonuna kadar Kaddafi, batılı emperyalistler nezdinde “azılı teröristler” kategorisindeydi. Albay rütbesindeyken darbe ile başa geçen Kaddafi, hem uzun süre ABD ile müttefiklerine “kafa tutmuş”, hem emperyalist-siyonist saldırı ve işgalleri mahkum etmişti. Bir dönem Filistin direnişine destek veren Kaddafi, sözünü sakınmadan gerici Arap rejimlerinin bazı şeflerine saldırmaktan da geri durmamıştı. Kaleme aldığı “Yeşil Kitap” ile islamla sosyalizmi sentezlemeye çalışan Kaddafi, marksizme uzak olmakla birlikte, Sovyetler Birliği’nin ayakta olduğu dönemde, batılı emperyalistlerin karşı safında yer alabilmişti.

Zengin petrol ve doğalgaz yataklarının bulunduğu bir ülkenin lideri için bu kadarı, ABD ile yardakçıları tarafından “terörist” sayılmak için yeterliydi. ‘90’lı yılların sonlarına doğru moda uygun olarak nükleer silah üretmeye çalışmakla suçlanan Libya’nın üzerindeki baskılar ağırlaştırıldı. Libya yönetimini dize getirmek için, batılı emperyalistlerle Birleşmiş Milletler, Libya’ya onlarca yıl süren ambargo uygulayarak amaçlarına ulaşmak için çırpınıp durdular.

Batılı emperyalistlerin Kaddafi yönetimine isnat ettikleri iki olay, yıllar boyu medya tekellerinin Libya’yı şeytanlaştırma kampanyasının malzemesi olarak kullanıldı. Olayların ilki 1986’da Almanya’da bir diskoteğin bombalanması, diğeri ise 1988’de içine bomba konan bir uçağın İskoçya’nın Lockerbie kasabası üzerinde infilak etmesidir.

ABD ile müttefikleri, bu iki olayın Kaddafi yönetimi tarafından üstlenilmesi için her yola başvurdu. Suçlamaları reddeden Kaddafi yönetimi ise, sözkonusu saldırıların ABD’nin işi olduğunu savunuyordu. Libya dışında da sözkonusu iki katliamın CIA tarafından yapıldığına dair ciddi kanıtlar ileri sürüldü.

Emperyalistlere yakınlaşma sürecinde iki katliamın sorumluluğunu üstlenen Kaddafi yönetimi, bir süre ayak diredikten sonra her iki olay için yüklü miktarda tazminat ödemeyi kabul etti.

Geçen ay yapılan anlaşmaya göre, hem 270 Lockerbie kurbanına, hem de ABD’nin Libya’ya 1986’da düzenlediği hava bombardımanında ölenlerin yakınlarına tazminat ödenmesi için fon oluşturuldu.

Batılı emperyalistlerle aray düzelten Libya’ya yapılan ilk “jest”, terörizme destek veren ülkeler listesinden çıkarılması oldu. Böylece Kaddafi yönetimi, batılı emperyalistler safında yer alan rejimler arasına katılmak için adım atmış oldu.

Bu gelişmelerin ardından Libya’ya ilk üst düzey ziyaret, İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi tarafından gerçekleştirildi. Berlusconi, 20. yüzyılda Libya’daki İtalyan işgali ve sömürgeciliğini tazmin etmek için 25 yıl içinde 5 milyar dolar sağlayacaklarını bildirerek, emperyalist güçlerin tarafına geçen Kaddafi yönetimini ödüllendirdi.

Berlusconi’nin “jest”inden sonra savaş kundakçısı Rice’ın Trablusgarp’a gelerek Kaddafi ile görüşmesi, “tarihi ziyaret” şeklinde yorumlandı. Rice’ı kabul eden Libya Dışişleri Bakanı Muhammed Abdülrahman Şalgam, görüşmeden sonra verdiği demeçte, Rice ile başta petrol olmak üzere şu anda ABD’de okuyan Libya’lı öğrencileri ilgilendiren eğitim gibi çeşitli konuları ele aldıklarını söyledi.

Libya’yı “önemli” kılan nedenlerin başında zengin petrol rezervleri geliyor. Rice’ın temel gündeminin petrol konusu olması, ABD’nin Libya’daki öncelikleri hakkında fikir veriyor.

Bush liderliğindeki neo-faşist çetenin kabul edeceği çizgiye gelerek emperyalistlerin “dost”ları arasına giren Kaddafi’nin daha da alçalması ise kaçınılmaz görünüyor. Zira emperyalist zorbalara elini

verenin kolunu kaptırması kaçınılmazdır.

Bir zamanlar batılı emperyalistlerin “yakın dostu” olan Saddam Hüseyin, emperyalist-siyonist güçlerin Ortadoğu planları önünde bir engel olarak algılanmaya başlayınca, “tehlikeli terörist” ilan edilerek önce yönetimi devrilmiş, ardından asılmıştı. Bir zamanlar “azılı terörist” olan Kaddafi ise, ABD’nin önünde alçalarak, batılı emperyalistlerin “dost”ları arasına buyur edilmiştir.

Her iki örnek, kapitalist-emperyalist düzenin efendilerinin her şeye sefil çıkarları üzerinden baktıklarının göstergesidir. Bu iki örnek, “uygar batı”lıların herhangi bir insani ya da etik değer taşımadıklarının çarpıcı kanıtlarıdır aynı zamanda.

Dünyadan...

İran’da tekstil fabrikasında grev!

Kuzeybatı İran’da tekstil fabrikasında çalışan işçiler 5 aydır ücretlerini alamadıkları için 8 Eylül günü greve çıktılar.

Fabrika yönetimi, Kürdistan bölgesinde her geçen gün artan hayat pahalılığı ile mücadele etmeye çalışan işçilere olan birikmiş borçlarını ödemediği için fabrikayı satmaya çalışıyor.

Yaptıkları eylemde konuşan grevci bir işçi, yönetimin fabrikayı satmakta kararlı olduğunu, kısa bir süre önce de örme bölümünün Tahran’a taşındığını söyledi. Bir başka işçi ise, ürünleri için iyi bir pazara sahip olduklarını, ancak hammadde eksikliği ve kötü yönetimden kaynaklı fabrikanın iflasını eşliğine sürüklendiğini ifade etti.

Kolluk güçleri eylemin yapıldığı bölgenin yakınında bekliyor ve gazetecilerin görüntü almasına izin vermiyor.

İran’da son aylarda binlerce işçi ücretlerini alamadıkları gerekçesiyle grev yapmıştı.

Arjantin’de lastik işçileri eylemde!

Arjantin’de lastik işçilerinin bağlı bulunduğu sendika ile üç lastik üreticisi firma arasında ücret konusunda yaşanan anlaşmazlık sonucu 215 işçi işten atıldı.

24-25 Temmuz’da 4 bin lastik işçisi pazarlık süresinin sürekli olarak uzatılmasını protesto etmek için 48 saatlik grev gerçekleştirmiş, bunun üzerine Bridgestone-Firestone, Pireli ve FATE firmaları işçilerin işine son vermişti.

Arjantin Çalışma Bakanlığı, Ağustos ayının başlarında 10 günlük zorunlu uzlaşma dönemi önermesine rağmen şirketler anlaşmaya yanaşmadılar. Sendika 25 Ağustos’ta tekrar grev kararı aldı, atılan işçiler geri alınmadığı takdirde yeni grevlerin başlayacağını duyurdu.

Lastik patronlarının tutumu, diğer sendika ve kitle örgütleri tarafından çeşitli eylemlerle protesto edildi. Sendika %35 zam talep ediyor, fakat şirketler %28’lik artış öneriyorlar.

Brezilya’da otomobil sektöründe grev!

Brezilya’da otomotiv sanayi bölgesi olan Sao Paulo’da General Motor, Honda, Toyota ve Daimler işçileri 3 Eylül günü 24 saatliğine işi bıraktılar. İşçiler daha fazla zam talebiyle greve gittiler. Parana eyaletinde 30 Ağustos’ta başlayan VW, Renault ve Nissan işçilerinin grevi ise sürüyor.

Hindistan’da Honda grevi

Hindistan’da Manesar’da Honda işletmesinde çalışan 1500 taşeron işçi greve gitti. İşçilerin işverenin fiziki saldırılarına karşı gece vardiyasında başlattıkları grev, diğer vardiyalarda da sürdürülüyor.

Özel savaş aygıtı kendisini tahkim ediyor!

M. Can Yüce

Tahkimat, daha büyük ve sonuç alıcı savaşlar içindir!

Hiç kimse, özellikle liberal-reformist Kürt aydınları ve siyasetçileri kendilerini kandırmasın! Kökleri Teşkilat-ı Mahsusa'ya giden özel savaş aygıtının çözülme sürecine girdiği gibi bir yanılığa içine girilmesin! Çözülme değil, tersi doğrudur, işleyen süreç de budur!

Egemenler arasındaki çatışma devam ediyor. Bunun birçok iç ve dış nedeni var. Bunlar, şu anda bu yazımızın kapsamı dışındadır. Ancak şu kadarını belirtmek gerekiyor: Bu iç çekişme ve ortaya dökülen kir-pas, bir yenilenme ve yeniden yapılanma vesilesi, kaldıracı yapılmaktadır. Yeniden yapılanma, aynı zamanda iç çatışma noktalarının çoğalması, çatışma şiddetinin artması anlamına geliyor. Ama bir kez daha görüldü ki, bu çatışmanın kendisinden demokrasi çıkmıyor, çıkmaz! Bu çatışma süreci devrimci ve demokrat güçlere önemli olanaklar sunsa da çatışmanın kendisi demokrasiyi geliştirmez...

Devrimci, demokrat güçler, ezilenler ve demokrasiden yana olan çevreler, bu sürece etkin ve sonuç alıcı tarzda müdahale edemedikleri, daha doğrusu buna güçleri yetmediği için, süreç, devletin kendisini yeniden daha güçlü bir tarzda yapılandırmasına dayanak yapılmaktadır! Gelinek noktada süreç bu hedef doğrultusunda işlemektedir.

Anayasa Mahkemesi'nin AKP ile ilgili aldığı karar, Ergenekon İddianamesi'nde bu yapının Genelkurmay ve MİT ile bir bağının olmadığı vurgulanması, ardından ordunun komuta kademesinde yaşanan devir-teslim süreci ve "ilk icraat" olarak tutuklu emekli generallerin ziyaret edilmesi, aynı zamanda bu toparlanmanın ve giderek atağa geçmenin ipuçları olarak değerlendirilmelidir! Dahası var. Dün basına yansıyan haberlere göre, Ergenekon savcılarının hakkında inceleme başlatılmış bulunuyor. Bu haber, "İkinci Şemdinli mi" başlığı ile verildi.

Genelkurmay ve Kuvvet Komutanlıkları'nda yapılan devir-teslim törenlerinde dile getirilen görüşler, devletin ve onun esas iktidar odağının konum ve çizgisindeki kararlılığı ortaya koymuş, laiklik, ulus-devlet vurguları bunların açık ifadesi olmuştur. Yeni Genelkurmay Başkanı'nın Diyarbakır gezisi ve orada yaptığı konuşma aynı çizginin daha net ve kesin vurgulanmasıdır.

Belli ki, Genelkurmay, Kürdistan sorununda inkâr ve imhaya dayalı özel savaş çizgisini ve pratiğini sürdürme kararındadır; bunun değişmez devlet politikası olduğunu, altını bir kez daha çizerek belirtmiştir. Bunu sadece bir propaganda ve kararlılık gösterisi olarak sanmak büyük bir yanılığdır. Tersine dile getirilenler devletin özü, onun sömürgeci egemenliğinin bir kez daha hatırlanmasıdır.

Hala "barış" ve "demokratik çözüm" hayalini görenlerin bundan gerekli dersi almaları da güç görünüyor. 1 Eylül Barış Günü vesilesiyle yapılan eylem ve etkinliklerde dile getirilen görüşler, bu ayakları yere basmayan hayalleri bir kez daha göstermektedir.

Genelkurmay, sadece Kürdistan sorununda değil, diğer temel konularda da bir iktidar odağı olarak hareket etmekte, güncel politikada daha açık ve etkin görünme eğilimindedir. Yeni Genelkurmay Başkanı'nın ilk uygulamaları buna işaret etmektedir. İlk icraat

olarak tutuklu emekli generallerin ziyaret edilmesi ve bunun resmi bir bildiriyle sahiplenilmesi, önümüzdeki günlerde basın ve yayın organlarının temsilcileriyle bir toplantının yapılacağı duyurulması, Genelkurmay'ın son bir yıl içinde izlediği "ricat taktiğinden" saldırı taktiğine geçtiğinin birer işareti sayılmalıdır. Ergenekon savcılarının hakkında incelemenin başlatılmış olması da bu bağlama oturmaktadır.

Aslında kural dışına çıkmış, her açıdan deşifre olmuş, bir de ABD ve AB ile ilişkilerde "pürüz" çıkarma eğiliminde olan unsur ve eğilimlerin tasfiyesinde Genelkurmay'ın da kesin onayı vardır. Emekli generallerin tutuklanmasında bu onay verilmiştir. Ancak bununla birlikte kendi iç dengelerinin yeniden kurulmasında, yaşanan itibar yitiminin giderilmesinde ve arınarak yeniden yapılanma sürecinin başarısında, özel savaş aygıtının bütün elemanlarına destek sunulmasında bazı adımların atılmasını gerekli görmüşlerdir. Tutuklu emekli generallerin ziyareti böyle bir işleve sahiptir. Aynı zamanda Ergenekon operasyonunun sınırlarını çizerek ortaya koyan bir tutumun somut ve sembolik bir ifadesidir. AKP'nin de bundan ötesine soluğunun yetmeyeceği açıktır. Zaten kapatılma davasında alınan karar, onun da sınırlarını ve hareket alanını belirlemiştir. Bu noktada inisiyatifin yeniden Genelkurmay'ın eline geçmeye başladığını söylemek

bir abartı olmayacaktır.

Ancak temel noktalarda tüm egemen cephenin tarafları arasında bir mutabakat vardır. Kürdistan, Kıbrıs, devletin temel nitelikleri, ABD ile ilişkiler ve belli ölçüde AB konusunda genel bir mutabakat vardır.

Yeni Genelkurmay Başkanı'nın ABD ile ilişkilere çok büyük önem verdiklerini ortaya koyan sözleri, bir övgü sözü olarak alınmamalı, tersine bir çizginin, bir konumun, bir itaat beyanının açık ifadesi olarak algılanmalıdır! Ergenekon operasyonunun ideolojik yönüyle "Avrasyacı ulusalcı" eğilimi hedef alması boşuna değildir. Bu, ABD ve AB'nin istemleri doğrultusunda bir ideolojik arınma operasyonu anlamına da gelmektedir. Genelkurmay'ın sözleri, bu anlamda ABD'ye verilen yeni bir güvence, bölgesel politikalarda onun eli kolu olma durumunun bir kez daha teyidi ve kendi iç bünyesinin bu noktaya getirildiğinin teminatı olarak okunmalıdır!

Kısacası bugün, iktidar çekişmesi bir noktaya gelmiştir, bu, bundan sonra da belli düzeylerde devam edecektir. Bu süreç, devletin, onun iç yapısının ve iktidar dengelerinin yeniden oturtulması yönünde işlemeye devam edecektir. Bu aşamada Genelkurmay'ın bir adım öne geçtiği, ricattan atağa geçtiği ve bu durumun özel savaşın tahkim edilmesi biçiminde yol aldığı belirtilebilir.

9 Eylül 2008

Yunanistan'da kitlesel gösteri

Selanik'te onbinlerce kişi gerici hükümetin kemer sıkma programını daha yüksek yaşam standardı talebi ile protesto etti. Protesto gösterileri, Yunanistan'da her yıl düzenlenen uluslararası bir fuarda Başbakan Karamanlis'in önümüzdeki bir yıllık hükümet politikalarını sunması vesilesiyle gerçekleştirildi. Yıllardır sendikalar ve partiler bu fuarda Yeni Demokrasi Partisi'nin sermaye yanlısı politikalarını eleştiriyorlar.

Yaz aylarının bu en büyük yürüyüşü aynı zamanda sonbaharda beklenen kitlesel yürüyüşlerin de başlangıcı oldu.

Sendikalar, protesto gösterisinin bu yıl geçen yıllara göre daha kitlesel geçmesini hükümet politikalarının kitleler üzerinde uyandırdığı hoşnutsuzluğun dile getirilmesi olarak açıklıyorlar. PAME sendika cephesi ise, sosyal demokrat sendikaları, kitlelerin yaşam koşullarının kötüleşmesine ortak olan politikayı desteklemekle suçladı.

Başbakan Karamanlis fuarda yaptığı konuşmada neoliberal politikalarını sürdüreceklerini açıkladı. Bu politikalar zenginleri daha da zenginleştirirken, toplumun daha büyük kesimini ise yoksullaştırmaktadır.

Sendikalar bünyesindeki ilerici, muhalif gruplar Ekim ayı içinde 48 saatlik bir genel grev tartışması başlattılar.

Sol liberalizm: İllüzyon tüccarları ve kolera günleri / 2

Volkan Yaraşır

BOP ve neo-Osmanlılık ya da pax-Ottoman

11 Eylül'den sonra ABD'nin imparatorluk projesi doğrultusundaki adımları ve Ortadoğu'ya ilişkin projeleri TC'yi yeni bir konumlanmış içine girmeye zorladı. AKP bir anlamda bu gelişmelerin sonucu olarak gündeme geldi. Yeni jeo-politik ve ona bağlı olarak Ortadoğu'nun yeni dizaynı, TC'nin de dizaynını koşulladı. Hem neo-liberal, hem muhafazakar, hem de ılımlı İslamcı AKP, model bir parti olarak öne çıkarıldı. TC'nin de ılımlı İslam'ın model ülkesi olması yönünde düzenlemeler yapıldı.

AKP hükümeti özellikle iki konuda, Kürt sorunu ve radikal neo-liberal politikaları uygulamada son derece "istikrarlı" ve katı tutum sergiledi. Bu yönleriyle AKP sermayeyi memnun etti ve sermayenin tereddütsüz desteğini aldı. Egemen bloğun asker-sivil-bürokrat kanadının bazı reaksiyonlarına rağmen gelişmeler genel olarak olumlandı.

Ortadoğu'nun yeni dizaynı yönündeki momentler ve AB'yle entegrasyon sürecindeki evreler TC'nin yönelimlerini etkiledi. Bazen katı, statükocu tavırlar gösterildi, bazen son derece atak ama her zaman angajmanlı eğilimler öne çıktı.

Ortadoğu'nun yeni dizaynının ilk evresi "açık zor" şeklinde kendini dışa vurdu. ABD bu aşamada imparatorluk projesine uygun hareket etti. Ne BM'yi, ne de NATO'yu devreye soktu. "Uluslararası hukuk" ve "kural" tanımadan, önce Afganistan'ın işgalini, sonra Irak'ın işgalini gerçekleştirdi. İşgal, talan ve yağmayla birlikte, bir katliam zinciri üzerinden yürütüldü. Bu askeri müdahalelerin sonucunda, Irak halkından bir toplum mühendisliği ürünü ve modern oryantalizmin yansımasıyla destek beklendi. Irak halkının açık işgale direnişi bütün kurguyu bozdu. Ve direniş hızla yayıldı. Bu durum ABD'nin yeni taktikler geliştirmesine yol açtı.

İkinci aşama kendini BOP olarak gösterdi. ABD kolektif emperyalist politikalar gözetmeye (AB'yle girilen ilişkiler gibi) başladı. Ayrıca açık zorla, ideolojik zorun bir arada kullanıldığı aşamaya geçildi. ABD burada bir nevi kültür taşıyıcısı rolü üstlendi. Ayrıca unilaterizm politikasından geri adım attı. Ne var ki, Ortadoğu'nun ve Mezopotamya'nın zaman kadar eski ve muazzam kültürü ve tarihselliği bu politikaların da iflasını beraberinde getirdi.

Üçüncü aşama ise yeniden açık zor politikasına dönüş oldu. Bu sefer daha rafine açık zor politikalarına geçildi. Konsept "yaratıcı kaos" tanımlamasıyla ifadesini buldu. Bu süreç bir Balkanlaşma süreciydi. Ortadoğu coğrafyasının etnik, dini, milli ve mezhebi bir bazda Balkanlaştırılarak, bölgenin bütünüyle destabilize edilmesi yönünde operasyonlar gerçekleştirildi. Balkanlaşmayla mikro ve kanton devletlerin yaratılması hedeflendi. Birbirinin celladı olmuş etnik, dini, milli ve mezhebi gruplar kantonlaştırılarak, emperyalist makro tahakkümün derinleşmesi ve kökleşmesine hizmet etmeleri amaçlandı. Konsantre destabilizasyon politikaları üzerinden emperyalist politikalar realize edilmeye çalışıldı. Irak'ın etnik ve mezhebi temelde fiilen üçe ayrılması ya da üç federatif yapıya dönüşmesi,

Filistin'in laik ve şeriatçı iki kanton devlet haline getirilmesi ve Lübnan'da etnik, dini ve mezhebi iç savaş provalarının yapılması boşuna değildi. 2007'deki bu gelişmeler, 2008'de de devam etti. Butto'nun öldürülmesiyle Pakistan da bu sürece dahil edildi.

Halen devam eden Balkanlaşma süreci bir dizi iç evreler geçirerek derinleşiyor.

Afganistan ve Irak işgalinden sonra bölgenin bütününde Amerikan aleyhtarı gelişmeler yaşandı. Anti-Amerikancı reaksiyonların yoğunlaşması üzerine, ABD yeni önlemler almaya başladı. Uzun vadeli meşruiyet arayışının ifadesi olacak adımlar attı. Bölgedeki işbirlikçi ülkeleri öne çıkarıp, bölgenin önemli sorunlarını tartışılır kıldı. Bu adımlar bir yanıyla da yeni seçilecek ABD başkanına politik zemin yaratma taktiğiydi.

Türkiye, Mısır, Suudi Arabistan ve bazı Arap Emirlikleri devreye sokularak Suriye-İsrail, Hamas-İsrail, Hizbullah-İsrail arasında sorunlara müdahale edildi. En azından sorunlar masaya yatırıldı. Hamas-İsrail arasında ateşkes ve esir değişiminin yapılması bölgedeki önemli bir gelişme olarak dikkat çekti. Bu organizasyonlarla Ortadoğu'da yaşanan sorunların "çözümünde", ABD'nin bilinçli olarak arka planda kalması amaçlandı. Böylece ABD gerektiği zamanda ve gerektiği biçimde müdahale etme olanaklarına kavuşacaktı. Artık ABD bazen bir "kurtarıcı", bazen "sorun çözücü", gerektiğinde ise Yeni Roma rolü üstlenebilirdi. Bu gelişmeler ABD'nin diktat politikalarına meşrulaştırıcı boyut kazandırıyor. Ayrıca bölge ülkelerinin yeni dizayn politikalarında işlev yüklenmesi, yeni protektora olarak değerlendirilebilir.

ABD'de başkanlık seçimlerini Obama'nın kazanması, Ortadoğu'da BOP'un yeni bir aşamaya geçişini beraberinde getirebilir. İmparatorluk projesi yerini hegemon güç olma projesine bırakabilir.

Bütün bu gelişmeler TC'yi yeni bir yönelim içine sokuyor. Her ne kadar sancılı yaşansa da TC yeniden yapılanma yönünde adımlar atıyor. Bugün iktidar bloğu içindeki çatışmalar da bu sürecin parçası olarak kendini dışa vuruyor.

Birinci dönem AKP hükümeti radikal neo-liberal

politikaların hayata geçirilmesinde ve BOP'la girilen angajmanda bir altyapı çalışması olarak işlev gördü. Özellikle ikinci dönem AKP hükümeti vizyon, yönelim ve hedefleri açısından "yeni" bir parti olarak misyon yükleniyor. Yerel seçimler, bu özelliğini pekiştirici bir mahiyetle sonuçlanabilir. Yeni AKP'nin yerel seçimlerde yüksek oy alması sonucunda daha agresif olması muhtemeldir. AKP yeni jeo-politiğin gereklerine tam uyum gösterme "kabiliyetiyle", AB ve ABD tarafından destek gördü.

AKP'nin diplomatik, ekonomik, kültürel ataklar yaptığı bu sürece, neo-Osmanlılık ya da pax-Ottoman (Osmanlı barışı) adı veriliyor. Ordunun da NATO'nun değişen paradigmasına bağlı olarak bu projeye uyum sağladığı görülüyor. Hatta son Ergenekon operasyonu bu uyumun bir göstergesi olarak düşünülebilir. Ayrıca içinde "emperyal" niyetler barındıran adımlara ordunun tarihi boyunca sıcak baktığı bilinmektedir. Neo-Osmanlılık bu anlamda cazibeli bir özelliğe sahiptir. TSK'nın daha mobilize bir güç haline dönüşmesi için reorganizasyonların bu döneme tekabül etmesi şaşırtıcı değildir. Pax-Ottoman, Osmanlı için "barış", diğer halklar için ise talan ve yağma anlamına geldi. Bugünkü anlamı ise Ortadoğu'nun yağma ve talan edilmesi ve halkların köleleştirilmesidir.

TC'nin neo-Osmanlılık anlamında ilk açılımı Özal döneminde başladı. Sovyetler Birliği'nin çöküşünün yarattığı altüst oluş sonucunda, özellikle Kafkas ve Türki Cumhuriyetleri'nde yaşanan "bağımsızlaşma" süreci ve I. Körfez Savaşı ve Balkanlar'daki altüst oluş ve Yugoslavya'nın parçalanması Özal'ın pragmatizmini tetikledi. Özal bu dönemde neo-Enverist içerikte, pan-Türkist politikalar geliştirmeyi arzuladı. "Adriyatik'ten Çin denizine kadar Türk coğrafyası" vurguları yapılmaya başlandı. Alt-emperyalist "hülyaları" içinde taşıyan bu politik "açılımların" sonu hüsrana oldu. Ortadoğu'daki büyük kapışmada Türkiye'ye düşen rol taşeronluktan başka bir şey olmadı. Hatta ABD I. Körfez Savaşı'ndaki, savaş masraflarının bir kısmını TC'ye ödedi.

AKP hükümetinin geliştirdiği neo-Osmanlılık ise yeni konjonktürün dinamikleriyle şekillendi. Yeni jeo-

politik bu yönelimi besledi. Ne var ki bu politik yönelimin Özal benzeri ideal öz (3) oluşturmaktan ya da en kötüsünden ideal imaj (4) olmaktan fazla anlamı olmadığı ortadadır.

Bu noktada siyasi iktidarın politik yönelimlerine büyük bir istihla destek veren ve iktidara bütünüyle angaje olan sol liberallerin süreci tanımlamalarına bakmak önemli olacaktır. Hatta sol liberallerin neo-Osmanlıcılığın sol versiyonunu, küreselleşme açılımları içinde ortaya koymaları dikkat çekicidir! Sol liberallerin hem bu konuda, hem de sürecin bütününde sosyalist sola akıl vermesi, yol, yöntem öğretmesi son derece rahatsız edici bir durumdur.

Sağ liberallere “sol” liberal aşısı ya da çürümenin sınırsızlığı

ABD'nin 11 Eylül'de yeni bir konsepte geçmesi imparatorluk projesiyle kendini dışa vurdu. Neo-conlar bu projenin militanları gibi hareket etti. Fakat Ortadoğu'daki gelişmeler ve emperyalist-kapitalist odakların çelişki ve çatışmaları projenin realize olmasına izin vermedi. Zamanla projede zorunlu evreler yaşandı. ABD hegemonya krizini bir düzeyde aşmaya çalışıyordu. Bu süreçte TC, ABD'nin küresel hegemonyasını tahkim etme projesine aktif dahil oldu.

AKP, neo-Osmanlıcılık adını verdiği politikalarla, emperyalist ekspansiyonla (yayılmacılıkla) bütünleşti. AKP dış politikasını bu argümantasyon üzerine inşa etti. ABD'nin yeni jeo-politiğe uygun olarak afro-avasya hattında tahakkümünü yayma ve kökleştirme yönündeki ataklarına tabi olduğu ölçüde TC'nin merkez bir ülke olacağı yönünde iddiaları ileri sürdü.

AKP hükümeti TC'nin bir Osmanlı mirası olduğundan hareketle, Ortadoğu'dan Kafkaslar'a, Balkanlar'dan Kuzey Afrika'ya kadar olan coğrafyada neo-Osmanlıcılığın etkili olacağını varsaydı.

ABD'nin de aynı coğrafyaya yönelik projesinin olması ve bu coğrafyanın yeni jeo-politiğin odağı olarak öne çıkmasının, TC'ye hem jeo-politik, hem jeo-ekonomik, hem de jeo-kültürel olanaklar sunduğu ifade edildi. Küresel güce tabi ve angaje olan TC'nin böylece bir periferi ülkesi olma özelliğini doğal olarak aşacağı iddia edildi. Bu sürecin TC'yi hızla merkez, hatta küresel bir aktöre dönüştürecek potansiyel taşıdığı vurgulandı. Bunun gerçekleşmesi ise kendisinin de ABD gibi “müstesna” özellikler taşıyan TC'nin bu özelliklerinin farkında olması, (neo / pax-Ottoman gibi) projeksiyonunu bu yönde yaparak, küresel bir güç olan ABD'nin optimum amaçlarına uygunluk ve uyumluluk içinde olunmasının kendi optimum amaçlarına hizmet edeceğinin altı çizildi. Bu yön aynı zamanda TC'nin giderek merkez ülke konumuna yükselmesini sağlayacaktı. Bu argümantasyonlar AKP'nin uyguladığı ve uygulamakta olduğu dış politika parametrelerini oluşturdu.

Aslında bütün bu sükseli tanımlamaların ötesinde yaşanan öze; TC'nin emperyalizmin bölgesel taşeronu ve vurucu gücüne dönüşmesiydi. Bu argümantasyonların sonuçlarını değerlendirmeden önce, bu politik varyasyona sol liberal kanattan verilen desteği açıklamakta yarar var.

Sol liberaller, başta ABD olmak üzere kapitalizmin yeniden yapılandığını ileri sürerek, bu sürecin “ekonomi-politiğinin” küresel düzeyde yeni bir moment yarattığını ve bu momente bağlı olarak kapitalist hiyerarşiden demokrasi algısına ve uygulamasına kadar bir dizi küresel değişimin yaşandığını ileri sürüyorlar. Yeni kapitalist birikim sürecinin yeni imkanlar yarattığına, TC'nin de bu süreçten etkilendiğine ve gelişmelerin statüko bozucu olduğuna işaret ediyorlar. Bugün TC'nin yaşadığı sıkışmışlığın ancak bu sürecin kavramasıyla aşabileceğini iddia ediyorlar.

Küreselleşme diye tanımlanan dönemin diğer sermaye birikim dönemlerinden / rejimlerinden farklı

bir yönü olduğunun altı çizilerek, bu dönemin en ayırdedici özelliğinin sermayenin ulus devletler aracılığıyla değil, uluslararası kurum ve örgütler aracılığıyla global dolaşım ve birikim sağlayacağına vurgu yapılmaktadır.

Özellikle ulus devletin ekonomik boyutta karar alıcı egemen organ olmaktan çıkmasının, kapitalist devletler hiyerarşisinde ya da örgütlenmesinde bir dizi değişikliğe yol açtığı ifade edilerek, kapitalist devlet hiyerarşisinin değiştiği açıklandı. Geçmişte, “hegemonik devlet, gelişmiş ulus devletler ve sömürge devletler” şeklindeki hiyerarşik örgütlenmenin yerini giderek “küresel devlet, federatif devletler, yerel uygulayıcı devletlere” bıraktığı ileri sürülerek, Türkiye'nin eksen devlet olduğu varsayımı üzerinden, AKP'nin TC vizyonuyla paralellik gösteren açılımlar yapıldı.

TC'nin kapitalist yapısının 2001 krizinden sonra önemli yapısal değişiklik gösterdiğinin altı çizilerek, özellikle sermaye yapısındaki değişime bağlı uluslararası finans, bilişim, sanayi sermayesinin hakimiyet kurmasının, TC'nin eksen devlet olma özelliğinin önünü açtığı belirtildi. Bu sermaye kliğinin Ortadoğu ve Afrika'nın yeni dizaynının mimarı olduğu ileri sürülerek, TC'nin ABD, AB, Asya'nın hakim sermaye güçlerinin bölgedeki temsilcisi, operasyonel ve diplomatik gücü olacağı varsayılıyor. AKP'nin de bu paralelde tipik şeriatçı, İslamcı tartışmasından öte küresel düzlemdeki gelişmeler doğrultusunda değerlendirilmesi gerektiğinin altı çizildi.

Neo-Osmanlıcılığın sol varyantı olan bu açıklamalarda, neo-liberal politikalara nötr bir yaklaşım gösterilmesi, hatta değişimin motoru olarak liberalizmin savunulması şaşırtıcı değildir. Gramsci'nin kavramıyla yaşanan tam bir transformismodur. Sol liberaller sadece sağ liberallerin boşlukta bıraktığı, görmemezlikten geldiği ekonomi-politiğin içini doldurmakla yetinmeyerek, sistemin yılmaz savunucuları gibi hareket ediyorlar. Bunun bir

dizi nedeni bulunuyor. 12 Eylül ve 24 Ocak kararları faşist diktatörlüğün ekonomi-politiği olarak işlev gördü. Bu süreç bir yanıyla da yeni sermaye birikim rejiminin ifadesiydi. Önce 12 Eylül faşizminin ardından büyük çöküşün yarattığı ortam, sosyalist hareket içinde yaygın bir şekilde ideolojik, teorik, politik ve örgütsel yıkımları beraberinde getirdi. Yenilginin teorisi olan sol liberalizm Türkiye sosyalist hareketine hakim olan küçük burjuva ve sol popülist eğilimler içerisine hızla nüfuz etti. 1980'lerin ortasında başlayan, '90'lı yıllarda devam eden bu dalga bir dizi sol hareketi etki alanına aldı. Bu yapılar kendini ağırlıkta parlamentarizm ya da legalizm şeklinde dışa vurdu. Aslında yaşanan 12 Eylül darbesi kadar etkili bir likidasyon süreciydi (5).

Sol liberallerin son dönemde agresif bir şekilde sosyalist sola saldırması, akıl vermesi, manipüle etme gayreti aslında sol liberalizmin ya da sivil toplumculuğun sosyalist kesimler içinde ne derece yaygın olduğunun bir göstergesidir.

Sol liberallerin bugünkü konumunu Yunan mitolojisindeki cehennem kayıkçısı Haron'a benzetebiliriz. Haron bir taşıyıcıdır ve görevi cehenneme götürmektir. Sol liberaller “çağdaş” cehennemin, yani kapitalizmin aklayıcılarıdır.

(Devam edecek...)

Dipnotlar:

(3-4) Özgün görüşleri olan psikanalist Karen Horney ideal öz ve ideal imaj kavramlarını nevroitik bireyi tanımlamak için kullanmıştır. İdeal öz; kısaca kusursuzlaştırılan ve yüceltilen, olmak istenen kişiyi tanımlar. İdeal imaj ise nevroitik bireyin kendi hayalinde yarattığı abartılı, kusursuz özelliklere sahip imajdır. Neo-Osmanlıcılık imparatorluk kültürünü yücelten, örtük aşağılık kompleksi içeren bir politik tanımlamadır.

(5) Bu likidasyon sürecinin emperyalist bir konseptin uzantısı olduğunu düşünüyorum. Bu konuda daha geniş bilgi ve uluslararası boyutu için bkz. Volkan Yaraşır, Devrimin Gökkuşuğu, Mephisto Yay., 2006.

Karaburun Bilim Kongresi: “Bugünü anlamak...”

İzmir'in Karaburun Yarımadası'nda 4-7 Eylül tarihlerinde “Bugünü anlamak” başlığı altında üçüncüsü düzenlenen Karaburun Bilim Kongresi, birçok akademisyen ve öğrencinin katılımıyla gerçekleşti. Kongrede pek çok başlık altında sunumlar gerçekleştirildi.

Kongrenin “Kapitalizmi anlamak” başlıklı bölümünde Ahmet Öncü, Cem Terzi, Ahmet Haşim Köse ve Sungur Savran sunum yaptılar.

Ahmet Haşim Köse, ABD'de konut piyasasında bir krizin yaşandığını belirterek krizlerin biçimleri değişse de özünün durduğunu söyledi. “Kapitalizm ve yaşam hakkı” başlıklı sunumu Cem Terzi gerçekleştirdi. Sungur Savran ise işçi sınıfına yönelik saldırılara değindi. Ahmet Öncü, emek-sermaye bölünmesinin olduğu yerde ulus temelinde bölünmelerin de yaşandığını dile getirdi, kapitalistleşmiş bütün toplumlarda bir kimlik sorunu olduğunu belirtti.

Kongrenin ikinci günü kadın emeği tartışıldı. Metalaşmayı ele alan Nurcan Özkaplan “duygusal emek” kavramını ortaya koydu. Bu bölümde Başak Ergüder, Temmuz Gönç Savran söz aldılar.

Mehmet Bekaroğlu, Cem Somel, Elif Uyar ve Hayri Kırbaoğlu'nun konuşmacı olduğu “Doğudan arayışlar” başlıklı oturumda, siyasal islamın dönüşümü çerçevesinde “İlimli islam” ve emperyalizm ekseninde tartışmalar yürütüldü.

“Bugünün ideolojik yeniden üretimi” başlıklı oturumunda ise Fuat Ercan ve Ersin Vedat Elgur bugünün ideolojik üretimi ve altyapısına dair tartışmalar yürüttüler. Serbest zaman ve tüketim ilişkisinin ele alındığı “Gündelik hayatın dönüşümü” başlıklı oturumda ise gündelik hayattaki dönüşüm nedenleriyle birlikte ele alındı.

Emek konulu sempozyumda, Özgür Narin, Özgür Müftüoğlu ve Yasemin Özgür Çakar sunum yaptılar. “Merkez sağ, siyasal İslam ve AKP” konulu oturumlarda, Kürt sorunu ve türban sorunu ağırlıklı olmak üzere tartışmalar yürütüldü. “Değişen dünya/ değişmeyen öteki” konulu panelde ise ağırlıklı olarak milliyetçilik konusu masaya yatırıldı. Feminizm ve öteki kavramlarının da tartışıldığı oturumda “farklılıklar” üzerinde duruldu.

Kongrenin 3. günü, sağlıkta özelleştirme, ulus devlet ve piyasa-sanat başlıklı oturumlar yapıldı. Yabancı konukların katılımıyla gerçekleştirilen Latin Amerika Deneyimi tartışmasının ardından sınıf mücadelesi ve eğitim üzerine bir oturum yapıldı. “Sokağın Bilgisi/ Sınıf Mücadeleleri” konulu oturumda “kentsel dönüşüm”, Yörsan, Dokuz Eylül ve Kocaeli Üniversitesi işçileri ile Tuzla tersaneleri konuşuldu.

Kongrenin 3. günü Bilgesu Erenus'un “Pandora'nın kutusu” isimli oyunuyla son buldu.

Eylül bültenlerinde “Birlik, dayanışma, mücadele!” çağrısı...

Sınıf hareketinde nispeten hareketli bir sürecin içine girildiği Eylül ayında sınıf devrimcileri de sanayi bölgelerinde çıkarmış oldukları bültenlerin Eylül sayıları ile işçi ve emekçilere seslenmeye devam ediyorlar.

Tersane İşçilerinin Sesi ROTA, Küçükçekmece’de çıkarılan **Emekçinin Gündemi**, **Esenyurt İşçi Bülteni**, **Topkapı İşçi Bülteni** Eylül sayılarını çıkarırken İzmir’li tekstil işçileri de **Tekstil İşçileri Bülteni**’nin ilk sayısını çıkardılar.

Bültenlerin Eylül sayılarında yerellere özgü sorun ve gündemlerin yanısıra yaklaşmakta olan Metal TİS’leri, halen sürmekte olan grev ve direnişlerle dayanışmanın büyütülmesi, 12 Eylül askeri faşist darbesi ve Kafkasya’da yaşanan emperyalistler arası çatışma temel gündemleri oluşturuyor.

Cehennem sadece Tuzla değil...

Tersane İşçilerinin Sesi ROTA 13. sayısıyla tersane işçileriyle buluştu. ROTA, Eylül sayısında öncelikli olarak tersanelerde son süreçte yaşanan gelişmeleri değerlendiriyor. Ardı ardına **RMK**, **GİSAN** ve **ÇEKSAN** tersanelerinin kapatılmasının bir oyun olduğunu söylüyor.

Aynı zamanda tersanelerin taşınması tartışmalarına yanıt olarak şunlar söyleniyor: “*Şimdi sektör gerçekten büyümüş ve geniş bir alana yayılmıştır. Yani Türkiye tersaneciliği “parlayan yıldız” olmaya devam ediyor. Parlayan yıldız, işçi kanı ve sömürüsü üzerinden parlamaktadır. Sektör büyüyüp yayıldığına göre mücadele de katbekat büyüyüp yayılacaktır. Tersane işçileri olarak bizler, ne Tuzla’da ne de başka tersanelerde ortaçağ koşullarına izin vermeyeceğiz. Cehennem zincirini Tuzla’dan parçalayıp, her yerde cenneti yaratacağız.*”

Kırıkkale Barut Farikasında gerçekleşen faciayı da duyuran **ROTA**, sadece Tuzla’nın değil, her yerin cehennem olduğunu söylüyor. Tersane işçileri ile yapılmış röportaj ve tersane işçilerinin yazılarının da yer aldığı bültende, Kocaeli/Körfez Yarımca’da kurulu bulunan Marmara Tersanesi’nde iş cinayeti sonucu yaşamını yitiren İsmail Kırılgaç da anılıyor. Kırılgaç’ın ve tersanelerde yaşamını yitiren diğer tersane işçilerinin hesabının mutlaka sorulacağı söyleniyor.

ROTA’nın arka kapağı ise devrimci sanatçı Yılmaz Güney’e ayrılmış.

Emekçinin gündeminde metal TİS’leri var!

Sınıf devrimcileri tarafından Küçükçekmece bölgesinde çıkarılan **Emekçinin Gündemi** Eylül sayısında kapak yazısını 12 Eylül’e ayırmış. “*12 Eylül düzeni sürüyor. Çeteleşen devletten ve çürüyen düzenden hesap soralım*” şiarının yer aldığı yazıyı, Metal TİS’leri ve metal fabrikalarındaki son durumun ele alındığı yazı takip ediyor.

Halen devam eden direnişlerin bülten sayfalarına taşınmasının yanısıra, bölgede bulunan işletmelerdeki gelişmeler de dikkat çekiyor. Sabri Özel, Hey Tekstil, Astel, Nur Elif Kablo, Erenco, Premier, Surtel kablo, İÇDAŞ ve Özköseoğlu’na dair haberler bültenin sınıfın nabzını tuttuğunu gösteriyor.

Bültenin emekçi kadın köşesinde “*Direnışten*

öğrendikleri ve direnişin bizlere öğrettikleri!” başlığı altında “*DESA’nın direngen kadın işçisine Emine Aslan*”a ilişkin yazı kaleme alınmış. Bu yazıda DESA direnişinin Emine ablasına ilişkin şu duygu ve düşünceler yer buluyor:

“Kadın işçiler, hakları için mücadele etmede gerekli girişkenliği yeterince gösteremiyor. Göstermeye kalktığına bin bir engelle karşılaşabiliyor. Patron, polis baskısı yanında bir de aile, eş gibi sorunlar çıkıyor. Fakat verdiği mücadelenin haklılığına bir kez inandığında, bu uğurda önüne çıkan her engeli aşma gücü ve iradesini de daha fazla gösteriyor. İşte DESA’nın direnen işçisi Emine ablamız, bunun canlı bir örneğidir. Bu yanıyla onun direnişi, “tüm işçi sınıfı adına” olduğu gibi, aynı zamanda tüm kadın işçiler adına da sayılmalıdır. Ve özellikle kadın işçi, emekçilerin daha fazla desteğine gereksinimi vardır. Çünkü kadın işçi ve emekçilerin dayanışması, bu direnişin eksik kalan yanını tamamlayacak ve böylece sesini, soluğunu daha güür bir şekilde kamuoyu ve bölgedeki işçilere taşıyacaktır.”

Emekçinin Gündemi’nin iletişim adresi: emekcingundemi1@gmail.com

Esenyurt’ta mücadele çağrısı!

Esenyurt İşçi Bülteni ise Eylül sayısının kapağında “*Patronlar sömürü ve sefaleti dayatıyor, saldırılar hız kesmeden sürüyor! Farklı işyerlerinde binlerce işçi hakları ve gelecekleri için mücadelede! Sömürü ve sefalete boyun eğmemek için; Birlik, dayanışma, mücadele!*” şiarını yükseltiyor.

Bültende grev ve dayanışmanın yükseltilmesi çağrısının yanısıra, yaklaşan metal TİS’lerine ilişkin “*Metal işçisi seyirci değil taraf olmalı!*” yazısı yer alıyor. Bültenin arka kapağında ise 1 Eylül Dünya Barış gününün yıldönümünde gerçek barışın ancak sosyalizmle geleceği dile getiriliyor.

İşyerlerinden haberlerin de yer aldığı bültende azgın bir sömürünün yaşandığı Fırat Pen’le ilgili bir yazı da bulunuyor. **Esenyurt İşçi Bülteni**, aynı zamanda Fırat Pen işçilerine seslenerek mücadeleye çağırıyor. Bülten, “*Sömürü ve sefalet kaderin değıldir!*” başlığı altında Fırat Pen işçilerine şöyle sesleniyor: “*(...) Artık suskunluğumuzu bozmanın, birliğimizi inşa ederek Fıratpen patronunun karşısına dikilmenin zamanı geldi. Susmaya boyun eğmeye paydos! İnsanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadele bayrağını yükseltelim. Hiç zaman yitirmeden en güvenilir arkadaşlarımızla bir araya gelerek komiteler oluşturalım. Oluşturduğumuz bu komiteler arıcılığıyla tüm işçi arkadaşlarımızı aynı talepler etrafında birleştirelim.*”

Topkapı İşçi Derneği’ne destek çağrısı!

Topkapı İşçi Bülteni’nin Eylül sayısı öncelikli olarak Topkapı İşçi Derneği’ne, sahip çıkma, üye olma ve dernek çatısı altında birleşme çağrısında bulunuyor.

Bültende Topkapı İşçi Derneği’nin misyonu şu sözlerle özetleniyor: “*Topkapı İşçi Derneği bir mücadele mevzisi olarak kuruldu. Ortak sorunlarımıza ortak çözümler parolası ile hareket etti, bu yolda şimdiden anlamlı işler yaptı. Sigortasız çalışmanın üzerine yürüdü, iş kazasına uğrayıp kapı dışarı edilen işçinin haklarını aradı, haklarımız konusunda paneller*

düzenledi, bilgilendirici çalışmalar yaptı. Sosyal, kültürel ve sportif etkinlikler düzenledi. Fakat hala da İşçi Derneği yolun başında. Daha yapılması gereken çok iş, mücadele edilmesi gereken çok sorun var.”

Bültende aynı zamanda Topkapı İşçi Derneği’nin eylem ve etkinlikleri yer buluyor. Derneğin düzenlediği futbol maçı, deniz gezisi ve metal işçileri toplantısı anlatılıyor. Aynı zamanda işçi emekçi eylemleri ve direnişleri de aktarılıyor. Topkapı’dan çok sayıda işçi duygu ve düşüncelerini, mücadele istek ve azimlerini bültenin sayfalarına taşıyor.

Topkapı İşçi Bülteni iletişim adresi: topkapi_iscileri@yahoo.com

İzmir’de yeni bir mevzi: Tekstil İşçileri Bülteni

İzmir’li tekstil işçilerinin çıkardığı **Tekstil İşçileri Bülteni** Eylül ayında ilk sayısını çıkararak yayın hayatına başladı. Ağırlıklı olarak tekstil işyerlerinde yaşanan katmerli sömürüye, insanlık dışı çalışma koşullarına ve sefalet ücretlerine vurgu yapılan bültenin kapağında “*Düşük ücretlere, fazla mesailere, ağır ve kötü çalışma koşullarına, sefalete ve sömürüye karşı örgütlü mücadeleye!*” şiarı yer alıyor.

Bültenden bölümünde, bültenin çıkış gerekçesi şu sözlerle anlatılıyor: “*Hayır! Artık susmayacağız! Artık örgütlenmenin ve biraraya gelmenin vakti geldi. Bizler tekstilde çalışan işçiler olarak yaşadığımız sorunları tartışmak, paylaşmak ve çözüm üretmek için bir bülten çıkarmaya karar verdik.*

Artık tüm tekstil işçileri şunu iyi bilmelidir ki bizim de bir sesimiz var. Bu ses bizlere güven verecek ve bizleri bir araya getirecek olan sestir. Bu ses patronlara korku salacak olan sestir. Bu ses onurlu bir gelecek mücadelemizin sesidir. Bu ses büyüdükçe yayılacak, yayıldıkça umut olacak sestir.”

Bültende azgın sömürü koşulları çeşitli fabrikalardan işçilerin anlatımları ile sürdürülüyor. Ortak sorunlarını anlatan işçiler, mücadele çağrısı yaparak çözümlerini de ortaya koyuyorlar.

Bültende yer alan Hukuk Köşesi’nde ise tekstil işçileri için yakıcı bir sorun olan çalışma süreleri sorunu ele alınmış ve hukuksal boyutu ile değerlendirilmiş.

Çamlıkule Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği’nin (ÇAM-DER) tanıtımının da yer aldığı bültenin iletişim adresi şöyle: tekstiliscileribulteni@gmail.com

Mamak İKE: “Yılmaz Güney yaşıyor!”

Devrimci sanatçı Yılmaz Güney’i 7 Eylül günü Tuzluca’yı’da 1 Mayıs Menekşe Erbay Parkı’nda düzenlediğimiz etkinlikle andık. Etkinlik öncesinde “Eylül karanlığını yırtacağız, Yeni Ekimleri yaratacağız! / BDSP”, “Emperyalist işgale, yıkıma, kültüre geçit vermeyeceğiz! / Mamak İşçi Kültür Evi”, “Zaman devrime akıyor, çelik aldığı suyu unutmuyor! / Kızıl Bayrak”, “İşçi Kültür Evleri” yazılı pankartlarımızı astık, stantlarımızı kurduk, müzik yayını gerçekleştirdik.

Etkinlikte önce Yılmaz Güney’in kendi konuşmalarından oluşan kısa bir belgesel gösterimi ile ilk sözü devrimci sanatçının düşüncelerine bıraktık. Ardından Yılmaz Güney şahsında tüm devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenlerin anıları önünde saygı duruşuna geçildi.

Saygı duruşu sırasında bir devrim şehidi annesi olan Sultan Karabulut herkesin yumrukları havadayken, “Yılmaz Güney yaşıyor; yumruklarımızı daha çok kaldıralım, onları yaşatmaya çalışan gençlerimiz bu mücadelelerini sürdürdükçe, bizler bu mücadeleye katıldıkça daha çok yaşayacaklar” sözleriyle mücadele çağrısı yaptı. Saygı duruşunun ardından “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganı hep bir ağızdan atıldı.

Etkinliğin açılış konuşmasında, Yılmaz Güney’in sanatının güncelliğini korumasının gerisinde, toplumsal eşitsizlik gerçeğini yansıtan sanat anlayışının olduğu belirtildi. 47 yıllık yaşamının 13 yılını cezaevinde geçiren ve sermaye düzeninin faşist terörüyle yaşamı boyunca karşılaştığı Yılmaz Güney’in işçi ve emekçileri sanatıyla, fabrikalarında, işyerlerinde, semtlerinde, okullarında örgütlenmeye, yan yana gelmeye çağırıldığı ifade edildi. 12 Eylül askeri faşist darbesinin 28. yıldönümü yaklaşırken, işçi ve emekçiler 12 Eylül, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, Ulucanlar ve 19 Aralık katliamlarının sorumlusu olan çeteleşen devletten, çürümüş sermaye düzeninden hesap sormaya çağırıldı.

Ardından söz yine Yılmaz Güney’in Ağıt filmine bırakıldı. Film gösterimi ve etkinliğin toplamı ilgiyle izlendi.

Etkinlikte BDSP imzalı “Kontr-gerilla düzenine karşı emekçilerin birleşik örgütlü direnişi!” başlıklı bildirinin ve Mamak’ta düzenlenecek ortak 12 Eylül etkinliğine çağrı yapan el ilanlarının dağıtımı yapıldı. Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirildi. Etkinlik oldukça canlı bir atmosferde 120 kişilik bir katılımı gerçekleştirildi.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Eğitim çalışmalarından....

10. yılında partinin ideolojik-teorik çizgisini derinlemesine kavramak, zorlu mücadelelerle yarattığı değerleri özümsemek, ideolojik-politik çizgisini sınıf çalışması pratiğiyle bütünleştirmek amacıyla yürüttüğümüz eğitim çalışmasının birinci kısmı beş aylık süreçte tamamlandı.

İlk bölümde sırasıyla her hafta Komünist Manifesto, Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm, Fransa’da Sınıf Savaşları, Fransa’da İç Savaş, Louis Bornaparte’ın 18 Brumaire’i, Paris Komünü, İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, Karl Marks ve Doktrini, Kitle İçinde Parti Çalışması, Marksizm ve Revizyonizm, İşçi Sınıfı ve Köylülük, Nisan Tezleri kitapları yapılan sunumlar eşliğinde tartışıldı. Eğitim çalışmaları belli ara gündemleri de alarak düzenli olarak yapıldı. Yapılan sunumların ardından canlı tartışmalar yaşandı.

Şimdi partiyi tanıtmak üzere temel metinlerin incelenmesine geçilecek.

Küçükçekmece’den komünistler

301. madde makyajı dökülüyor!

Hrant Dink’in katledilmesiyle birlikte TCK’nın 301. maddesi ülke gündemine oturmuştu. Hrant Dink, hakkında 301. maddeden açılan “Türklüğe hakaret” davalarının duruşmalarında, linç şovları eşliğinde yargılanmış ve hedef gösterilmişti.

Cinayetin ardından devlet kademelerinden timsah gözyaşları eşliğinde açıklamalar yapıldı ve 301. maddenin derhal gündeme alınacağı belirtildi. Bir süre sonra, göstermelik bir değişiklik yapılarak yasanın AB standartlarına uydurulduğu duyuruldu. 8 Mayıs 2008’de yürürlüğe giren yasanın içerdiği temel değişiklik ise 301’den yargılanma kararının Adalet Bakanlığı’nın onayına bırakılması. Yani yargılanıp yargılanmama, siyasi erkin iradesine bırakılmış oldu. Değişikliğin görüntüden ibaret olduğu ise kısa sürede ortaya çıktı.

Hrant Dink’in katledilmesi ülke çapında kitlesel protestolara konu edilmiş, yüzünü aşkın kişinin katıldığı protestolarda devlete yönelik öfke haykırılmıştı. Cinayetin ertesi günü Ankara’da yapılan anmada söz alan Temel Demirel, burada sarf ettiği sözler nedeniyle 301. maddeden yargılanmaya başlandı.

Demirel yaptığı konuşmada, “Hrant sadece Ermeni olduğu için değil, bu ülkede soykırım olduğu gerçeğini ifade ettiği için katledildi” demiş ve sessiz kalmanın cinayete ortak olmak olduğunu belirterek herkese 301’i ihlal etme ve “suç işleme” çağrısı yapmıştı.

301. maddede yapılan değişiklik nedeniyle Demirel’in yargılanmasına ara verildi ve dava onay için Adalet Bakanlığı’na gönderildi. Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin Demirel’in yargılanmasını onaylayarak davayı mahkemeye sevk etti.

Bakanlığın onayı ile birlikte Demirel, TCK 301. maddede düzenlenen “Türkiye Cumhuriyeti devletini alenen aşağılama” suçundan, 1 yıl 6 aydan 5 yıla kadar hapis cezası istemiyle yargılanacak.

Kızıl Bayrak artık Eskişehir’de!

Devrimci mücadele açısından zorlu bir dönemden geçtiğimiz şu günlerde, mücadeleyi daha ileriye taşıyabilmek ve yeni bir mevzi yaratmak hedefiyle Eskişehir’de Kızıl Bayrak bürosu açıldı.

Devletin resmi ve sivil faşistlerinin yoğun baskı ve terörüne maruz kaldığımız Eskişehir’de, tüm bu saldırılara ve engelleme çabalarına karşın haklı ve meşru olan devrim mücadelesini sürdürüyor, yeni olanaklarla mücadeleyi ileriye taşıyarak geliştirmeye çalışıyoruz.

Eskişehir’de açılmış olan Kızıl Bayrak bürosu, yeni bir düzey yakaladığımız çalışmamızın önemli bir adımıdır. Bizler Eskişehir’de bulunan sınıf devrimcileri olarak, bu adımın bilinciyle yarattığımız mevzileri koruyarak ve geliştirerek mücadelemizi sürdüreceğiz.

Bugüne kadar bize yönelen saldırıları nasıl göğüsleyip geri püskürttüysük, bundan sonra da aynı kararlılık ve inançla bu zorlu mücadeleyi sürdürmeye devam edeceğiz. Devletin gözaltı, tutuklama, kaçırıp ajanlaştırma terörü ve sivil faşist beslemelerinin bıçaklı, satırlı, sopalı saldırıları bu mücadeleyi engellemeye yetmeyecek!

Eskişehir’de açılmış olan büromuz tüm dostların ve düşmanın gözleri önünde ileriye doğru atılmış anlamlı bir adımdır. Bizler sınıf devrimcileri olarak bulunduğumuz her alanda olduğu gibi Eskişehir’de de sosyalizmin Kızıl Bayrağını dalgalandırmaya devam edeceğiz!

Adres: Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5 No: 58 Eskişehir

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Mücadele Postası

Eskişehir'de 12 Eylül faaliyeti...

Faşist askeri darbenin 28. yılı yaklaşıyor. Bu çerçevede birçok yerde faşist darbeye karşı çalışmalar başlandı. Biz de Eskişehir BDSP olarak, 12 Eylül askeri faşist darbesine karşı merkezi bildirimimizi 8 Eylül günü Gültepe Mahallesi'nde kurulan Pazartesi Pazarı'nda Eskişehirli emekçilere ulaştırdık.

Emekçilerin yoğun olarak pazarda bulunduğu sırada gerçekleştirdiğimiz bildiri dağıtımını ilgiyle karşılandı. Çalışmalarımızı afiş çalışması ve bildiri dağıtımlarıyla sürdürmeye devam edeceğiz.

Eskişehir BDSP

Baskı ve sansür hız kesmiyor!

İlerici ve devrimci güçlere yönelik baskı ve sansür uygulamaları sürüyor.

Halk Gerçeği dergisinin 31 Ağustos 2008 tarihli 7. sayısına, "terör örgütü propagandası yapma, suç ve suçluyu övme, bildiri ve açıklamalarını yayınlama" gerekçeleriyle el koyma ve bir ay süreyle yayın durdurma cezası verildi.

Yazılı bir açıklama yapan Halk Gerçeği, halka gerçekleri aktarmaktan vazgeçmeyeceğini vurguladı. 12 Eylül hukukunun sürdürüğünün belirtildiği açıklamada, yargının gerçeklerin yansıtılmasına tahammülsüz olduğu dile getirildi.

Türkiye Komünist Partisi'nin, TKP'nin 88. kuruluş yıldönümü nedeniyle çıkardığı afişler valilik tarafından yasaklandı. Yasaklamaya gerekçe olarak ise üzerinde "Yankee go home!" şiarının bulunduğu bir fotoğraf gösterildi. Şiirin "Türkçeden başka dilde pankart asma yasağı" kapsamında değerlendirilerek yasaklandığı açıklandı.

"Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!"

İnsan Hakları Derneği Adana Şubesi Cezaevi Komisyonu, cezaevlerinde bulunan hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle 10 Eylül günü basın açıklaması gerçekleştirdi. İHD binası önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında "Tecride son! Hasta tutuklular serbest bırakılsın!" pankartının yanı sıra "Yusuf Kaplan serbest bırakılsın", "Gül Erbakan'ı gördü bunu görmedi" dövizleri açıldı. Basın açıklamasında, "Cezaevlerinde bir insanlık suçu olan tecrit politikalarına son verilmesi ve hasta tutuklu ve hükümlülerin bir an önce serbest bırakılması için duyarlı kamuoyunu harekete geçmeye çağırıyoruz" denildi.

Eylemde, "Hasta tutuklular serbest bırakılsın!", "İçerde dışarıda hücreleri parçala!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

İstanbul İHD: "Sıra kimde!"

İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, 6 Eylül günü Taksim Tramvay Durağı'nda "Sıra kimde?" diye sorarak, cezaevindeki tutukluların sağlık sorunlarına dikkat çekti.

"Sıra Kimde? /İHD İstanbul Şubesi" pankartı ve sağlık sorunları nedeniyle cezaevinde yaşamını yitiren tutsakların fotoğraflarının taşındığı eylemde yapılan açıklamada, cezaevlerinde hak ihlallerinin devam ettiğine dikkat çekildi. Ağır sağlık sorunları yaşayan tutsakların tedavi edilmedikleri durumda ölümcül sorunlarla karşı karşıya kalacakları vurgulanarak, bir an önce serbest bırakılmaları

istendi.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün özel izinle Necmettin Erbakan'ın cezasını kaldırdığı hatırlatıldı. Açıklama şu sözlerle son buldu: "Necmettin Erbakan örneğinde olduğu gibi sağlık sorunları nedeniyle cezaevinde kalması mümkün olmayan mahpuslar serbest bırakılmalıdır. Her gün yeni bir insanın hayatının dirhem dirhem sona ermesine seyirci kalmayalım. Devletin yetkili mercileriyle kamuoyuna soruyoruz: SIRA KİMDE?"

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da "zorunlu din dersi" protestosu...

Alevi Bektaşî Federasyonu'na bağlı örgütler, zorunlu din derslerinin kaldırılması talebiyle İstanbul, İzmir, Malatya, Adana ve Torbalı'da gerçekleştirdikleri eylemlerin ardından 6 Eylül günü Ankara'da merkezi bir oturma eylemi yaptılar.

ABF, PSAKD ve Aleviler Birliği pankartlarının açıldığı eylemde, ABF adına basın açıklamasını Ali Balkız okudu. Zorunlu din dersi uygulamasıyla Alevi çocuklarının din derslerinde anlatılanlarla babalarının anlattıkları arasında kaldığı söyledi. Zorunlu din derslerine karşı ileri sürdükleri talepleri sıraladı.

PSAKD Genel Başkanı Fevzi Gümüş, Alevilerin asimilasyonu için 12 Eylül 1980 darbesi sonrasında din derslerinin zorunlu hale getirildiğini ve Ekim 2007'de alınan AİHM kararıyla zorunlu din dersi uygulamasının "eğitim hakkının" ihlali olduğunu belirtti.

Eylemde, "AKP halka hesap verecek!", "Zorunlu din dersleri kaldırılmalı!", "Yargı kararı uygulansın!" sloganları atıldı. "Madımak müze olsun!", "Zorunlu din dersleri kaldırılmalı!" ve "Alevi inancına özgürlük!" dövizleri taşındı. Eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

İzmir İHD: "Arama değil taciz!"

İHD İzmir Şubesi 8 Eylül günü cezaevlerinde yaşanan hukuksuzluk, baskı ve keyfi uygulamalara ilişkin bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

Açıklamada derneğe başvuran tutuklu yakını Gülnaz Türkmen'e uygulanan baskılar anlatıldı. Gülnaz Türkmen 2 Eylül'de Kırıkkale 1 No'lu F tipi cezaevinde hükümlü olan oğlu Devrim Türkmen'i ziyarete gittiğinde, Torbalı Kapalı cezaevine sevk edildiğini öğrendi. Torbalı Cezaevi'ne ziyarete gittiğinde, kadın polis tarafından üst araması adı altında taciz edildi. Görüş çıkışında diğer tutuklu yakınlarıyla görüşen Gülnaz Türkmen, savcılığa giderek suç duyurusunda bulundu. Savcı ise "şahidin var mı?" diye sorarak hukuksuzluğu sürdürdü.

Açıklamanın ardından Gülnaz Türkmen yaşadıklarını kısaca anlattı ve bu tarz bir arama tekrarlanırsa bir dahaki görüşe gitmeyerek durumu protesto edeceğini söyledi. ÇHD'den Av. Bahattin Özdemir ise, Ergenekon tutuklularına dokunulmadığını, ezilenlere, yoksullara ve siyasi tutuklulara keyfi uygulamalar yapıldığını söyledi.

Kızıl Bayrak / İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı
Kat: 5 No: 58 / **ESKİŞEHİR**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Metal patronları esneklik
dayatıyor...

Esneklik kölelik
demektir!

Köleliği kabul
etmeyelim!